JAMES BOND

007

EGEDEKİ EJDER

EGE'DEKİ EJDER

Kingsley Amis
Robert Markham
Mahlası ile

HEDEF YAYINLARI : 2

Ege'deki Ejder

(Orijinal adı :
Colonel Sun)

Eylûl 1970

Ian Fleming'in ölümünden sonra Kingsley Amis, Fleming Bond sonrası Colonel Sun'ı yazdı ve roman, birkaç Bond filmi sahnesini etkiledi.

1. GÜNEŞ GÖZLÜKLÜ ADAM

James Bond, Sunningdale'deki yeni golf sahasında, onsekizinci deliğin yakınlarında durmuş, Eylül başlarının İngiltere'ye has ılık öğleden sonrası güneşinin tadını çıkarıyordu.

Gösterişli meşe ve çam ağaçlarının yer yer kümelendiği eski sahanın göze hoş gelen bir görünümü vardı ama, kendi, ağaçların daha seyrek olduğu, gökyüzüne daha açık, ancak belirli yerlerde bodur fundalıkların lekelediği, ince bir kumlu toprak tabakasıyla kaplı yeni sahanın süssüz ve sade halini tercih ediyordu. Çok kişiye ürküntü veren, adı kötüye çıkmış altıncı delikte dörtten fazla vuruş yapmadığı için memnundu. Vuruşta çok hafif, kıl payı kadar bir yanıltı, sık ve geçit vermez çalılıkların arasına, ya da bataklık tümseklere düşmenize sebep olabilirdi. Ortadan aşağıya doğru ikiyüz elli metrelik açıklığı, geçen yaz Scaramanga'nın Derringer'inden çıkıp karın nahiyesine saplanan kurşunun yara yerinde (*) en ufak bir sızı duymaksızın, zorlanmasına lüzum kalmayan vuruşlarla aşmıştı.

İlerde, Bond'un oyundaki hasmı ve Gizli Servisteki en iyi arkadaşı Bill Tanner bekliyordu. M'nin Kurmay Başkanıydı Bill. O gün karargâhta alışılmamış derecede sâkin bir sabah geçirmelerini fırsat bilen Bond, Surrey'in mahmur güzelliğiyle insanı dinlendiren bu köşesine gelmelerini teklif etmişti.

(*) James Bond'un **ALTIN TABANCALI ADAM** macerasına bakınız. (Ç.N.)

Önce, Scott'un, Coventry Caddesi'ndeki lokantasında, birer düzine istiridye, patates salatası ve biftek yemiş, birer şişe de buz gibi soğutulmuş, Roze Anjou şarabı içmişlerdi.

Öyle bir yemek belki de bir golf partisinden önce uygun bir hareket değildi. Hattâ biraz keyfe düşkünlük de sayılabilirdi ama, Bond son zamanlarda caddenin bütün kuzey kesiminin yıkım halinde olduğunu duymuş, Londra'nın cam-çelik karması, geometrik kutulara benzeyen modern mimari örneği yapılarına, parlak çerçevelemelerine, hava basınçlı dev kompresörlerin isterik vınlamalarına karşı duyduğu nefretle, bu modası geçmiş fakat rahat, duvarları ahşap kaplama salonda yenen yemeği, eskinin yeniye karşı küçük bir zaferi saymıştı.

Tanner küçük çek-çek arabasına doğru yürüdü. Kulübün özelliklerinden biri de golf sopalarını herkesin kendinin taşımasıydı; arabadan, haftalardır zorlu çalışmalar yaptığı yeni golf sopasını aldı. Sonra, biraz da yapmacık bir kayıtsızlıkla topunu köşelemesine yerleştirdi.

Ötedeki ünlü, yüzyıllık meşeye ve park edilmiş arabaların hareketsiz çizgisine doğru bakan Bond düşünüyordu: Doğru dürüst yaşamak denilen şey bu muydu acaba? Bir dostla heyecansız bir golf partisi, kendi dairesinde yalnız başına bir akşam yemeği, Batı Berlin'den on günlüğüne memlekete gelmiş, B İstasyonundan bir başka dostla, 016 ile birkaç el piket ve saat onbir buçukta da yatmak...

Doğrusunu söylemek gerekirse, Japonya'ya ve Sovyet Rusya'ya yaptığı kâbustan farksız seferlerinden önce, cin ve müsekkinlerin alışkınlığının kapanında çırpınmaktan daha akıllıca, daha insanca bir yaşantıydı bu. Yine de...

Bill Tanner'in golf sopası, saplanan bir kılıç sesiyle ılık ve durgun havayı kesti. Bir süre gözden kaybolan top, başarılı bir uzun vuruşun çizdiği yay hareketiyle, İskoç çamları kümesinin solunda tekrar göründü.

James Bond, bezginlikten de daha büyük bir günah olduğuna inanıyordu. O da kendini beğenmişlikti. Kimbilir, belki de zamanla yumuşamaktaydı...

*
* *

Güneş gözlüğünün camları alışılmış ölçülerden çok büyük olan adam, Kulüp holünün oyun sahasına bakan açık pencerelerinin önünden ağır adımlarla geçerken, onsekizinci çukurun yanında vuruşa hazırlanan uzun boylu adamı tanımakta güçlük çekmemişti. Birkaç haftadır hep onu daha da uzak mesafelerden tanımasını sağlıyacak faaliyetlerle meşguldü.

Kulüp üyelerinden herhangi biri, gözlüklü adamın yabancı olduğunu farkedip, yanına yaklaşarak birşeyler sormağa kalkışırsa, adam İngiliz olmadığını gösteren bir aksanla, yardıma ihtiyacı olmadığını söyleyecek ve Kulüp üyeliği konusunda konuşmak için Mr. John Donald'la buluşacaklarını açıklayacaktı. (Oysa Mr. John Donald Paris'teydi. Daha önce yapılan telefon konuşmalarıyla öğrenilmişti bu husus).

Fakat gözlüklü adamın yanına kimse sokulmadı; onun yabancılığını farkeden bile olmadı.

Hep öyle gezinircesine adımlarla, düzgün kırpılmış yeşil sahayı geçen adam, bakımlı çiçek tarhlarını, ateş kırmızısı yıldız çiçeklerini, erken açmış krizantemleri gösterişsiz bir ilgiyle inceler gibiydi. Hareketleri son derece rahat, alabildiğine ifadesiz,

gözlük camlarının ardındaki gözler ise çiçeklere dönüktü. Halbuki bambaşka şeyler düşünüyordu. Bugünkü harekât daha önce üç kere tezgâhlanmış, fakat her seferinde harekete geçilmek üzereyken ertelenmişti. İş öyle bir kerteye gelip dayanmıştı ki, yeni bir erteleme, tekmil tasarıdan caymak demek olacaktı. Böyle bir ihtimali aklına getirmek bile istemiyordu. Ne pahasına olursa olsun, tasarı sonuna kadar gerçekleştirilmeliydi. Sırf meslek gururunun tatmini için diretiyordu bunda.

Şöyle bakınca, iki İngilizin oyunlarını bitirmiş, Kulüp binasına doğru yaklaştıklarını gördü. Koyu renk gözlük camlarının ardından farkedilmeyen gözlüklerinin bir yan bakışıyla, onların gülüşerek geçip gitmelerini izledi. O pahalı lokanta faslı bir yana, zaman ayarlaması bakımından hiç bir aksama olmamıştı. Yarım saattir saatine bakmamıştı ama, zamanı hiç şaşmamacasına kestirebilirdi.

Çevrenin sessizliğini, belirli mesafelerden, ufak tefek bazı sesler pürüzlüyordu. Oto parkında çalışan bir motör, gökyüzünün bir kıyısından geçip giden bir uçak...

Bir yerlerde bir saat vurdu. Güneş gözlüklü adam, harekete geçme zamanının geldiğine karar vermiş gibi rahat adımlarla Kulübün girişine yöneldi. Yola yaklaşırken güneş gözlüğünü çıkardı, çok açık tondaki gri ceketinin küçük cebine koydu. Gözleri, simsiyah saçlarıyla hiç bağdaşmayan uçuk mavi renkteydi. Ve... az sonra hedefe yöneltceği tüfeğe el atan bir nişancının gözleri gibi kısılmıştı...

*
* *

Barın önünde yer alışlarından yirmi dakika sonra, Bond:

— «Ne dersin, Bill?» diye sordu. «Gitgide yumuşamağa başlamış gibi bir halim mi var acaba?»

Bill Tanner sırıttı: «Hâlâ oyunu mu düşünüyorsun?»

— «Hayır, mesele o değil. Kızağa çekilmiş gibi bir halim var. Koca bir yıl geçti, ne yaptım? Sonunda bir nezaket ziyaretinden farksız bir Amerika yolculuğu ve Haziranda doğudaki başarısız birkaç gün..»

Bond, gizlice Kızıl Çin'e girecek bir Çinli ile oraya sevkedilecek bazı şeylerle ilgili bir iş için Hong Kong'a gönderilmişti. Oraya vardığında sözkonusu şahıs ortadan kaybolmuş, birkaç gün sonra da, rıhtım yakınlarında bir yan sokakta, gırtlağı bir kulağından öbürüne kadar kesilmiş, başı hemen hemen gövdesinden ayrılmış durumda bulunmuştu. Üç gün geçmeden de Allahın belâsı bir tayfun patlamış, Merkezin işten vazgeçmesi üzerine Bond geri çağrılmıştı.

Tanner: «Adamımızın hastalanması senin suçun değildi,» dedi.

Kadehindeki cin-tonik karışımı içkisine bakan Bond: «Orası öyle» diye karşılık verdi. «Yine de bir yerlerde bir aksama var gibime geliyor.»

— «Fizik bakımından olduğunu sanmam. Yıllardır seni bu kadar iyi durumda görmemiştim.»

Bond, üyelerin, koyu renk deri kaplı, rahat koltuklarda küçük gruplar halinde oturdukları salona baktı. Çeşitli mesleklerden, iş hayatlarında sivrilmiş şahsiyetlerdi bunlar.

O sakin yaşantılı adamlara bakarak, «Bu boyaya boyanmak ölümden beter birşey,» diye düşündü. «Sırf bazı alışkanlıkların tutsağı, kurgulu oyuncaklardan ayırt edilmez bir yaratık olmak... Geri döndüğüm günden beri, dört salıdan üçünde, daima aynı saatlerde buraya geliyor, hiç değişmeyen üç arkadaşın biriyle golf oynuyor, saat altıbuçuk sula-

rında Kulüpten ayrılıyorum. Aynı saatlerde eve dönüyorum akşam üstleri..»

Bu düşüncelerini arkadaşına da açıkladı. «Benim işimde çalışan bir adam, bir tren tarifesi düzeninde yaşamamalı,» dedi. «Anlıyorsun herhalde?»

Doğrusu da buydu. Belirli bir görevde çalışan bir gizli ajan, asla bir kurulu düzen çerçevesinde yaşamamalıydı. Öylesine bir yaşantı, o ajanı hareketlerinin, karşı taraf ajanlarınca kolaylıkla kontrol edilmesine sebep oluyor, ve onların davranışlarını kolaylaştırıyordu. Bond'un bu sözlerinin gerçeğe ne kadar uyduğunu ancak sonradan anlayacak olan Bill Tanner: «Anlıyamıyorum, James,» dedi. «İngiltere'deki hayatının dediğin kadar yeknesak olduğunu iddia edemezsin.»

Bunu biraz da örtülü bir istihzayla söylemişti.

— «Ben durumu bütün olarak düşünüyorum. Varlığım bir kalıplaşma halini alıyor. Bunu önlemenin bir yolunu, bir çâresini bulmam gerek.»

Bill Tanner başını salladı. «Tecrübelerimle bilirim. Böylemesine silkinmeler, zamanın olgunlaşmasıyla kendiliğinden gerçekleşir. Senin birşey yapman gereksiz.»

— «Şimdi de kaderciliğe mi vuralım kendimizi?»

Tanner omuzlarını silkti. «Nasıl isimlendirirsen isimlendir.»

Bir an garip bir sessizlik girdi aralarına. Sonra Tanner saatine baktı. «Eh,» dedi. «Belki de yalnız kalmak istersin?»

Gerçekten bunu isteyen Bond kendine hakim oldu ve:

— «Boşver,» diye söylendi. «Kendime çekidüzen vermem gerekiyorsa, artık sırasıdır.» Sonra Barmene döndü: «Şunlardan birer tane daha içelim.»

Tanner: «M'le buluşmak için gecikmiyor musun?» diye sordu.

— «Sabretmesini bilecek kadar olgun bir ruha sahiptir. Sekizi çeyrek geçmeden akşam yemeğine oturmaz. Üstelik, bugünlerde yarım saat beraberlik yetiyor.»

Tanner: «Bilmez miyim,» dedi. «Karargâhta yanına yaklaşılmıyor. Yağmur yağacak desem, damarına basılmış bir kocakarı gibi kıyametleri koparmağa başlıyor.»

Bond güldü, sonra ciddî bir edayla:

— «Tabiatı gereği,» dedi. «Denizciler hastalanmaktan hiç hoşlanmazlar.»

Geçen kış devamlı ve kesilmeyen bir öksürüğe tutulan M, esaslı bir muayene olması için yapılan bütün tekliflere şiddetle karşı çıkmış, rahatsızlığının havalar ısınınca kendiliğinden iyileşeceğine ayak diremişti. Fakat ilkbahar ve yaz başlangıcında da yağmur kesilmemiş, havanın ısınmasına rağmen rutubet devam etmiş, M'in öksürüğü de kesilmemişti.

Temmuz ayında bir sabah ona rapor dosyasını getiren Mis Moneypenny, M'i masasının ardında yüzü külrengi, yarı baygın, güçlükle solur bulmuş ve hemen, beşinci kattaki bürosundan Bond'u çağırmıştı. M, Karargâh şefleriyle ve doktorlarının öfkeli ısrarıyla ve yarı zorla, sallasırt edilmiş, eski model Rolls Royce arabasına taşınıp evine götürülmüştü.

Eski şef Hammond'la karısının müşfik ihtimamlarıyla üç hafta yattıktan sonra, M'in bronşital konjestionla adamakıllı iyileşmeğe yüz tutmuş, buna karşılık, Bond'un — düzenli zaman aralarıyla yaptığı — ziyaretlerde farkettiği gibi, sinirli hali çekilmez hal almıştı.

Belirli bir tarihten beri, Bond, Sunningdale'den dönüşlerinde, Windsor Park yakınındaki o şirin ve küçük malikâneye, Quarterdeck'e uğruyor, Şefine o gün Serviste olup bitenleri anlatıyordu. Aslında

Bond onun sağlık durumundaki gelişmeyi izliyordu. M'e çaktırmaksızın, Hammond'larla kaçamak, ayaküstü birkaç kelime konuşmanın fırsatını da buluyordu tabii. Şefin, Karargâhın isteklerine uyup uymadığını, gerektiği gibi bol bol istirahat edip etmediğini, o zehirden farksız kara tütünü tıkabasa doldurup aralıksız tüttürdüğü piposuyla ilgili yasak konusundaki davranışlarını soruyordu.

Bond: «Neden benimle gelmiyorsun, Bill?» diye sordu. «Sonra Londra'ya bırakırım seni.»

Tanner şöyle bir duraladı. «İsterdim ama, imkânsız, James. L İstasyonundan önemli bir haber bekliyorum. Karargâha gidip onu şahsen almam lâzım...»

— «Görevli nöbetçi subayının işi ne? Senin iki kişinin işini yaptığını herkes biliyor.»

— «Mesele sadece o değil. M'i ben de özledim ama, o ev nedense bana ürküntü veriyor. Hoşuma gitmeyen bir havası var. Biraz da onun için istemiyorum gitmek.»

Onbeş dakika sonra, Bond, M'in Kurmay Başkanını tren istasyonunda bırakmış, Bentley marka lüks arabasının uzun burnunu A30 numaralı yola çevirmişti. Kıvrıla büküle uzanan ara yollarda yapacağı on dakikalık bir yolculuktan sonra Quarterdeck'e ulaşacaktı.

Daha önce golf sahasında Bond'u gözetleyen adam, dönemeçten kırk metre kadar öteye parkettiği, çalınmış Ford Zephyr arabanın şoför mahallinde oturuyordu. Kısa dalgalı alıcı verici Hitachi radyosuna doğru eğilip tek bir kelime söyledi. Yedi kilometre ilerde başka bir adam kendi radyosunun düğmesini çevirdi, iki saatten fazla zamandır bekledikleri sık ağaçlıkta, yanındaki iki kişiyle toparlanıp hızlandılar.

Zephyr'deki adam bir süre daha bekledi. Gerek-

siz telâşa kaçan hareketlerden ısrarla sakınırdı. Harekâtın kesin uygulama safhasına geçmeleri için elli dakikaları kalmıştı. En ufak bir aksama, herşeyin temelinden bozulmasına sebep olabilirdi. Erteleme falan sözkonusu değildi artık. İyi yetişme şartlarıyla büsbütün bilenmiş sezgilerine güveni tamdı.

Yeteri kadar bekledikten sonra, Bentley'i belirli bir mesafeden izlemek için gereken arayı bıraktığını kestirerek, vites kolunu yuvasına kaydırdı.

Bond, Berkshire kesimini, çirkin modern yapıların, gülünç Tudor devri özentisi villâlarının, bangulovların, (*) hemen hepsinin çatısından TV antenleri yükselen, tuğla ve beton cepheli, iki katlı evlerin arasında uzanan yolu acele etmeksizin aşarak geride bıraktı. Silwood köyünü geçip A329 numaralı yola vardı, şimdi çevrenin hoşa gitmeyen görüntüsü kaybolmuş. Onun etkisi de silinmişti. Bentley, çam ağaçlarının arasından meyillenen bir yolu alıyordu şimdi.

Çok geçmeden Bond'un, solunda tarlaların alabildiğine uzanan açıklığı, sağında da ormanlık belirdi. Bir zamanların İngilteresinden kalan son görüntülerdi bunlar. Nitekim, katı gerçeği işaretlercesine bir B.E.A. göründü karşıdan. Londra Hava Alanından biraz önce havalanmış olmalıydı uçak. Muhakkak, İspanya'nın sayfiye köşelerinde, Portekiz'in güzelim Algarve bölgesinde, giderek Fas'a kadar ulaşan gelişmelerin genişlettiği turistik çevrelerde gününü gün etmeğe hevesli turistlerle doluydu içi. Şimdilik kendi için böyle bir ihtimal imkânsız olduğuna göre, aklını M'i nasıl hoşnut edeceği konusuna vermesi daha uygun düşecekti.

(*) —Çevresi açıklık yerlere göre tasarlanmış, tek katlı, önleri sundurmalı, baraka tarzı küçük yapılar.— (Ç.N.)

Bu düşünceler hemen hemen mekanik bir düzenle Bond'un aklından geçip giderken, arada bir dikiz aynasından geriye gözatmaktan da geri kalmıyordu. Zephyr'in aksi bir kere olsun o aynanın yüzüne düşmemişti. Onu dikiz aynasından farketse bile Bond'un aldıracağı yoktu zaten. Arabayı daha önce görmemişti, yüzyüze gelse de şöförü tanıyamazdı. Oysa, altı haftadan beri aralıksız gözaltındaydı. Özel bir görevle meşgul olmayan bir ajan gözetleneceğini ummadığı için, Bond da kuşkusuzdu.

Bentley, Windsor-Baghot yolunu geçti. Sol tarafta, nicedir âşinası olduğu görünüm uzanıp gidiyordu. Safkan Arap atların ahırları, Rurex İplik Fabrikası ve diğer yapılar. Sağında, «Kıç güvertesi» villâsının mütevazi bahçe kapısı görünmüştü. Kapının ötesinde, kısa ve daima temiz tutulan, çakıl döşeli araba yolu, sonra da evin kendi... Akşamüstü güneşiyle limon rengi görünen, hava değişikliklerinin etkisiyle gri-yeşil, bazı kesimleri üç dört yönden kuşatan çam, gürgen ve genç meşe ağacının dallarıyla gölgede kalan taştan yaptı...

M'in yatak odasının pencereleri, birinci katta binanın bir yanını çevreleyen dar balkona açılıyordu. Arabanın kapısını çarparak inip patikadan yüriyen Bond, o pencerelerden birinin ardında belli belirsiz bir kıpırdanma sezinler gibi oldu. Pencere önünde duran Mrs. Hammond, gelişini M'e haber vermek için yatağa doğru dönmüştü herhalde..

Bond'un elinin altındaki pirinç çıngırak, çevrenin derin sessizliğini incecik bir çizgi gibi çizdi.

Sonra, ağaçların tepesindeki yaprakları hafiften oynatan esintinin de bozmadığı bir sessizlik kapladı ortalığı. Mrs. Hammond herhalde merdivenden inmekte idi. Hammond ise, M'in o çok sevgili Cezayir şaraplarından bir şişe almak üzere kilere inmişti herhalde.

«Kış güvertesi»nin kapısı şafaktan güneş bata-

na kadar hiç sürmelenmezdi. Bond'un dokunuşuyla kapının kanadı sessizce aralandı.

Her evde, içinde bulunanların varlığını belirten, ne yaptıklarını ifade eden, değişik tonlarda, o evin günlük yaşantısının ayrılmaz parçası olan sesler vardır. Ayak sesleri duyulur, mutfaktan tabak şıngırtıları, çatal-kaşık sesleri gelir.

James Bond daha eşiği aşarken, bütün o seslerin yokluğunu farketmişti. M'in vaktinin çoğunu geçirdiği kütüphaneye yöneldi, İspanyol üslûbundaki ağır, maun kapıyı iterek açtı.

Büyük odada kimse yoktu. Duvara asılı flâmalar, ağırbaşlı, koyu mobilyalar ve tarihe geçmiş kişilerin resimleri oraya bir müze salonu havası vermişti.

Bond'un daha fazla bakınmasına lüzum kalmadı; holün karşısındaki yemek odasının aralık kapısı ardına kadar açıldı.. Bir adam belirdi eşikte. Adamın elindeki uzun namlulu, otomatik tabancanın ağzı Bond'un dizkapaklarına yöneltilmişti. Adam, pürüzsüz bir sesle:

— «Olduğun yerde kal, Bond.» dedi. «Hiç bir hareket yapmağa kalkışma. En ufak bir şeye kalkışırsan, canını fena yakarım!»

II

AĞAÇLARIN ARASINDA

James Bond, meslek hayatı boyunca bu türlü tehditlerle kaç kere karşılaşmıştı. Çoğunlukla, o andaki gibi tamamen yabancı şahısların ağzından çıkardı bu tehdit. Böyle durumlarda yapılacak ilk şey, nasıl bir tavır takınmasını kestirmeğe yetecek kadar zaman kazanmak ve yine çok kısa bir zaman çizgisini aşmaksızın, kaşla göz arasında durumu kestirmeğe çalışmaktı.

Bond, o anda hiçbir faydası olmıyacak düşüncelerle oyalanmak niyetinde değildi. M'e ve Hammond'lara ne olduğunu, başlarına ne geldiğini düşünmenin şimdi hiç faydası yoktu. Bu düşünceyle, dikkatini düşmanın silâhına yöneltti. Susturucu takılmış 9 mm. lik bir Luger'di dizlerine çevrilmiş tabanca. Öyle bir silâhtan çıkacak kurşun hemen hemen 14 gram ağırlığında olup, ses hızıyla yol alırdı. Aralarındaki mesafe de göz önünde tutulursa, vücudunda en tehlikesiz yere saplanacak bir kurşun bile onu yere devirmeğe, hareketsiz, hattâ yarı baygın bırakmağa yeterdi. Hele namlunun çevrik olduğu yerden, dizkapağı yakınından isabet alması halinde, bir daha ömrü boyu yürüyemeyeceği muhakkaktı. Bütün bunları hesaplarken meslekten biriyle karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

İnce yapılıydı adam. Yüzü kemikli, ağzı eski bir yara izi gibi incecikti. Elbisesi lâcivert, ayakkabıları pırıl pırıl cilâlıydı. Bond'un ilk bakışta farkettiği, adamın kendiyle aynı boyda fakat yapıca daha hafif olduğuydu.

Meçhûl şahıs kısa ve kesin konuşmuştu. Amatör olduğu hissini verecek zerre belirti yoktu halinde. Elindeki silâhı da nasıl kullanacağını bildiği muhakkaktı. Söylediği şey yapılmazsa onu en etkili şekilde kullanmaktan da geri kalmayacağına zerre şüphe yoktu.

Bütün bunları düşünmek için Bond'a üç, dört saniye yetmişti. Öylece dururlarken, ana yoldan saparak çakıl döşeli araba yolundan yaklaşan bir otomobilin sesini duydu. Bir an Bond'un içine bir umut kıvılcımı düşer gibi oldu, ama, onun yersizliğini çabuk anladı.. Luger'li adam başını bile çevirmemişti sesten tarafa. Gelen araba da onunkilere aitti anlaşılan. Çakılların üzerinde hızlı adımların ayak sesleri yaklaştı, sonra ön kapıdan biri daha girdi.

Yeni gelen Bond'a sadece şöyle bir bakmakla yetindi. Gözleri çok sulandırılmış çini mavisi mürekkep rengindeydi. Siyah saçlarının kabarıklığını düzeltir gibilerden bir hareket yaptıktan sonra, sağ kalçasından doğru, namlusu Bond'a yöneltilmiş Luger'in bir eşini çekti, dikkatli adımlarla, arkadaşının ateş sahasına girmeden ilerledi, merdivenin ilk basamağına yakın bir yerde yer aldı.

Yemek odasından çıkmış ilk adam, sesinin tonunda hiçbir değişiklik olmadan:

— «Yukarıya!» dedi. «Ağır ağır...»

Ne kadar güç olursa olsun, eli silâhlı düşmanların varlığına rağmen birinci kattaki bir odadan kaçmak mümkündü. Bir yolu bulunabilirdi bunun. Fakat üst kata çıkmak durumu tamamen değiştiriyor, imkânsız hale sokuyordu. Adamın sözleri üzerine bu durumu düşünen Bond verilen talimata göre hareket etti, yürüdü. İki, üç metre kadar ilerleyince, zayıf yüzlü adam da aradaki mesafeyi koruyarak ardından ilerledi.

Sonradan gelen siyah saçlı adam tabancasını karnının hizasında, önde ve namlusu Bond'un bacaklarına çevrik tutuyordu. Evet, ikisinin de profesyonel oldukları yüzdeyüz gerçekti.

Bond, Kıç güvertesi'nin her zamandan farksız görünen holüne, cilâlı çam kaplamalara, M'in görev almış olduğu son gemi «Repulse» kruvazörünün 1/144 ölçülü modeline bakındı. Durum gerçekten kötüydü. Hiç bir silâh yoktu yanında. Görevli olmayan İngiliz ajanları kendi ülkelerinde silâhlı dolaşmazlardı.

Bond, ayakları adeta mekanik bir düzenle, aşınmış, eski, zeytin yeşili Axminster merdiven halısının üzerinde hareket ederken, silâhlı iki adam belirli bir mesafeden onu izlemekteydiler. Durumu di-

ledikleri gibi yürütmelerine rağmen, bu iş için tutulmuş, para karşılığı çalışan kimseler oldukları belliydi. Girişilen iş neyse, o işin başındaki şahsın her an boy göstermesi beklenebilirdi.

— «İçeri!..»

Siyah saçlı adam konuşmuştu bu defa. Öteki, basamakların başında beklemekteydi. Bond, M'in yatak odasının eşiğini geçti, uzunlamasına, havadar, kapalı balkon pencerelerinin perdeleri inik odaya girdi.. Ve birden M'le karşı karşıya buldu kendini.

Bond'un gırtlağından dehşet ifade eden bir ses çıktı. M, karyolasının yanındaki Chippendale tarzı, yüksek arkalıklı bir iskemlede oturmaktaydı. Omuzları on yıl daha yaşlanmış gibi çökmüş, elleri dizlerinin arasına, gevşek, sarkmıştı. Hafifçe gözlerini kaldırdı, bakışı Bond'un yüzüne takıldı. Onu tanımış olduğunu belirten bir ifade yoktu bu gözlerde.

Yarı açık ağzından, garip, belirsiz bir ses çıktı. Belki bir şaşkınlık ifadesi, bir soruydu bu. Belki de Bond'u uyarmağa çalışıyordu.

Adrenalin, böbreklerin üst kısmında yer almış adrenal guddelerinden elde edilir. Şırınga edildiği kimseler üzerinde şaşırtıcı etkileri vardır. M'in görünüşü de, vücuduna adrenalin zerkedilmişcesine Bond'un adrenal guddelerinin çalışmalarını etkilemişti.

İşte o an, korktuğu gibi yumuşamamış olduğunu anladı. Gerektiği zaman ortaya koyduğu döğüşcü gücünden hiçbir şey yitirmemişti.

Sonra biri konuştu. Ötekilerin sesinden farksızdı o ses de. Aynı ifadesiz ton, renksizlik ve kayıtsızlık sezinleniyordu onda da...

— «Endişe etmene lüzum yok, Bond. Şefine bir zararımız dokunmadı. Dilediğimiz gibi davranmasını, uysallaşmasını sağlayacak bir iğne yapıldı sadece. İlâcın etkisi geçince, yine eski haline dönecek.

Aynı iğne sana da yapılacak birazdan. Yardımcılarıma karşı koymağa kalkıştığın anda seni dizkapağından vurmak için emir aldım. İğnenin en ufak bir acı vermiyeceğine emin olabilirsin. Şimdi pantolonunu indir de iğneyi yapsınlar.»

Konuşan kırk yaşlarında, soluk benizli, burnu kemerli, başı hemen hemen dazlak bir adamdı. İlk bakışta, arkadaşlarından farklı olduğunu belirten, dikkati çeken belirli hiç bir tarafı yok gibiydi. İkinci ve daha dikkatli bir bakış adamın, gözlerinde bir acayiplik olduğunu farketmeğe yetiyordu. Daha doğrusu göz kapaklarındaydı gariplik. O göz kapakları, normalden, olması gerektiğinden geniş gibiydi. Adam da bunun farkındaydı. Konuşurken devamlı onları açıp kapıyordu.

Bond bu gözlemleri bırakıp düşmanlarının durumlarını inceledi. İki torpidodan biri tam karşısındaydı. Öteki, merdiven başıyla kapıyı tutmuştu. Son konuşanın sırtı balkona açılan pencerelere çevrikti. Elinde enjektör tutan, çelimsiz, doktor olması muhtemel dördüncü bir şahıs ise karyolanın ayakucunda duruyordu.

Bu arada Bond'un kendikendine cevaplandırmağa çalıştığı iki şey daha vardı. Pencerenin önünde duran adamın sözlerinde tekleyen taraf neydi acaba? Bir de pencerelerle ilgili, o dört kişiden hiçbirinin bilmediği, fakat kendisinin yararlanabileceği birşey olacaktı. Onu hatırlıyabilse, belki durumu değiştirebilecekti.

— «Söylediğimi yap!»

Adamın göz kapakları kapandı, tekrar açıldı, sesinin tonunda en ufak bir yükselme olmamıştı.

Bond kımıldamaksızın bekledi.

— «Böyle davranmakla hiçbir şey sağlayamazsın. Dediğimi yapman için beş saniyen var. Beş saniyenin sonunda, önceden kararlaştırılan şeyi yapacaklar.»

Bond zihnini meşgûl eden iki şeyden birincinin cevabını bulmuştu. Çâresiz durumdaki birine, uysal davranması için iğne yapılması akla yatacak şey değildi. Kendini yoketmek istiyorlarsa, daha kestirme, daha emin ve kesin bir çâreye başvurabilirlerdi. Demek ki, kendisini hem çâresiz kılmak, hem de CANLI olarak ellerinde tutmak istiyorlardı. Yani tabancaların tehdidi blöftü, kurtulma ihtimali de yüksekti.

Odaya çökmüş ağır, sıkıntılı sessizlik, M'in kanı çekilmiş dudaklarının arasından çıkan — yine belirsiz — bir sesle bozulmuştu. Sonra da, göz kapakları aralıksız açılıp kapanan adam konuştu:

— «Tamam!»

Bond'un kolları arkadan kıskıvrak yakalandı, iyice geri çekildi. Bond yüzü kemikli adamın arkadan kendine yaklaştığını farketmemişti bile. Hafifçe öne eğildi, sonra topuğuyla hızla bir tekme savurdu geri doğru. O tekmeyle bir kolu kurtuldu ama, bu defa da siyah saçlı adam davranıp yakaladı o kolu.

Onun ardından süren mücadele ikiye karşı bir, yani hemen hemen eşit şartlardaydı. Bond, döğüşcülüğünü zerre kadar kaybetmemiş olduğunu deneyerek öğrendiği için memnundu. Adamların kendine zarar vermekten kaçınmalarına karşılık, o dilediği gibi hareket etmekte serbestti. Fakat iki adamdan biri aşağı yukarı kendisiyle aynı yapıda; daha hafif olanı ise, sinirlerin en duyarlı olduğu yerlere dayanılmaz acı veren vuruşlar yapmakta ustaydı.

Kasığına vurulanın bir dirsek çıkışından kıl payıyla kaçındı, sonra Bond'un vücudu öne doğru dengesini kaybetti. Davranıp toparlanmasına kalmadan, çelik kavramadan farksız on parmak gırtlağına kenetlendi.

Kollarının omuza yakın adaleleri donup katılaşmağa yüz tutmuş çamurdan farksızdı. Topuğuyla bir vuruş yapmağa kalktı ama imkânsız. Bacaklarını önden sımsıkı tutmuşlardı. Birbirine kenetlenmiş iki elin sert bir vuruşuyla, Bond yüzüstü yere kapaklandı, biri omuzlarına abanmış, öteki de vücudunun alt yarısını hareketsiz bırakmağa, nafile yere debelenmesini önlemeğe çalışıyordu.

Pencereleri düşünüyordu Bond. Pencerelere bir ulaşabilseydi..

— «Daldır..!»

Bond, üçüncü adamın, doktorun yaklaştığını hissetti. Bir anlık gevşemeden sonra, olan var gücüyle karşı koymağa hazırdı. Onu takip eden dakikalarda, güçlü kuvvetli, işini bilen, kararlı iki adamın, kendilerine eş kuvvette bir üçüncüsünü zararsız hale sokmalarının ne kadar güç olduğunu ispat etti. Tek düşüncesi, direnişini mümkün olduğu kadar sürdürebilmekti. Bu arada, Doktor ile, gözleri bir gecekuşununkini andıran adamın tartışır gibi konuştuklarını da duyuyordu. Sonra birden. hatırlaması gereken şeyi hatırladı. Pencereler kapalıydı ama, sürgü kolları yataklarına iyice oturmuyordu. Onu sağlayan dil kırılmıştı. Hammond daha geçen hafta bahsini etmişti onun. M de birkaç hafta bekliyebileceklerini, kendi evdeyken, odayı hallaç gibi darmaduman edecek marangozlara tahammül edemiyeceğini söylemişti.

Düşüncelerinin bu konuya çevrilmesi, Bond'un direnişinde belirli ölçüde gevşemeye sebep olmuştu. Adamlardan biri daha fazla zorluyordu belki de. O yüzden de Bond'un bileğini kavramışlar, iğnenin sivri ucu sol kolunun üst kısmına saplanmıştı. Hırslı bir umutsuzlukla, ilâcın ne kadar zamanda etkisini göstereceğini kestirmeğe çalıştı. Hesaplı, bilinçli bir gevşeyişle kendini koyuverdi.. Yanılmamıştı.

Üzerindeki ağırlık, ağır ağır fakat belirli bir şekilde çekildi.

O kadarı Bond'a yetmişti. Dönüp sırtından destek aldı, iki ayağını birden hızla kaldırdı. Yüzü kemikli adamın çığlığı sivrildi sessizliğin içinde. Burnundan kan fışkırmaya başlamıştı. Siyah saçlı adam elini kaldırdı. Yanlamasına Bond'un gırtlağına vuracaktı. Fakat geç kalmıştı. Vurmasına meydan kalmadan, Bond'un dirseği onun gırtlağına oturdu. Bond davranıp doğrulurken, göz kapakları şiş adam ayakkabısının burnuyla vurmak için bacağını salladı. Ona o da zamanında davranamamış, hareketiyle, Bond'a pencerelere ulaşabilmesi için yol açmıştı sadece.

Bacakları aralık durduğundan, Bond bir omuz vuruşuyla onu bir kenara savurup atmıştı.

Bond, balkona fırlayıp alçak korkuluğu attığı gibi kusursuz bir dengelemeyle kendini yere bıraktı. Sonra doğruldu, bir koşu en yakındaki ağaçların arasına daldı. Olanca hızıyla koştuğu halde, seyrek çamlar, ağır, çok ağır bir hareketle yanından geçip gider gibiydi. İlerde çamlar daha sıklaştı. Ayrıca taflanlar, yaban böğürtlenleri de vardı. Koşmasını güçleştiriyordu hepsi de. Düşmemesi gerekirdi. Ama yavaşlamağa da gelmezdi. Bu hızla koşması lâzımdı hep. Neden mi?... O adamlardan uzaklaşmak için... Gözleri bir gecekuşunun gözlerini andıran, M'i o feci hale sokmuş adamdan... Geri dönüp M'i kurtarması gerekmez miydi? Hayır... Koşmağa devam etmeli, onlardan uzaklaşmağa bakmalıydı.

Bond şimdi bir makineden farksızdı. Çok geçmeden aklından herşey silinmiş, atacağı bir sonraki adımı, bir sonrasını, ondan sonrasını düşünür olmuştu sadece. Giderek onu da düşünmez oldu. Düşüncelerinin akışı durmuş, bedeni koşuyordu. Sonra hızı da düştü, iyice ağırlaştı, nihayet durdu. Soluk almağa, ağzı açık, kolları iki yanına sarkmıştı.

Gözleri de açıktı. Fakat hiçbir şey görmüyordu. İradesinin henüz sönmemiş son kıvılcımıyla, James Bond'un gövdesi 8-10 adım daha ilerledi, tekrar durup iki yana sallandı, bodur iki ağacın çevresinde iyice boyvermiş çimenlerin arasına, iki, üç metre yakınından geçen birinin bile farkedemiyeceği bir yere boylu boyunca serilip kaldı.

O kadar yakınına gelen de olmadı zaten. Takip faslının başarısızlıkla sonuçlanacağı başından belliydi. Burnu alabildiğine kanayan adam onun ardından balkondan atlamıştı ama, daha yapının köşesine vardığında, Bond ağaçların arasına dalmıştı bile. Ötekiler ve göz kapakları şişkin adam merdivenden inerek vakit kaybetmiş, onbeş yirmi saniye sonra ona katılmışlardı. Saatine bakan şişkin göz kapaklı adam:

— «Gidelim,» demişti.

Geri dönerlerken, yarı yarıya örtülü göz kapaklarının arasından garip bir ifadeyle zayıf yüzlü adama bakmaktaydı. Takipten caymasalar, 50-60 metre daha ilerleseler, doğru Bond'un olduğu yere varacaklardı.

Biraz daha vakit geçti. Ormanda gölgeler iyiden iyiye koyulaştı. Tek tük böcek sesleri toplu bir vızıltıya döndü. Bir karakuş öttü ağaçların arasında...

Bond biraz kendinde olsa, uzaklarda bir yerde bir adamın acı acı bağırdığını, hemen ardından da bir motorun çalıştığını ve bir otomobilin uzaklaştığını duyacaktı. Fakat hiçbir şey duymadı...

Oda küçüktü ama, nerede, nasıl bir binaya ait olduğunu kestirmek imkânsızdı. Birbiriyle konuşan adamlar vardı odada. Sesleri; belirsiz, puslu, kül rengi bir maddeden süzülür gibiydi. Yüzlerinin önüne de aynı maddeden bir perde çekilmişti sanki.

Belki de yüzlerinin seçilmemesini sağlamak için kasten yapmışlardı bunu...

Varlıkları gerçek miydi? Olsa da bir önemi var mıydı? Üzerinden hayli zaman geçmiş, yüzlerce köşe dönülmüş, ağır ve güçlükle atılan binlerce adım geride kalmış birşey daha olacaktı.

Hatırlamağa çalışmalıydı. Çalışmak isteğini duymalıydı içinde... Bir adam iyice yaklaştı kendisine. Yüzü, uzansa, uzanabilse dokunacağı kadar yakınındaydı. Gözüne birşeyler yapıyordu. Bileğini tutuyor, bırakıyor, gene gözüne birşeyler yapıyor, uzaklaşıyor, sonra yanına dönüyor, bütün bunları yaparken de mırıldanıyor, daha belirli bir sesle konuşuyordu.

Yayıldığı koltuktan doğrulmasına yardım ediyordu onun. Ceketini sıyırmağa çalışıyor, gömleğinin kolunu kıvırıyordu.

Biraz acı duymuştu bunun ardından.

— «Ee kanaatiniz nedir, Doktor?»

— «Yüksek dozda uyuşturucu verilmiş. İlâcın ne olduğunu hemen şu safhada kestiremem. Hyoscine olması muhtemel. Karşı etki yapacak, kendine gelmesini sağlıyacak bir ilâç verdim.»

— «Uyuşturucu madde kullanan biri mi acaba?»

— «Mümkün. Emin değilim. Ancak bekleyerek öğrenebiliriz. Onu nerede, nasıl buldunuz?»

— «Yarım saat önce bir motosikletli getirdi. Büyük parkın girişine yakın yolda bulmuş. Önce körkütük sarhoş zannettik.»

— «Evet, bu iki durum arasında büyük benzerlik vardır. Biliyor musun, Çavuş, bu işte hoşuma gitmeyen birşeyler sezinliyorum. Dostumuzun kimliğini öğrendiniz mi?»

— «Adı Bond, James Bond.. İş adresi, Londra, Regent's Park yakınlarında bir yer. Telefonla haber verdim oraya. Sıkı bir muhafaza altında bulundur-

mamızı, sadece bir doktorun görmesine müsaade etmemizi ve hemen birini göndereceklerini söylediler. Müfettiş de çok geçmeden gelir. Sizin anlıyacağınız, bu gece hayli hareketli geçeceğe benziyor.»

— «Öyle.. Hah, galiba birşeyler öğrenebileceğiz artık. Mr. Bond.. Burada tamamen emniyettesiniz, Mr. Bond. Birkaç dakikaya kadar kendinize geleceksiniz. Ben Dr. Allison'um. Bu baylar da, Çavuş Hassett ve polis Wragg.. Sadece emniyetinizi sağlamak için burada bulunuyorlar. Bir polis karakolundasınız ama, herhangi birşey yapmış olduğunuz için değil. Biraz dinlenmeğe ihtiyacınız var, hepsi o kadar.»

James Bond çevresine bakındı. Görüşünü ve açık seçik işitmesini engelleyen o kül rengi şeyden eser kalmamıştı. Sivri burunlu, siyah gözlerinin ifadesi güvenilir, tam bir İngiliz yüzü vardı karşısında onun. Gerisinde sağlam yapılı, koyu mavi üniformalı iki polis olan, bir masa, telefon, dosya dolapları, duvar haritaları ve yıllık polis balosunu duyuran bir pankart gördü. Gerçekti bütün bunlar...

Bond yutkundu.

— «Ayağınızı biraz kaldırın, Mr. Bond. Şu sandalyeyi verir misiniz, Wragg? Bir fincan da çay rica edeceğim.»

Bond: «Bir araba istiyorum,» dedi. «Ayrıca, silâhlı dört kişi.. Benimle gelecekler.. Mümkün olduğu kadar çabuk hazırlansınlar.»

Çavuş, doktora baktı. «Hareket etmesinde bir sakınca var mı? Belki de bir hastahaneye göndermeliyiz hemen. Pek aklı başında değil gibi.»

Doktor kaşlarını çatmıştı.

— «Sanmıyorum. Zihnî bir dağınıklık olabilir ama, daha fazlası hayır.»

Öne doğru eğilerek, ellerini Bond'un omuzları-

na koydu. «Daha açık konuşmanız lâzım, Mr. Bond. Sizi dinliyoruz. Anlamağa çalışacağız.»

Bond: «Amiral Sör Miles Messervy,» dedi, Çavuşun yüzündeki tepkiyi farkedince duraladı. Sonra: «Amiral'in malikânesinde birşeyler oldu,» diye devam etti. «Kaçırılmış olmasından korkuyorum.»

Bond sözlerini bitirmeden Çavuş telefona uzanmıştı. «Devam edin, lûtfen,» dedi.

— «Dört kişiydiler. İkimize de aynı iğneyi yaptılar. Nasıl kaçabildim, hâlâ şaşıyorum.»

Dr. Allison, Bond'a bir sigara ikram etti, sonra ateş uzattı. Bond, uyarıcı, canlandığını hissettiren dumanı derin derin içine çekti. Kesin bir karara varmak kendisini güçlendirmişti. Ayaklarını karyoladan indirerek doğruldu. Çavuş da ahizeyi yerine bırakmıştı bu esnada.

— «Telefona cevap vermiyorlar.»

Bond: «Tabii,» dedi. «Verin şunu bana.»

Polis müdüriyetindeki memurun sesini duyunca: «Londra Hava Alanı,» diye söylendi. «Öncelikle bağlayın.»

Dikkatle onun yüzüne bakan Çavuş döndü, hızla odadan çıktı. Bond, hava alanındaki güvenlikle ilgili şahsa, dostu Spence'e M'le dört düşman ajanının eşkâlini verirken, Bill Tanner de gelmişti. Ahizeyi yerine bırakan Bond, durumu Tanner'e açıklamağa koyuldu. Fakat fazla bir şey söylemesine kalmadan Çavuş dönmüştü. Yumuşak ifadeli yüzü solgundu. Doğruca Bond'a hitap etti:

— «Bahsettiğiniz eve bir devriye arabası gönderdim, efendim. Az önce döndüler. Korkarım ki, bahsettiğiniz adamlar için geç kaldık. Size ihtiyacımız var, Doktor. Gerçi sizin de pek birşey yapabileceğinizi sanmıyorum ama...»

3. SONRASI

Zayıf yüzlü adamın cesedi, M'in evinin holünde yüzükoyun yatıyordu. Yüzü tanınmayacak haldeydi. Lugerden çıkmış kurşun, duvarın çam kaplamasına bir buçuk santim derinlemesine saplanmıştı.

İhtiyar uşak Hammond, göğsünden ve işi sağlama bağlamak için bir de boynundan olmak üzere, iki kurşunla vurulmuştu. Ön kapıyı açmağa gittiği zaman ufak kalibreli bir tabancayla vurulmuş olacaktı. Hammond'un cesedini de, üçüncü ölünün bulunduğu mutfağa sürüklemişlerdi.

Bayan Hammond'un ise hiçbir şey hissetmesine meydan kalmadığı belliydi. Kaatil aynı küçük kalibreli tabancayı kullanmış, ocağın ya da musluğun başında duran kadını tek kurşunla, başının arkasından vurmuştu. Kadıncağızın cesedi, kocasının sürüklenip bırakıldığı yerin yakınındaydı. Hammond savaştan döneli beri, hastalığı yüzünden M'in bakımını üzerlerine aldıkları güne kadar, karı koca bir gece olsun birbirlerinden ayrılmamışlardı.

Bond, müfettişle Tanner'in yanında durmuş, Hammond'ların cesedlerine bakarken bunları düşünüyordu. Hınçlı bir acının ifadesiyle hıçkırık arası bir ses çıktı dudaklarından. Bu işi yapanlar öleceklerdi.

— «Teklifimi kabul edip, bu gece benimle buraya gelmemekle çok iyi ettin, Bill.»

Tanner birşey söylemeden başını salladı. Sonra dönüp yürüdüler, cesetleri Doktorla polis uzmanlarının ilgisine terkettiler.

Hammond'ların başına gelen, açık bir kitap gibi meydandaydı. Evi basanlar, onları görgü tanığı olarak hayatta bırakamazlardı. Geriye zayıf yüzlü adamın öldürülmüş olması kalıyordu.

Bir dakika sonra, Bond'la Tanner, M'in kütüphanesinde, işe nereden başlıyacaklarını konuşuyorlardı. Yılın bu zamanında tertemiz olan, alçak, taş şöminenin iki yanında durmuş, M'in genellikle oturduğu koltuğa sırtlarını dönmekten kaçınıyorlardı.

Tanner, zayıf yüzlü adamın öldürülmesini ima ederek: «Belki de, şefi öfkelenerek vurdu, onu,» dedi. «Yolda anlattıklarından, ölen dostumuzun yukarda pek becerikli davranmadığı anlaşılıyor. Kaçışından onu sorumlu tutmuş olabilirler. Üstelik, burnu da çarpılmış, yüzü gözü kan içinde bir adamın görünüşü herhalde şüphe uyandırırdı. Bunu düşünerek, bir kurşuna harcamış olmalılar onu.»

Bond karşılık vermeden önce, masanın üzerindeki gümüş tepsiden viski- sodasını aldı. Viskisini yudumlayarak «Bu durum, adamların doğruca hava alanına gitmiş olmaları ihtimalini güçlendiriyor,» dedi. «Ne şekilde davranmayı tasarlıyorlar, bilemem, ama, M'i alandaki ilgililerin önünden geçirip götürmeleri zaten bir mesele. Bir de başlarına beni sarmaları, durumu büsbütün güçleştirecekti. Neyse, şimdilik bunları bırakalım.»

Sigarasının külünü silkeleyen Tanner, düşünceli bir ifadeyle başını salladı. «Yine de aklımın ermediği bir husus var. Arkadaşlarının cesedini burada bırakmaları biraz garip. Ne kadar ihtiyatlı davranmış olurlarsa olsunlar, bu ceset sayesinde çok şeyler öğrenebiliriz. Hiç değilse, cesedi daha uygun bir yerde bırakmaları gerekirdi.» Bond'dan bir cevap alamayınca, Tanner: «Herhalde yeteri kadar vakitleri yoktu,» diye devam etti. «Vakit dedim de aklıma geldi. Şu Allahın cezası telefonu ne zaman tamir edecekler? Hemen harekete..»

— «Acele sadece işleri karıştırır. Nöbetler bir saat önce değiştiğine göre, Spence'in işi kolay olmıyacak. Bir önceki nöbette görevlileri toparlaması

gerekiyor. Hava alanında görevli güvenlik memurları da pek seçkin adamlar değildir, bilirsin.»

İçeri giren ceketsiz, gömleğinin kolları sıvalı bir polis:

— «Telefon tamam, efendim,» dedi. «Londra Hava Alanındaki güvenlikle ilgili şahıslara, durum bir kere daha, ayrıntılı olarak bildirildi.»

— «Teşekkür ederim.»

Polis çıkıp gidince, Bill Tanner viski bardağını masaya bıraktı. Yüzünde, çâresizliğin koyulaştırdığı hırçın bir ifade okunuyordu.

— «Ne olursa olsun, benim pek umudum yok. Harekete geçmeliyiz, James. Bulabileceğimiz, temas kurabileceğimiz bütün yetkilileri toplıyalım, durumu kendilerine anlatalım. Ne diye burada oyalanıp vakit kaybediyoruz?»

— «Buradan ayrılırsak, telefonla temas imkânını kaybederiz. Üstelik, her an yeni bir şeyler öğrenmek ihtimali var. İşimize yarıyacak birşey varsa, polis ergeç bulacaktır. Müfettiş Crawford işinin ehlidir. Hem ne diye umutsuzluğa kapılıyorsun? Denize çıkış noktalarına da haber iletip..»

Tanner az önce oturmuş olduğu yerden ayağa kalktı. Rengi atmış Axminster halısının üzerinde geniş adımlarla dolaşıyordu. Saatine baktı: «Beni dinle, James,» dedi. «Hemen harekete geçsek bile bize göre dört saat ilerde adamlar.»

Bond dudağını ısırdı. «Hey Allahım! Benim de ne kadar!.»

— «Kimse daha fazlasını yapamazdı. Kendini toparla da, beni dinle.»

— «Özür dilerim, Bill.»

— «Hah şöyle.. Şimdi enine boyuna düşünelim. Bizden dört saat ilerdeler dedim. Hareketin ilk safhasındaki tempoyu sürdürürlerse, bu avantajdan yararlanmasını da bileceklerdir. M'i uçakla götürüyor-

larsa, hava alanında güçlükle karşılaşmamak için herşeyi hesapladıkları muhakkaktır. Bu durumda, en azından bir saatten beri havadalar... Bir saate kalmadan da Orly, ya da Amsterdam'a ulaşırlar. Nisbeten yakın bir yeri tercih edeceklerine hiç şüphe yok. Yolun sonunda beklenmedik kimselerle karşılaşmak ihtimalini düşünüp, yedi-sekiz saatlik bir uçuşu göze alamazlar. Kısacası, aramızdaki esas mesafe, zaman ölçüsüyle sadece iki saat. Yarım saat de gümrük, pasaport kontrolları için koy.»

Bond: «Doğu Berlin'e gitmedikleri nereden mâlûm?» dedi. «Belki de Moskova yolundalar..»

— «Bilmiyorum tabii.»

Tanner, titreyen parmaklarla, bitmeğe yüz tutmuş sigarasından bir sigara daha yaktı, sonra seyrelmiş, kırçıl saçlarından geçirdi elini.

— «Bilmiyorum ama, öyle olmadığını düşünüyorum. Nedense böyle düşünüyorum işte.»

Bond birşey demedi.

— «Belki onu İngiltere'den çıkarmadılar. Onlar için de en emin yol bu. Westmorland'da ya da başka bir yerde, çevresi ıssız, yabancı gözlerden uzak bir kır evinde tutabilirler onu. Bu harekâtın hedefi neyse, bundan ötesini oradan yürüteceklerdir. Zamanı hesaplı kullanırsak, ergeç onları bulacağımızdan şüphem yok, James. Ne pahasına olursa olsun bulmamız lâzım onları.»

Holdeki bölmede bulunan telefonun zili çaldı (M, nefret ettiği o cihazın göz önünde bir yerde durmasına katlanamazdı.)

Tanner: «Ben konuşurum,» dedi. «Sen rahatına bak.»

Bond oturduğu iskemlede arkasına yaslandı. Holdeki bölmede konuşan Tanner'in belli belirsiz sesini, pek kulak vermeden dinliyordu. Onun öte-

sinde, işlerini gören polislerin alçak tonda konuşmaları, gidip gelen ayak sesleri duyulmaktaydı.

Yazı masasının üzerinde, bakır bir küllüğe dayalı duran M'in eski piposunu ancak şimdi farketmişti. Burası, şimdi eskisine kıyasla daha çok bir müzeye benziyordu. Tanner'in dönüşü, Bond'u uyuşturucu ilâcın henüz tamamen silinmemiş etkisinin büsbütün bastırmasından kurtardı.

Arkadaşının yüzünün çizgileri iyice gerilmişti. Hava alanıyla konuştu:

— «Eh.. Pek yanılmamışım, James. İrlanda'daki Shannon'a dokuza yirmi kala hareket eden 147A Aer Lingus uçağıyla gitmişler. Görevli arkadaşlar grubu gayet iyi hatırlıyor. En ufak ayrıntısına kadar tıpatıp uyuyor söyledikleri. Ötekiler de işi iyi ayarlamış doğrusu. Görevliler, aynı uçakla daha önce de uçuşlar yapan her zamanki dört kişi sanmış onları. Londra'dan dokuza yirmi kala hareket eden uçakla, dokuz buçukta Shannon'a varmışlar. Yani iki buçuk saat önce.. O ara, sen hâlâ korulukta yatıyordun. Shannon'da kendilerini bekleyen arabaya binmişler, Allah bilir nereye doğru hareket etmişler. Sahili biraz bilirim. Batı Avrupa'nın en ıssız köşelerinden birine doğru yol aldıkları muhakkak. Ondan ötesini var, sen tahmin et artık. Atlantik'de kendileriyle randevusu olan bir gemiye, bir denizaltıya, ya da bir deniz uçağına gidebilirler. Sonrası mı?.. Dünya dedikleri kadar küçük bir yer değildir.»

Tanner, biran sustu, sonra, «İşte böyle,» diye devam etti. «İrlanda sahil muhafazasına ve donanmaya haber verilecek. Kendilerine düşeni yapacak onlar da. Bu gecelik burada da biri kalacak. Artık gidebiliriz, James. Burada işimiz kalmadı. Zaten oldum olası sevmezdim burayı.»

Üçüncü telefon konuşmasını henüz bitirmişlerdi ki, uzun boylu, ciddî yüzlü, kırk yaşlarında bir adam

olan Müfettiş Crawford yanlarına geldi. Elinde kapağı, yapıştırılmamış, büyük bir dosya zarfı vardı. Zarfı Tanner'in eline tutuşturdu, yerdeki cesede bakmadan:

— «Adamın ceplerinde bulunanlar,» dedi. «Herhangi birşey bulunmasına şaşmadım dersem yalan olur. Kimliğini belirtecek hiçbir şey olmadığını tahmin edebilirsiniz. Parmak izleri ve üç fotoğrafı alındı. Boy ve ağırlık ortalama. Belirli bir işareti yok. Mr. Bond onu iyice gördüğüne göre, dosyalarınızda resmi varsa kolaylıkla hatırlıyacaktır. Haa, bir de doktorun ölümle ilgili ilk raporu var zarfın içinde. Şu kâğıdı imzalar mısınız lütfen.»

Tanner, Müfettişin uzattığı kâğıdı imzaladı.

«Teşekkür ederiz, Müfettiş bey. Belki de sabaha kadar sürecek bir toplantıya katılmak üzere, bizi Londra'ya götürmenizi rica edecektik.»

— «İki dakika müsaade ederseniz, hemen emrinize âmâde olurum.»

— «Bu işin gizli tutulması gerektiğini anlıyorsunuz herhalde. Herkes çıkınca, telefon da çalışmaz durumda tutulsun. Size ve adamlarınıza tekrar tekrar teşekkürler.»

Çıkarlarken, Bond holde yatan cesede bir kere daha bakmaktan kendini alamadı. Az sonra onu da alıp götüreceklerdi. Adı sanı bilinmeyen birinin ölüsü olarak toprağa dönecekti. Bond, onu bu eve getiren ve kendisince bilinmeyen sebeplerden nefret ediyor, elinde olmadan korku duyuyordu ama, gene de acıyordu adama. Kendisinin, James Bond'un sonu da böyle mi olacaktı acaba?..

Yaz sonlarının yıldızlı ,kadifemsi göğünün altına çıkınca, bu düşünceleri kendiliğinden dağılıverdi. Uçuş için son derece uygun bir havaydı. M'i nereye götüreceklerdi acaba? Fakat şimdi bunu düşünmenin hiç faydası yoktu. Hafif, belli belirsiz ürper-

ten bir esintiyle beraber acıkmış olduğunu hissetti. Londra'ya kadar sabretmesi gerekiyordu. Tabii, orada da fırsat bulabilirse...

Tanner'le yanında yürüyen Bond, iki polis arabasının yanından geçip Bentley'e yaklaştılar. Tanner bir elini arkadaşının omuzuna koydu: «Hayır, James. Benimle geleceksin. Arabanı yarın getirirler.»

— «Saçma.. Kendimi gayet iyi hissediyorum, hiçbir şeyim yok.»

— «Üstelik arabanın da kontrolu gerekiyor. Bir şeyler hazırlamış olabilirler.»

— «O ihtimal de saçma, Bill. Beni canlı, hattâ yaralanmamış durumda ele geçirmek istiyorlardı.»

— «O zaman öyle istiyorlardı. Şimdi nasıl istediklerini kimse bilemez.»

4. PARİS'TEN SEVGİLER

Olayla en yakından ilgili Bakan Sör Banald Rideout, yıllardır çevresindeki aşılmaz, seçkin kişiler çemberini yarıp muhitine girmeğe çalıştığı Avusturyalı prenses tarafından verilen akşam yemeğinden kaldırıldığı ve hemen gelmesi için çağrıldığı için hoşnutsuzdu.

Politik çevrelerin etkisine karşı umursamazlığıyla nam salmış yaşlı Amiralin başı derde girmişti demek?.

Durum, sabahın saat bir buçuğunda Regent's Park'a bakan büyük, kurşunî yapının basamaklarından hızlı hızlı çıkan Sör Ranald'a açıkca anlatılmıştı.

Baktı, eski meşe ağacının çevresine sıralanmış yüzlere, gizlemeğe çalışmadığı huysuz bir şüphecilikle baktı. Bakanlık Sekreteri, Scotland Yard'dan Başkomiser Vallance, Tanner adındaki adam, diğer bazı

güvenlik yetkilileri ve nihayet bütün bu olanlardan sorumlu gördüğü, Bond denen şu casus, hepsi oradaydılar.

Sör Raland, bir süredir tuttuğu soluğunu hırsla koyuverircesine: «Durum meydanda, baylar,» dedi. «Hayli çetrefil bir mesele karşısındayız. Olayın Başbakana duyurulması gerektiğini sizler de takdir ediyorsunuzdur, sanıyorum.»

Tanner yan gözle Bond'a baktı, sonra: «Aynı fikirdeyiz, efendim,» diye karşılık verdi. «Fakat bildiğiniz gibi, Başbakan bugün, yani dün, uçakla Washington'a hareket etti. Oradan bu konuyla ilgili herhangi birşey yapamaz. Seyahatini kısa tutacağına da ihtimal vermiyorum. Demek istediğim, başımızın çâresine bakmak zorundayız. İşi bizim yürütmemiz gerekiyor.»

Sör Ranald başıyla tasdik etti. «Tabii, öyle yapmalıyız. Yürütmesine kendimiz yürütelim ama, hangi yönde? İçinizde kimse, biraz olsun işimize yarıyacak bilgiye sahip değil. Meselâ, cesedi bulunan adamı ele alalım. Onun hakkında söyleyebildiğiniz tek şey, başından bir kurşunla vurulmuş olduğu. Başka?.. O adama dair bütün bilginiz gerçekten bu kadarcık mı? Herhalde üzerinde bazı şeyler bulunmuştur?..»

Müfettiş Crawford konuşmağa davranınca, Sör Ranald hafiften kaşlarını çattı. «Gariptir ama, üzerinden birşeyler çıktı, efendim.»

Bunu söyleyen Müfettiş Crawford, Vallance'ın zarftan boşalttığı şeylerin küçük yığınını işaret etti başıyla, sonra: «Fakat pek yararlı şeyler olduğunu, bizim için ipucu olabileceklerini iddia edemem. Sadece..»

— «Ölünün kimliğini açıklıyor mu bunlar?»

— «Hayır, efendim.»

Vallance da ona katıldığını belirtircesine başını salladı.

— «Öyleyse, daha ilk sorunun karşısında elimiz kolumuz bağlı kalıyor. Kimdi bu adam? Sizin bir diyeceğiniz var mı Başkomiser?»

Vallance, gözlerini Sör Ranald'ın gözlerinden kaçırmadı: «Parmak izi dosyaları inceleniyor, Sör Ranald» dedi. «İnterpol ve gereken diğer bazı çevrelerle de temas sağladık. Fakat cevap almamız yine birkaç güne bakar. Hem kimliğini öğrensek bile bundan hiçbir şey çıkaramıyacağımız muhakkaktır. Adamların da buna güvendikleri besbelli...»

Tanner de bu görüşü doğruladı:

— «Vallance'la aynı fikirdeyim. Arkadaşları tarafından öldürülen adamın, sayısı gittikçe artan yeni tip cânilerden biri olduğu muhakkak. Bunlar milletlerarası çalışıyor, sabotaj, çeşitli yollarla tedhiş ve benzeri işler çeviriyorlar. İçlerinde, kendi memleketlerinden kaçmak zorunda kalmış Amerikalılar, Kuzey Afrika asıllı beyazlar çoğunluğu teşkil ediyor. Tutup da izlemeğe kalksanız, çok yakın bir tarihten öteye geçmişlerini öğrenmeğe imkân yok. Çok ender olarak elinize böyle birinin kaydı geçerse, geçmişi, daha önceki faaliyetleri sütununda, sadece «bilinmiyor» kelimesini okuyorsunuz. Tabii, belgeleri de uydurma isimlerine göre düzenlenmiş.»

Sör Ranald: «Bunlar senin tahminlerin, değil mi Tanner?» dedi. «Sadece tahmin. Ben, uzman bilinen kimseler tarafından yapılmış dahi olsa, tahminlerle yetinmeyecek kadar titiz yetiştim. Ortaya bir teori atmadan önce, bazı gerçeklerin belirtilmesini isterim. Şimdi de Mr. Bond söylesin, bakalım.»

Bakan, Bond'un adını belirli bir hoşnutsuzlukla, bu adı nedense beğenmiyormuş gibilerden bir ifadeyle söylemişti. Doğrudan doğruya Bond'a baka-

rak: «Sözkonusu adamı hayatta görmüştünüz,» diye devam etti. «Hakkında, bizlere yardımcı olabilecek bir şeyler söyliyebilir misiniz?»

— «Hemen hemen hiçbir şey söylemeyeceğim, efendim. Silâhsız mücadelede ustalığı bir yana, sıradan bir adam görünüşündeydi. Silâhsız mücadeleyi de dünyanın herhangi bir köşesinde öğrenmiş olabilir.»

— «Konuşması?.. Sesi?..»

Bond kendini çok yorgun hissediyordu. Başının zonklaması yetmiyormuş gibi, ağzında da madenî bir tat vardı. Şimdi hakkında konuşulan ölü tarafından —tabii adam hayattayken— hırpalanan uzuvları fena halde acı veriyordu. Kantinde kaşla göz arasında atıştırdığı jambonlu sandöviçle kahve de hiçbir şeye yaramamıştı. Bütün bunlar olmasa bile, kendinden yirmi kat değerli kimseler önünde politikacının göstermelik bir üstünlük havasında konuşması canını sıkmıştı.

Sonunda, birşey söylemesi gerektiğini düşünüp: «Benimle İngilizce konuştu,» dedi. «İngilizcesi kusursuzdu. Rus, Çinli, ya da Arnavutlara has bir aksan sezinler miyim diye dikkatle dinledim. Fakat demin de dediğim gibi, İngilizcesi aksansızdı. Zaten, bütün söyledikleri topu topu yirmi kelimeyi geçmedi.»

Masanın öte ucunda, Vallance uzun uzun öksürdü. Bakışı biran onun yönüne kayan Sör Ranald, gözlerini tekrar Bond'a çevirdi. Sesinin tonu daha yumuşaktı şimdi.

— «Orada uzun boylu kalıp onları daha fazla dinlemeğe de niyetiniz yokmuş. Başarılı kaçışınızdan dolayı sizi tebrik ederim. Ne pahasına olursa olsun orada kalmayı, Şefinizi kendisini bekleyen akibetten kurtarmak için mücadeleyi, gülünç ve modası geçmiş bir tutum diye düşündüğünüz muhakkak.»

Sekreter ansızın başını çevirmiş, odanın uzak, dikkati çekecek hiçbir şey bulunmayan bir köşesine bakmaktaydı. Bond'un tam karşısında Müfettiş Crawford'un yüzü ile kıpkırmızı kesilmişti. Sesinin tonunu belirli bir şekilde yükselterek:

— «Mr. Bond büyük bir cesaret göstermiş ve en uygun şekilde davranmış, efendim,» dedi. «Silâhsız bir kişinin, işlerini iyi bilen ve silâhlı dört kişiye karşı birşey yaptığını, yapabildiğini bunca yıllık meslek hayatımda duymuş değilim. Mr. Bond kaçmayı başaramasaydı, düşmanın plânı sonuna kadar hiç aksamaksızın, önceden tasarladıkları gibi yürüyecekti. Oysa, şimdi durum farklı.»

Sör Ranald, eliyle küçük bir hareket yaptı. «Belki de dediğiniz gibidir.» Sonra sekreterine döndü: «Pencerelerden birini açar mısınız, Bushnell,» dedi. «Üç kişi zincirleme sigara içerken, burada soluk almak adeta imkânsız.»

Bakanın sekreteri bu isteği yerine getirirken, Bond gizlemeğe çalıştığı bir gülümseyişle, bir yerde okumuş olduğu şeyi düşünüyordu. Tütüne karşı aşırı nefret, psikopatinin en yaygın belirtilerinden biriydi. Hitler'in kendine has tutkuları ve sapıklıklarının arasında önemli bir yer tutuyordu bu.

Sör Ranald, iddialı bir oyunda hasımlarına karşı bir sayı daha yapmış gibi, keyifli keyifli ellerini oğuşturmaktaydı.

— «Beni düşündüren bir mesele daha var. Sör Miles'in evinde bir muhafız, onun güvenliğiyle ilgili bir memur bulunmadığı anlaşılıyor. Bu normal midir?...

Tanner: «Barış zamanında olduğumuza göre tabii, efendim,» derken, yüzü belirli şekilde kızarmıştı. «Olay hiç beklenmedik birşeydi.»

Tanner'in sesi ifadesizdi. Sör Ranald ötekilere baktı.

— «Bu işin ardında kimin bulunduğunu, maksadının ne olduğunu söyliyebilir misiniz? Tabii, şu uzmanlara has, ustaca tahminler de makbul bu konuda.»

— «Düşman gizli servislerinden birinin işi olduğu muhakkak. Maksatlarına gelince, Sör Miles'i para, ya da belirli bir bilgiye karşılık tuttuklarını, işin bu maksatla düzenlendiğini sanmıyorum. O zaman, Sir Miles'i memleket dışına kaçırmak gibi bir tehlikeyi de göze almazlar, içerlerde bir yerde gizlemekte yetinirlerdi. Mr. Bond'un kaçışını da hesaba katmamız gerekiyor. Bence, akla gelebilecek bazı konularda sorguya çekmekten, hattâ bir beyin yıkama işleminden daha başka, daha orijinal bir maksatları var.»

Sör Ranald gene o kurumlu, yukardan bakan tavrını takınmıştı. «Meselâ nasıl bir şey?»

— «Kesin olarak söyleyemeyeceğim, efendim.»

— «Kısacası, bu konuda da en ufak bir bilgimiz yok. İşin kimin tarafından tasarlandığı, uygulandığı ve hedeflerinin ne olduğu bizce meçhûl. Son zamanlarda, dışardaki istasyonlarınızdan herhangi biri, olağan şeyler dışında, ilgi çekici bazı faaliyetlerden bahseden bir rapor göndermiş miydi?»

— «Hayır, efendim.»

— «Anlaşılan, karşı taraf yeni bir hareket yapana kadar beklemek zorundayız. Değerli yardımlarınızdan dolayı hepinize teşekkür ederim baylar. Hiçbiriniz, daha fazlasını yapamazdınız muhakkak. Başka türlü davranmanız gerektiğini ihsas eder gibi konuştuysam, sözlerimden böyle birşey çıkardınızsa özür dilerim Mr. Bond. Düşünmeden konuştum. Kaçışınız, bütün olup bitenlerde bizim lehimize tek nokta.»

Bakan, söylediklerine gerçekten inandığını belirten bir tonda konuşmuştu. Buna rağmen tedirgin-

liği belirliydi. Gizli Servis Şefinin kaçırılmış olması, kolay kolay yenilip yutulabilecek bir şey değildi. Bakanlar Kurulundaki arkadaşları, bu olayı politikacılara has bir hoşgörüsüzlükle ele alacaklardı. Başka türlü söylemek gerekirse, politik hasımlarından biri, kendisini yerinden etmek isteyen herhangi bir şahıs, meseleyi bir silâh gibi kullanabilirdi.

Vallance'a döndü, eli smokin gömleğinin kırmalı göğsünde, aslında varolmayan bazı kırışıkları düzeltir gibilerden bir hareket yaptı: «Basın konusunda ne düşünüyorsunuz?» diye sordu. «O hususta gerekeni yaparsanız memnun olurum.»

Vallance, Bond'la Tanner'den tarafa bakmadan: «Tam bir ketumiyet pek faydalı olmıyacaktır sanıyorum. Amiral, tanıdıkları ve ilişkileri çok olan bir şahıstır. O şahısların meraklanmalarını, suale sorguya girişmelerini önlememiz gerekir. Bir paragraflık kısa bir haberle, izninin uzatıldığı, dinlenmek için seyahate çıktığı belirtilebilir.»

— «Mükemmel. Dediğim gibi, bu meseleyle siz meşgûl olunuz. Başkaca bir teklifi, söyliyeceği birşey olan var mı?»

Crawford oturduğu yerde hafifçe kımıldandı. «Müsaade ederseniz, sadece bir hususu..»

Sör Ranald kirpiklerini kırpıştırdı. «Sizi dinliyoruz, Müfettiş Crawford. Devam edin.»

— «Öldürülen adamın cüzdanının bir köşesinden çıkan ve daha önce baktığımız, üzerinde bir takım numaralar, isimler bulunan şu kâğıttan bahsetmek istiyordum. Şifre uzmanları, onun bir kopyasının üzerinde çalışıyorlar. Aynı şeyi bir de biz incelesek. Meselâ, şu numaralar telefon numarası olabilir mi?..»

Tanner yorgun bir tavırla gözlerini oğuşturdu: «Ondan birşey çıkacağını sanmıyorum Müfettiş,»

dedi. (Christiana), Norveç'deki (Christiana) olmalı. (Vasso) da, Kuzey-doğu Fransa'daki (Vassy) olacak. Paris'e gelince, nerede olduğunu hepimiz biliyoruz. Fakat bu numaraların on dakikada bağlanıp cevap verecekleri düşünülemez. Gelelim (Whitehall-123)e, Londra'da bir yer olduğu mâlûm. Bunlar belirli yerlerin telefon numaraları ise, şifreyle yazıldıkları muhakkak. Kısacası, yine başladığımız yere dönmüş bulunuyoruz. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.»

Bakanlık Sekreteri, toplantının başından beri ilk defa olarak konuştu: «Harita numaralamaları olamaz mı?»

Tanner başını salladı: «Numaralar hiçbir haritaya uymuyor.»

Müfettiş yenilgiyi kabul etmemişti. «İşi başka bir açıdan ele alabiliriz. Meselâ, şu (Antigone) kelimesi.. Sizlere ne ifade ediyor?»

Tanner: «Eski bir Grek tiyatro eseri,» dedi. «Sofokles tarafından yazılmıştı, değil mi? Kimbilir hangi kelimenin şifreli karşılığıdır.»

— «O da mümkün. **Fakat Antigone sadece bir** piyesin adı değil, Yunanca bir kadın ismidir de.. Halen kullanılıyor mu, bilemem ama, bu tür klâsik isimlerden çoğu hâlâ revaçta. Sonra Christiana'yı düşünün. Bu da bir kadın ismini andırmıyor mu?.. Christiana, Christine'nin Yunancadaki karşılığı olabilir. Aynı şekilde, Paris de bir Yunan ismi.»

Bill Tanner ayağa kalkmış, duvarın dibindeki alçak sehpaya yaklaşmıştı. Eski sehpanın üzerinde bir telefon vardı.

— «Vasso için birşey söyliyemiyeceğim.»

Sör Ranald yine ilk baştaki tavrını takınmıştı.

— «Bütün bunlardan nasıl bir sonuca varmak istiyorsunuz, Müfettiş Bey?»

— «Dostumuzun Yunanistanla ilgisi olduğunu,

bu telefon numaralarının da, bir kadın arkadaşa ihtiyaç hissettiği zaman başvurmak üzere elinin altında bulundurduğu bazı telefon numaraları olabileceğini.. Adamın işi gereği sık sık yer değiştirmekte olacağını unutmayalım. Sözkonusu numaralar, Atina dahil, çeşitli şehirlerde olabilir.»

Sör Ranald düşünceli bir yüzle: «Paris bir erkek adıdır,» dedi.

— «Haklısınız, efendim. Truvalı Helen'i kaçıran şahsın adı da Paris'ti. Truva Savaşı da o yüzden başlamıştı. Fakat meseleye değişik bir açıdan bakacak olursanız...»

Crawford, kırışmış, ucuz cins, tek çizgili kâğıdı uzattı. Bakan hafifçe çatılmış, siyah, kalın çerçeveli gözlüğünün ardından bakıyordu.

— «Evet?»

— «Hemen Paris kelimesinin biraz üstünde, belli belirsiz (olmazsa) kelimesi seçiliyor. Bundan, ötekilerle temas sağlamak imkânı olmazsa Paris'e de başvurulabileceği anlamı çıkmıyor mu?..»

Gözlüğünü çıkaran Bakan, telefonun başındaki Tanner'e baktı: «Siz ne dersiniz?» diye sordu. «Böyle düşünmemizi, bizleri yanıltmak mı istiyorlar acaba?»

— «Bana kalırsa, kasten hazırlanmış bir şey. Gerçekten öyle değilse, öbür üç kişinin dikkatsizliği sonucu elimize geçmiş olabilir. Fakat cesedi hiç oynatmadıklarını, ceplerini boşaltmadıklarını düşünün.»

Sör Ranald başını salladı.

— «Yani bizleri yanlış yöne sürmek için..»

— «Hayır, efendim. Tamamen aksi, pek açık ve belirli olmayan bir şekilde, dikkatimizi Yunanistana çekmek için hazırlanıp bırakılmış bir şey..»

Telefonun başından yerine dönen Tanner, Mü-

fettiş Crawford'a yapmacıksız, gittikçe artan bir hayranlık ifadesiyle bakıyordu.

— «Elçilikten Marx Kyris ile konuştum. Bu kelimelerin dördünün de günümüzde kullanılan Yunan isimleri olduğunu söyledi. Grup numaralarına göre, numaralar da Atina ve Selânik'e ait telefon numaraları olabilirmiş.»

Sör Ranald'ın gözlerinin çevresindeki ince kırışıklar hemen hemen silinmiş gibiydi.

— «Nihayet bir şeyler bulabildik, baylar. Elimizde bir şeyler var sanırım.»

James Bond başını ellerinin arasına almıştı. Çeyrek saat önce, son defa konuştuğundan beri o durumdaydı. Yarı uyuklar gibi görünüyordu. Başını kaldırdı, koyu sigara dumanıyla tavanı alçalmış gibi görünen odada tekrar sesi duyuldu.

— «Müfettiş Crawford haklı. Her şey dikkatle, hesaplanarak hazırlanmış. Benim durumum da plânlarına dahil. Kâğıt üzerindeki isim ve numaralar, mümkün olduğu kadar süratle o izi sürmem için düzenlenmiş fevkalâde bir oyun. Apaçık YUNANİSTAN diye yazamazlardı tabii.»

Tanner yavaşça başını salladı. «Nereden başlıyacaksın işe?»

Bond: «Nereden olursa» dedi. «Meselâ ATİNA diyelim. Aslında bunun pek önemi yok. Çünkü onları arıyacak değilim. Onlar beni bulacaklar.

5. GECELEYİN GÜNEŞ

Vrakonisi Adası, güney **Yunanistan** sahilleri ile Türkiye'nin güney sahilleri arasındadır. Yerini daha kesinlikle belirtmek için, Naksas, İos ve Paros adlarını taşıyan, yüzölçümü daha büyük üç adanın çevrelediği bir üçgenin ortasında olduğu söylenebilir. Güney-batı kıyılarından otuz mil mesafede, da-

ha uzakça komşusu Santorini Adası gibi, Vrakonisi Adası da volkanik karakteristikler taşır. Tarih öncesi çağlarda sönmüş büyük bir volkanın krater duvarlarının kalıntısıdır. Yer yer keskinleşen yarlar ve meyilli alçalışlar, pürüzlü adaya, diş diş bir profil vermiştir. Ard arda dizili, yarım daireyi andıran kaburga kemikleri halinde şekillenmiş tepeler, bazı yerlerde 450-500 metreye kadar yükselir.

Havadan bakıldığında, Vrakonisi, son derece sarhoş bir adamın elindeki orağın bıçak kısmı görünüşündedir. Bıçağın üst ucundan bir parça kopmuş ve en kuzey noktasından Ege Denizinin birkaç yüz metre ayırdığı küçük bir adacık meydana gelmiştir.

Birkaç balıkçı kulübesi bir yana bırakılırsa, küçük adacıkta sadece tek bir yapı vardı. Adacığın en uzak ucunda, palmiye ve kaktüsler arasında yer almış, uzun, alçak, gözalıcı beyazlıkta bir yapı. Evin sahibi Pireli bir gemi inşaatçısıydı. Binayı yaz aylarında gelen yabancı misafirlere verirdi.

Bu yaz, Ada, pasaportlarında Fransız oldukları yazılı iki kişi tarafından işgâl edilmişti. Yüzleri gülmeyen, az konuşan, görünüşlerinden açık hava ve güneşle pek ilişkileri olmadığı anlaşılan iki adam tarafından. Davranışları da görünüşlerine uyuyordu. Zevksiz seçilmiş şortlarının içinde rahatsız oldukları hissini veriyor, küçük bir koya bakan özel plâjda, branda şezlonglarda oturup güneşlendiklerine ender rastlanıyordu. Uzun zaman görünmedikleri de oluyordu.

Sözkonusu şahısların kimlikleri ve amaçları Çin Halk Kurtuluş Ordusu Özel Faaliyetler Komitesinden Albay Sun Liang-Tan tarafından çok iyi biliniyordu.

Küçük adacığa gelmiş iki adam, Vrakonisi Adasındaki daha küçük ve daha engebeli bir yerde bu-

lunan evin penceresi önünde oturan Albayın görüş alanının dışındaydı. Albay Sun onları görmek istediği takdirde, evden çıkıp 80 metre yüksekliğindeki bir tepenin yamacına tırmanması gerekiyordu. Fakat deniz yoluyla oraya geldiği geceden beri, Albay bir kerecik olsun dışarı çıkmamıştı.

Batı ülkelerindeki casusluk ve haber alma örgütlerine sızma operasyonları bakımından Çinlilerin büyük bir kozu olan Albay'ın, Birleşik Amerika ve İngiltere gibi, Çinlilere nisbeten alışık yerler dışında, kolaylıkla dikkati çekebilecek Uzak Doğulu çehresini ortalıkta göstermemek için mâkul sebepleri vardı. Özellikle Yunan adalarında çok ender bir şeydi bu Çinli yüzü...

Albayın yüzünü bir kerecik olsun gören, onun kimliğini merak etmekten kendini alamazdı. Bir Çinliye göre fazla uzun, 1.80 boyunda olup, kalın kemik yapısı ve uzunca kafasıyla, kuzeyli tipleri, Tibet'in Khamba çevresinde yaşıyan insanları andırıyordu. Teninin rengi, alışılagelmiş, açık tonda sarıydı. Dümmüz saçları çok koyu tonda lâcivertle siyah arası, göz kapakları da şişkindi. İnsan sadece onun gözlerine baktığı zaman tam bir Çinli olduğunu düşünüyordu. Bu gözlerin iris tabakası alışılmamış, çok güzel bir gri tondaydı. Fakat Sun'ın gözlerine doğrudan doğruya bakabilecek kimselerin sayısı pek azdı. Hele bunu iki kere yapabilecek biri düşünülemezdi.

Dışarda karanlık bastırırken, Albay Sun yüksek arkalıklı, sert bir tahta iskemlede oturuyordu. Aslında okumayı düşkünlük derecesinde severdi ama, bu gece zihninin meşgûl olduğu besbelliydi. Üst üste dumanı, içine çekmeksizin iki sigara içti. İngilizleri düşünüyordu.

İngilizlerle ilk karşılaşması, 1951 yılının Eylül ayında, Kuzey Kore'de Pyongyang yakınlarındaki

bir savaş esirleri kampında olmuştu. Sözkonusu esir kampında, soruşturmalar esnasında Kuzey Kore ordusundan Binbaşı Pak'ın özel danışmanlığını yaparken, İngiliz askerlerini yakından tanımak fırsatını elde etmişti. 1953 Eylûlü bitiminde son esir de memleketine iade edilinceye kadar, Batılılar hakkındaki bilgisi sınırlıydı. Daha çok Fransız, Avusturyalı ve Amerikalı esirlerin üzerinde çalışmıştı. Evet, onlarla olan ilişkilerinde de ilgi çekici tiplere rastlamıştı ama, İngilizler çok farklıydı. Sonra tecrübelerini arttırmış, bilgisinin sınırları genişletmiş, bir uzman, usta bir sorguya çekici sıfatıyla yaptığı isim, İngilizler tarafından olduğu gibi, Gizli Servisdeki üstleri tarafından da duyulmuş, hattâ Merkez Komitesi üyelerinin kulaklarına kadar ulaşmıştı. O yüzden, artık onun elinden geçmeyen bir İngiliz esiri tasavvur edilemezdi. Altı ay öncesine kadar sürüp gelmişti bu durum.

Albay'ın delici bir bakışla karanlığa saplanan kalaylı bir alaşım rengi gözleri büsbütün kısılmıştı. Kapıya hafifçe vurulunca, İngilizce:

— «Giriniz,» dedi.

Açılan kapıdan düşen ışık, bir genç kıza ait vücudun dış çizgilerini belirtmekteydi.

— «Işığı yakabilir miyim, Albay Yoldaş?»

— «Bir saniye. Önce pancurları kapatayım. Tamam...»

Gölgeliksiz ampulün ışığı, taş zemini, kireçle badanalı dört duvarı, herhangi bir özeliği olmayan, alelâde bir masayı ve aynı kalitede bir iskemleyi aydınlattı.

Albay'ın gözlerini kırpıştırmasının sebebi ne çıplak aydınlık, ne de kızın görünüşüydü.

Arnavut ırkının güzelliğiyle ün yaptığı söylenemezdi. Daha ötesi, Lâtin, Slovak, Grek, Türk-Tatar kanlarının karışımı da gözönünde tutulursa Arna-

vutların, tam anlamıyla bir ırk oldukları bile tartışma konusuydu. Fakat bu karışım, fizik görünüş bakımından ender de olsa ilgi çekici, gözalıcı tipler yaratıyordu. Geçici olarak (Tiran'da Çinli danışmanların işbirliğiyle hazırlanmış) bir Yunan pasaportu taşıyan 23 yaşındaki Doni Madan da bu tiplerden biri olup, güney-doğu Arnavutluk'ta Korçe'de doğmuştu.

Kızın, yılan sırtı yeşili Çin ipeklisinden pantolonu dar, kısa kesilmiş, desensiz Türkuvaz ceketi de aynı kumaştandı. İşlemeli, yumuşak deriden terlikleri Ferragamo'dan alınmıştı. Boyu ortadan uzun (Sun'dan sadece birkaç parmak kısa), narin yapılıydı. Belinin inceliğine rağmen kalçaları geniş, göğüsleri de taşkın sayılamıyacak dolgunluktaydı. Çıkık elmacık kemikleri, çizgileri keskin, kuvvetli çenesiyle Asyalı, koyu elâ gözleriyle Orta Doğulu, düz fakat dolgun dudaklarıyla da Akdenizliydi. Açık tonda, kumrala yakın kahverengi saçları, teninin uçuk, mat esmerliğiyle tahrik edici bir tezat teşkil ediyordu. Çıplak denebilecek kadar basit döşenmiş odanın eşiğinde dururken, kasitsiz, kendiliğinden bir dişice kışkırtıcılığı vardı. Oysa, bilinçli bir çaba halini de alsa boşuna bir şeydi bu. Sun Liang-Tan'ı hiçbir kadın tahrik edemezdi. Kadınlara, eş, ana, erkeklerin rahatını sağlamakla görevli kimseler gözüyle bakardı sadece.

Gözleri Doni'de, ifadesiz bir sesle: «Buyurun?» dedi.

— «Yiyecek bir şeyler ister misiniz diye soracaktım.»

Doni'nin İtalyancası, Hırvatçası ve Rumcası çok iyiydi. İngilizcesi o derece kusursuz değildi ama, halihazırdaki patronuyla anlaşabilmesi için başka çâre yoktu.

Sun iskemlesinin elverdiği kadar öne eğildi. Boyanmamış pamuklu kumaştan pantolonu ve beyaz spor gömleğiyle, biraz garip kaçan yarım Batılı bir görünüşü vardı.

— «Yiyecek bir şey ister misiniz? desen, daha doğru olur. Neyse, teşekkür ederim, Şimdilik istemem. Dostlarımız gelinceye kadar bekliyelim, değil mi? Gecikeceklerini sanmıyorum.»

Albayın İngilizcesi düzgündü, Hong Kong Üniversitesinde iki yıl İngilizce okumuştu. Buna rağmen, telâffuzu herhangi bir fonetik uzmanı için eğlence konusu olabilirdi.

Doni: «Özür dilerim, Albay Yoldaş,» dedi. «İngilizcemin iyi olmadığını biliyorum.»

Sun, hoşgörürlük ifadesi taşıyan bir gülümşeyişle başını salladı: «Ne olursa olsun, ötekininkinden daha iyi.» Dudakları kurumuş kan rengi koyuluğunda, dişleri hafifçe çıkıktı. «Albay Yoldaş lâfı da yeter,» diye devam etti. «Şu gençlik grupları üyelerinin yapmacıklı konuşmalarını hatırlatıyor. Albay Sun da diyebilirsin. Böylesi daha dostca bir hitap şekli olur. Ötekiler nerede?»

Albay, ardında Doni ile odadan çıktı. Zemini blok taş döşeli bir koridoru geçip, mobilyası adada yetişen zeytin ağaçlarından yapılmış, yüksek tavanlı asıl oturma odasına girdiler. Parlak desenli modern halı ve yastıklar, duvarın pürtüklü yüzünde asılı abstre iki tablo, oraya değişik bir hava vermişti. Çift kanatlı bir kapının açıldığı tarasta açılır kapanır iskemleler ve alçak bir masa vardı. Daha ötede, dümdüz yüzeyini hızla yükselen dolunayın yaldızladığı deniz görünüyordu.

Çift kanatlı kapının yanında, gölgede bir yerde duran Sun, bir süre dışarı baktı. Onbeş yıldır denizi görmemişti. Denizin görünüşü onda garip, içten bir hayranlık uyandırıyordu. Deniz, soğuk, puslu

adalarından çıkıp kârlı serüvenlere atılan, dünyanın dörtte birine bayraklarının gölgesini düşüren İngilizlerin çok iyi kullandığı, âdeta İngilizleştirdikleri bir unsurdu.

Sonra odaya döndü Albay Sun. Kare biçimi divana sereserpe yayılmış genç kız onu görünce hemen doğruldu. Doni ile aynı boydaydı. Onun da gözleri birbirine yakın ve koyu renkti. Giyimi bile eşti. (Pantolonu siyah, ceketi desensiz beyazdı yalnız). Fakat Doni'ye kıyasla daha zarif yapılıydı. Biçimli bacakları uzun, göğüsleri gözalıcı bir kabarıklıktaydı. Küçük, esmer başını çevreleyen saçı bir oğlan çocuğunki gibi kısa kesilmişti. Luisa Tartini, isminin ifade ettiğinden daha İtalyandı ama, Arnavutluk uyrukluydu. Doni gibi (geçici bir süre için) Yunan pasaportu taşıyordu. Görünüşü daha uysal, Sun'a karşı da daha ürkek ve çekingendi.

Sun bunu farketmemiş gibiydi. Yumuşak bir sesle: «Ne güzel bir akşam,» dedi. «Senin görünüşün de gözalıcı, yavrum.»

Doni'nin oturması için nârin bacaklarını divandan indiren Luisa, belirli bir hoşnutsuzlukla dudak büktü.

— «Böyle yaşamak usandırıcı bir şey. Burada işimiz ne?»

— «Daha önce de söyledim, çevreye karşı, tatile çıkmış ufak bir grup hissini vermemiz lâzım. Onun için bize yardımcı olacaksınız. Asıl göreviniz bu. Fakat bu gece için ek bir göreviniz daha var. Doni'yle sen, birazdan gelecek bazı kimselerin hizmetinde olacaksınız. Bazı erkeklerin.. Bu görevin daha hareketli ve heyecanlı olacağını sanıyorum.»

Omuzu Doni'nin omuzuna dokunan Luisa:

— «Kim bu erkekler?» diye sordu. «Kaç kişi?»

— «Aslında altı kişi ama, ikisi sizi ilgilendirmez. Ötekiler, dünya barışı için tehlikeli bir görev

yüklenmiş dört kişi. Her ikiniz de, onları memnun etmek, dilediklerini vermek için elinizden geleni yapmalısınız.»

Kızlar birbirlerine bakıştılar. Luisa omuzlarını silkti. Çıplak, esmer kolunu Luisa'nın nârin beline dolayan Doni'nin dudakları uçuk, baygın bir gülümseyişle kıvrıldı.

— «Şimdi de.. Ah, tam zamanında geldin, Evgeni. Bulunmaz uşaksın doğrusu. Bu işi gerçekten meslek edinsen, büyük başarı sağlardın..»

Odaya giren dördüncü şahıs, tıknaz yapılı, başının biçimi kocaman bir mermiyi andıran bir Rustu. Elleri arasında bir içki tepsisi taşıyordu. Bir zamanlar Pekin'deki Rus Elçiliğinde çalışan Evgeni Ryumin, on yıl önce sessiz sedasız saf değiştirmişti. Yeni efendilerinin gözünde, hayal gücünden yoksun fakat herşeye muktedir, varlığıyla «zalim» kelimesinin canlı örneği bir adamdı. Bu özellikleri ve bir bakıma Avrupalı oluşu, Albay Sun'ın grubunda görev almasına yetmişti.

Evgeni tepsiyi yuvarlak masanın üzerine bıraktı; saçları çok kısa kesilmiş, yarı ağır siklette bir güreşçininkini andıran başını kızlara çevirdi.

Albay Sun, Luisa'nın bol buzlu votka, Doni'nin de bira alışını hoşgörürlü bir gülümseyişle izliyordu. Kendi hiçbir şey istemedi ama; Rusa dilediğini alması için başıyla işaret etti. Döndü, elleri cebinde, ardına kadar açık çifte kanatlı kapıya yürüdü onun önünde durdu. Onbeş yıldır kullandığı çelik kaplama, Longines W.D. saatine baktı. Saatin ilk sahibi, Gloucestershire Alayına mensup, ve Kore'de sorgu esnasında cesaretini kaybetmeden ölen bir yüzbaşıydı. Sun'ın aynı şartlar altında tanıdığı kimselerin hemen hepsi de aynı şekilde, yani cesaretlerini kaybetmeden ölmüşlerdi. Sun o saate çok önem verirdi.

Başını çevirmeden, omuzunun üzerinden: «Evgeni,» dedi. «Işıkları.. Hepsini..»

Evgeni Ryumin, henüz bir yudum almış olduğu birasını masaya bıraktı.

— «Hepsini mi?»

— «Evet. Küçük partimiz için her tarafı ışıl ışıl aydınlatmalıyız.»

Evin arkasında yükselen tepenin yarımayı andıran yamacının hemen altında, bir incir ağacının dibine uzanmış olan iki kişi, terasın aydınlandığını gördüler. Bunlar, adacıkta oturan iki adamdı. Hiç kımıldamadan, tek kelime konuşmadan, bir motorun ağır ağır sahile yaklaşmasını izlediler. Kahkahalar, içten bir karşılama esnasında duyulabilecek sesler doldu kulaklarına. Sahile çıkan üç kişiden biri, yürürken yardıma ihtiyaç hissediyormuş gibiydi. Öteki iki kişi ileri fırladılar, evden çıkıp sahile inmiş kadınlarla kucaklaştılar. Uşak valizlerle meşgûldü.. Herkes eve girince, kapı kapandı. Tekne, motorun düzenli, tempolu sesiyle kıyıdan açıldı, batı yönünde uzaklaştı.

Yamaçtaki adamlardan biri ötekine baktı. Uzanmış oldukları yerden kalktılar. Bu gece kontrol edilecek on bir ev daha vardı...

Sun Liang-tan içerde yüksek arkalıklı iskemlelerden birine oturdu, yeni gelen üç kişiye baktı. Tek kelime söylememişti. Otuz saat önce, James Bond'u Sunningdale'den M'in evine kadar takip etmiş olan siyah saçlı adam:

— «Bond,» dedi ve duraladı.

Gırtlağının kuruduğunu, konuşabilmek için gırtlağını temizlemesi gerektiğini hissetmişti.

— «Bond, İlgiltere'de elimizden kaçtı,» diye devam etti.

Sun başını salladı. Yüzü ifadesizdi.

— «Fakat bu hatanın düzeltilmesi için gereken

tedbirler alındı. Yirmidört saat içinde elimize geçeceğini söyleyebilirim.»

Albay Sun yine sadece baş sallamakla yetinmişti. Bu sefer ikinci adam konuştu: «HNC-16 beklenen sonucu vermedi. Sebebi de Bond'un direnmesi. O kadar çırpınıyordu ki, iğneyi adaleden yapabildim. O yüzden...» Sun'ın sarı elinin bilekten küçük bir hareketi, adamın sözlerini yarıda bırakmasına sebep oldu. Bahsi değiştirdi: «Doyle'un yüzünü fena halde yaralıyarak kaçtı,» diye devam etti. «O suratla dikkat ve merak uyandıracağını düşündüğümüz için bertaraf edilmesi gerekti. Onun dışında, herşey tamamen plâna göre yürütüldü. Hava Alanındaki taktiğimiz..»

Çinlinin eli aynı hareketi yaptı. Bu defa sözü ilk adam aldı:

— «Quantz, cesedin cebine ötekilerin ilgisini çekecek bir ipucu bıraktı. Bu izi sürecek olan Bond, şefini aramak üzere Atina'ya gelecektir. Plânımız, bütün ayrıntılarıyla burada yazılı.»

Adam, mühürli bir zarfı Sun'ın uzanan eline tutuşturdu, sonra: «Quantz halen Atina'da,» diye devam etti. «Tekneyi Sounion Burnu açıklarında demirledik. Kauçuk botla çıktı karaya. Atina'daki dostlarımızla temasa geçecek. Bond boy gösterir göstermez, Quantz onun kaçırılıp bu adaya getirilmesini sağlayacak.» Elindeki zarfla hafif hafif dizine vuran Sun, yarım dakika kadar konuşmadı. Karşısında dikilen iki adamın yüzü terden ışıl ışıldı. Divanda oturan Luisa, Albay Sun'a bakarken, Doni'nin gözleri adamlardaydı.

Morumsu dudakları uçuk bir gülümseyişle aralanan Sun: «Pekalâ, De Graaf,» dedi. «Bir yerde şansınızın yâver gitmediği muhakkak. Fakat elinizden geleni yaptığınız da muhakkak. Şimdi istirahatinize

bakın. Sabaha. Sabaha durumu tekrar gözden geçiririz. İçki alın. Evgeni size yemek hazırlayacak. Bu kızların isimleri Doni ve Luisa. Sizi her zaman, her şekilde memnun etmek için kendilerine talimat verildi.»

Sözlerinin burasında ayağa kalkan Albay Sun. odaya girdiği andan beri yığılıp kalmışcasına bir iskemlede oturan üçüncü adama yaklaştı.

— «İyi akşamlar, Amiralim. Ben Albay Sun Liang-Tan. Halk Kurtuluş Ordusundan. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, efendim?»

M başını kaldırdı. Kurşun rengi gözleri, o eski keskinliğini birazcık kazanmış gibiydi. Alçak tonda. yumuşak bir sesle:

— «Sorularınızdan hiçbirini cevaplandırmıyacağım, sarı suratlı haydut,» dedi. «Bir başlangıç olsun diye de, ilk sorundan itibaren susmağa başlıyorum. Yok yere soluğunu tüketme..»

— «Buraya bir takım soruları cevaplandırasınız diye getirilmediniz. Fakat sırası gelince, sorularımı da cevaplandıracaksınız. Bu konuda hiç şüphen olmasın, Batılı süprüntü.»

Sun'ın sesinin tonu, ötekilerle konuştuğundan farksızdı. Adamlardan ikincisine döndü: «Lohmann, hastanızı götürüp yatırın, iyi bir gece geçirmesini sağlamak için, ne gerekirse yapın. Evgeni size yol gösterecek.»

Çıplak başlı, ufak tefek bir adam olan Doktor. M'i oturduğu iskemleden kaldırdı. Evgeni ile beraber çıktılar.

Elindeki yarıya kadar votka dolu sürahiyle divana yaklaşan De Graaf, esir pazarındaki bir alıcı edasıyla kızlara baktı. Sonra Luisa'ya işaret etti. «Albay «her zaman» dedi,» diye mırıldandı. «Ben de, şimdi diyorum.»

Luisa, Doni'ye baktı. Yarım dakika kadar aralarında Arnavutça konuştular. Sonra Luisa omuzlarını silkti. Gözlerini De Graaf'a diken Doni: «Beni de al,» dedi. «Öteki adam çirkin. Başında saç yok. Kuş gibi de ufak tefek üstelik. Beni de al.. Bu işi daha önce de yaptık. Canının sıkılmıyacağından emin olabilirsin. Hoş vakit geçireceksin.»

De Graaf sırıttı. «Bana göre hava hoş. Gelin bakalım, güzellerim.»

Sun, odada yalnız kalınca terasa çıktı, korkuluğun kenarına yaklaştı, sonra Ege Denizi'nin ayışığıyla yaldızlanan yüzüne doğru tükürdü.

6. THE SHRINE OF ATHENS

James Bond, Atina'da Büyük Britanya Oteli'nin barında oturmuş, bir şeyler olmasını bekliyordu.

Başka bir çözüm yolu, kendi tarafından bir çıkış söz konusu değildi. Bond, Bill Tanner, Londra'da G Bölümünün Şefi ve zaman zaman kendisiyle radyoyla temas sağlanan Atina'daki G İstasyonunun Şefi, saatlerce süren konuşmalar yapmış, sonunda bu sonuca varmışlardı.

Bond, Tanner'in Londra'daki Gizli Servisteki büroda bir kâğıdın üzerinde belirttiği noktaları tekrar tekrar zihninden geçirdi:

1. 007, kendini de kaçırmağa teşebbüs eden, bu işle ilgili düşman ajanlarını ilk görüşünde tanıyabilir. Onları yakalamayacak, M'in bulunduğu yeri öğrenene kadar karşı tarafı izleyecektir.

2. M'in kurtarılması için şartlar koşulması ve teklifler sözkonusu olmıyabilir. Ayrıca, 007'nin ilerde bu ajanları tanıyamaması hali de gözönünde tutulmasıdır. «Kıç Güvertesi Harekâtı» sırasında karşılaştıkları duruma ve başarısızlıkları, belki de bir kaçırma teşebbüsünü imkânsız görmeleri yüzünden olmuştu.

3. Bu yüzden, 007 M'in kaçırılmasında kolaylık sağlıyacak ve aşağıda belirtilen güvenlik tedbirlerini de ihmal etmiyecektir:

(a) G İstasyonundaki görevliler, 007'yi devamlı gözliyeceklerdir.

(b) 007, Atina'ya ulaştığında, üzerinde taşıyacağı küçük bir verici de kendisi için hazır edilmiş olacaktır.

(c) Yakalandığı takdirde kaçması için yararlı olacak, kaçışı sırasında da kullanabileceği şeyler kendisine verilecektir.

Bu hususlardan (a) ve (b) ile, G İstasyonu Şefi,
(b) ve (c) ile, Q Servisi Şefi sorumludur.

Bond kendi kendine gülümsedi. G İstasyonunun Şefi, uysal görünüşlü bir İskoçyalı olan Stuart Thomas'dı. Bir zamanlar 005 olarak yararlı işler görmüş, gözlerinin bozulması üzerine ateşli silâhları kullanmaktaki yeteneği zayıflayınca, sınırsız tecrübesi ve bilgisi gözönünde tutularak, Atina'daki G İstasyonunun başına getirilmişti.

Genç adam, otele iner inmez hazır bulduğu küçük vericiyi, sol ayakkabısının topuğundaki özel oyuğa yerleştirmişti. Ayakkabılarının her iki tekinin topuğundaki özel bölmeler, Q servisi tarafından hazırlanmıştı. Küçük vericiden ayrı olarak, sağ ayakkabısının topuğunda da her cins kilidi açabilecek ufak bir âlet taşıyordu. Füme moheyr ceketinin yaka klâpalarında da, kumaşın kendinden ince, tungsten çeliğinden iki törpü gizliydi.

Kalabalık, gürültülü barda çevresine bakındı. Belki de sırf merak yüzünden, kendisini yakından gözlemekle görevli, mahalli İstasyona bağlı ajanları seçebilmek için yapmıştı bunu (İşkence edildiği takdirde bir ihanet ihtimalini ortadan kaldırmak için,

kesin olarak gerekmedikçe, bir ajanın, işbirliği halinde olduğu ajanları tanımasına izin verilmiyordu.)

Bar iş adamlarıyla, çeşitli meslekte erkekler ve onların beraberindeki kadınlarla doluydu. Atinalı bankerler, adalı gemi sahipleri, Selânikli politikacılar, İstanbul, Sofya ve Bükreş'ten gelmiş ziyaretçiler ve daha başkaları... Turistleri de unutmamak gerek tabii...

Bond, Büyük Britanya Oteli'ni ağır ve yapmacıksız gösterişi yüzünden seçmişti. Yüksek tavanlı holü, yeşil mermer sütunları ve aslı Louvre Müzesi'nde bulunan, Büyük İskender'in tombul, beyaz bir at sırtında Babile girişini temsil eden Goblen duvar halısını çok severdi. Ağır, pahalı cins ipekli perdeler, yuvarlak, pirinç, kol ve ayak dayıyacak yerleri, özenti de olsa, garsonların Fransız meslekdaşlarını aratmıyacak tavırları ile, barın Fransız havasından da hoşlanıyordu.

Saat ondu. Atina kibar takımının akşam yemeğine oturduğu saat. Bond da acıkmış olduğunu hissetti. Öğleden sonranın erken saatinde, Himmet Dağı'nın eteğindeki küçük, kalabalık ve güneşin altında kavrulan hava alanına indikleri zaman, hiç birşey yiyemiyecek kadar yorgundu. Valizlerini Büyük Britanya Oteli'ne bırakmış ve meydana bakan bir kaldırım kahvesine girmişti doğruca. Güneşin altında hızla içilen bir karafaki ucuz cins şarap, her zaman istediği 706 numaralı odadaki rahat yatağında yedi saatlik bir uyku için ideal bir başlangıçtı. Otele her inişinde, üst kattaki sükûnetten uzak, fakat Akrapol ve denizin uzak parıltısıyla güzel bir görünümü olan bu odayı seçerdi.

Şimdiye kadar, düşman Atina'ya geldiğini öğrenmiş, plânlarını hazırlamış ve hareket durumuna geçmiş olmalıydı. Kalkıp gidebilirdi artık. Garsona

işaret etti. Aynı anda, yakın masalardan birinde oturan, sırtı Bond'a yarı dönük bir adam da garsondan hesabını istedi. Söz konusu şahıs, bardaki bütün müşteriler arasında en burjuva görünüşlüsüydü. Bir diğer erkek de güzel iki kadınla beraberdi. Thomas'ın adamları da o görünüşte kimseler olabilirdi ancak. Koyu renk elbiseli, yüz çizgileri keskin, beyaz perdeden fırlamış hafiye pozunda adamlarla iş görmezdi Thomas. Bond, tahmininde ne derece yanılmamış olabileceğini düşünürken hesabı geldi. Tam parayı vermek üzere davrandığı sırada, kendi masasından biraz ötede, küçük bir masadaki bir kımıldanış dikkatini çekti. Tıknaz yapılı, kalın bıyıklı bir adam, yanında oturan kızın çıplak kolunu sımsıkı kavramış, iyice kendine doğru çekmiş, mırıltı ile hırlama arası pürüzlü bir sesle, onun kulağına bir şeyler söylemişti. Kız genç, güzeldi; diri, dolgun göğüsleri ve tütün rengi, kızıl sarı saçlarıyla, bu taraflarda en geçerli güzellik örneklerinden biriydi. Kalın bıyıklı adamın ıslak, etli kızıl dudaklarından uzaklaşmağa, kolunu onun elinden kurtarmağa çalışıyor, tatlı kahverengi gözlerinde bir ürperme ve şaşkınlık ifadesiyle çevresine bakınıyordu. Bu ara, kendisinden sadece birkaç metre ötede oturan ve çevrede tek yalnız erkek olan Bond'la gözgöze geldi. Sesini yükseltmeden, fakat telâşlı telâşlı, İngilizceyle:

— «Rica ederim,» dedi. «Rica ederim, bir şeyler yapın.»

Bond bir düşündü. Parasını ödeyip çıkar giderdi. Adam işi azıtacak olursa, garsonlar duruma müdahale edebilirdi. Fakat sezgisi, kendisine bu sahnenin ardında bir şeyler olduğunu söylüyordu. Üstelik kız da çok güzeldi.

Para için bekleyen garsona: «Bir saniye,» dedi, yerinden kalkıp küçük masaya yaklaştı.

Kız, onun bu kurtarıcı olarak geldiğini anlamıştı. «Beni rahatsız ediyor. Feci, ahlâksızca şeyler söylüyor. Şu adamdan kurtulmama yardım edin, lûtfen.»

Bond'un Rumcası pek iyi değildi ama, bildiği kelimeler iyi seçilmişti. Adama doğru eğildi, yüzünün çizgileri gerilmiş, dişlerinin arasından konuşurcasına:

— «**Fiye apo tho, malaka,**» dedi.

Bu, Yunan dilindeki küfürler arasında, bir erkeğin bir kıza söyliyebileceği en kötü şey derecesinde ağır bir sözdü. Bond'un onu söylerken takındığı tavırsa adamın kolunu kuvvetle kavrayışı da eklenince, kalın bıyıklı, aşağılık zampara donakalmıştı. Bir süre öylece bakıştılar. Aslında, adamın kolunun sertliği, göründüğünden daha kuvvetli olduğunu belli ediyordu. Fakat direnmeğe kalkışmadı. Bir şey söylemeden kızın kolunu bıraktı. Bond da onun kolunu bırakınca, hemen ayağa kalktı. Ceketini düzeltti, hızlı adımlarla uzaklaştı. Adamın o şekilde kalkıp gitmesi, Bond'un daha önce ilgisini çeken iki çiftin dikkatinden kaçmamıştı.

Genç kız mükemmel bir Amerikan İngilizcesi ile: «Teşekkür ederim,» dedi. «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama, bir rezalete meydan vermemenin tek yolu buydu.» Korkusu birden kayboluvermişti, içten bir gülüşle: «Bu konuda hayli tecrübeli olduğunuz anlaşılıyor,» diye ekledi.

Bond da gülümsedi.

— «Beraber bir içki içer miyiz?.. Genç kızları, kulaklarına edepsizce şeyler fısıldayan aşağılık zamparalardan kurtarmakta şöhret sahibiyimdir.»

— «Tekrar tekrar teşekkür ederim. Tzimas gerçek bir sokak çapkını değildir. Fakat edepsizliği muhakkak. Halı fabrikatörüdür. Ailem onunla çıkmam için ısrar ediyor. Olanları öğrenince, annem herhal-

de babamla konuşacak. Artık beraber çıkmamız da ısrar edeceklerini sanmıyorum. Evli misiniz?»

Bondun gülümseyişi kulaklarına kadar yayıldı.

— «Hayır. Bazan hiç evlenemiyeceğimi düşünürüm. Ne içeceksiniz?»

Kız, bekleyen garsona baktı: «Uzo,» dedi. «Buzlu olsun.»

— «Siz ne alacaksınız, beyefendi?»

— «Ben de aynı şeyi içerim. Buzu bol olsun.»

Genç kızın gözleri Bond'a çevrilmşiti.

— «Uzo nedir bilir misiniz? Yunanistan'ı iyi tanıyorsunuz galiba?»

— «Pek tanımam ama, tanıdığım kadarını seviyorum. Uzo'ya gelince, Fransızların Pernod isimli içkisinin Yunanlısı. Etkisi aynı, fakat kokusu daha kuvvetli.»

Genç kız başını salladı. «Ortada bir kopyacılık varsa, bunu yapan Fransızlar. Üstelik güzelim içkiye anason ekleyip, sarımsı yeşil renk veren bir de boya atmışlar içine. Doğrusu feci şey.. Oh, henüz ismimi bile söylemedim. İsmim Ariadne Aleksandr...»

— «Benimki Bond, James Bond.. İngilizce konuştuğumu nereden anladınız?»

Ariadne güldü. «Şimdi hemen herkes İngilizce konuşuyor. Üstelik o kadar İngiliz bir görünüşünüz vardı ki, yanılmak imkânsız. Amerikalıya da benzemiyorsunuz.»

— «Doğrusu, tam İngiliz sayılmam. Yarım kan İngilizim. Öteki yarım İsveçli.»

— «Öyleyse İngiliz kanı ağır basmış. Atina'da ne yapıyorsunuz? İş için mi, yoksa seyahat için mi geldiniz?»

— «İş için ama, gelmişken zevk ve eğlence kısmını da hiç ihmal etmem.»

Ariadne Aleksandr, gözlerini Bond'un gözlerinden kaçırmadı. Bir süre gözgöze kaldılar. Sonra kız, kadehlerdeki, soğuk bir ilkbahar sabahının sisini andıran, opal rengi içkilere baktı. Buzların giderek erimesiyle, içkilerin dumanlı beyazlığı koyulaşıyordu. Bond, ilgiyle, kızın tipik Grek profilini seyretmekteydi. Uçuk, belli belirsiz zeytuni ve pembe tonlar katılmış beyazlığı, uzunca, biçimli bir şekilde sivrilen burnu ve gür saçlarıyla, eski paralar üzerindeki klâsik Grek güzellerini andırıyordu profili.

Güzelliği ve zekâsı, onun düşman ajanları tarafından özellikle seçilmiş olduğunu gösteriyordu. Bond'un en ufak bir şüphesi yoktu bu hususta. Olayları düzenlemekte usta bir casus, Bond'un mutlaka müdahale edeceğini hesaplıyarak bu sahneyi hazırlamıştı.

Kaldırdığı kadehinin üzerinden gülümseyen Ariadne:

— «Ne söylememi bekliyorsunuz biliyorum,» dedi. «Genellikle (Ees iyian) ya da (Yassu) deriz. Fakat Yunanistan artık eski Yunanistan değil. Her geçen yıl biraz daha değişiyor. Uzo istediğim için, fazla hassas, hattâ muhafazakâr olduğumu düşünebilirsiniz. Şimdi çok kişi, votka ya da viski-soda istiyor. Akşam yemeği için bir sözünüz yok ya, Mr. Bond? Başka bir yere gidebilir miyiz?»

Bond, elinde olmadan gülümsedi. Kızın gelişigüzel konuşurken, birden belirli bir konuda, direk bir soru sorması çok ilgi çekiciydi. Böylesi gerçekten eğlenceli bir durumdu ama, düşmanla doğrudan doğruya temasa geçmeği tercih ederdi. Kız onu ıssız, kötü aydınlatılmış bir sokağa, bir arabanın içinde adamların beklediği yere götürebilirdi. Sonra Bulgar sınırına doğru uzun bir otomobil yolculuğu yapılır ve..

Yüzünü buruşturdu. Bu işin başka bir yolu yok muydu yani? İçkisini yudumladıktan sonra: «Böyle bir şey benim de hoşuma gider,» dedi. «Fakat neden burada yemiyelim? Uzun bir yolculuk yaptım, üstelik...»

— «Artık zorunlu olmadıkça kimse burada yemek yemiyor. Renkli, ilgi çekici bir tarafı yok. Sizi gerçek Yunan mutfağının yemekleri bulunan bir yere götüreceğim. Hoşunuza gider mi?»

— «Tabii. Akşam yemeği yemeden yatmağı hiç sevmem.»

Genç kızın elâ gözlerinde bir tereddüt, bir şaşkınlık ifadesi sezinler gibi olmuştu.

Ariadne: «Ne demek istediğinizi anlıyamadım,» dedi. «İyi lokantaların çoğu geç saatlere kadar açıktır.»

Bond, daha idareci olmağa karar verdi.

— «Kusuruma bakmayın. Ne de olsa İngiliz ölçülerine alışmışım. En iyisi, bundan ötesini size bırakmak...»

Üç dakika sonra, otelin önündeydiler. Anayasa Meydanı ışıl ışıldı.

B.E.A. Bürosu, Olympic Havayolları, daha ilerde, ağaçlarının ötesinde T.W.A. sağ tarafta Amerikan Express'in bürosu, solda, alttan aydınlatılmış Meçhûl Asker Anıtı..

Bond, Ariadne Aleksandr'ın sözlerini hatırladı. Yunanistanın Yunanlı tarafının gittikçe kaybolduğuna dair sözleri. Gerçekten de öyleydi. Otuz yıla kalmadan, belki de daha evvel, standart kültürün izleri belirecekti her tarafta. Los-Angales'den Kudüse, hattâ Kalküta'ya kadar, tek ve dev bir havayollarının Atlantik üzerinden çekilmiş, dünyanın dörtte üçünü kaplayan örgüsü, sıcak sosisli sandöviç ve Hamburger satan gösterişli barakalar, neon ışıklar.. Bir zamanlar Amerikan, İngiliz, Fransız, İtal-

yan, Yunan, vs. olan kimseler, bir örnek üniforma giymişcesine, sadece «Batılı» diye tanımlanacaktı.

Gri üniformalı kapıcı düdüğünü çaldı, köşedeki kıvrıktan kopan bir taksi gelip önlerinde durdu. Bond, genç kızın kolundan tutarak binmesine yardım etti. Ardından da kendi girdi arabaya. Ariadne şöföre birkaç kelime söylemekle yetindi. Otomobil hafif bir sarsıntıyla hareket etti.

Genç kız, Bond'un profilini seyrediyordu şimdi. Kendisine işverenler, daima işin özü hakkında konuşur, ayrıntılarına girmezlerdi. İngilizle ilişki kurması, onu belirli bir yere götürmesi bildirilmişti. Ondan sonrasıyla, daima işbirliği yaptığı kimseler meşgûl olacaktı. Başka türlü söylemek gerekirse, daha sonra olacaklar onu ilgilendirmiyordu. Fakat Ariadne ne de olsa bir kadındı. Şimdi daha güçlü bir şekilde hissediyordu bunu. Hem de, bir erkeğin görünüşünden nasıl sevişeceğini kestirebilen bir kadın. Bond ilgisini çekmişti. Onun da kendisini arzu uyandırıcı bulduğundan şüphesi yoktu. Verilen emirleri harfi harfine yerine getiren bir kadındı Ariadne. Asıl istenilenleri yapmadan önce, Bond'u yemekten sonra evine götürmeği ve onunla aklından geçenleri yapmayı düşünmüyordu tabii. Yine de, bunun mümkün olmasını isterdi. Bu ağız öpmesini bilen, zalimcesine denebilecek ihtiraslı öpüşlerle bir kadının kanına ateş düşürecek bir ağızdı. Yanındaki erkeğin elleri bir işkence âletinden çok, bir kadının çıplaklığına yakışırdı.

Ariadne'nın gözlerinin önünde canlanan işkence sahneleri öylesine dayanılmazdı ki, onun verdiği üzgünlükle hiç konuşmadı. Taksi Akropol'un eteklerine varana kadar, tek kelime çıkmadı ağzından.

Bond, onun suskunluğunu yanlış yorumlamıştı. Kızın sinirlerinin gerilmiş olduğunu düşünüyor, sessizliğini buna veriyordu. Plânın bundan sonraki saf-

hasının uygulanacağı yere gitmekte olduklarına hiç şüphesi yoktu. Kendi durumunu düşünmeğe koyuldu. Bu defa yakalanmağa hazırlıklıydı. Düşman eline düşmek bu defa onun için bir tehlike değil, hedefti.

Şimdi geniş bir caddede yol alıyorlardı. Gölgeler çekilmişti. Araba iyiden iyiye yavaşladı bir açıkhava lokantasının ışıkları göründü ilerde.

Kontağı çeviren şöför, hiç bir şey söylemeden arkasına yaslandı. Bond onun parasını öderken, mümkün olduğu kadar tabii, rahat ve umutlu görünmesi gerektiğini düşünüyordu. Genç ve güzel bir Yunan kızıyla tanışmış, tez zamanda onun güvenini kazanmış, aralarındaki yakınlığın her geçen dakika biraz daha ilerlemesini ve hedefe ulaşmasını uman, bundan kuşkusu olmayan genç bir İngiliz erkeği gibi davranmalı, görünüşüyle de o intibaı yaratmalıydı.

Lokantanın kapısındaki dar basamaklardan yanyana çıkarlarken, biran omuzları birbirine sürtündü. Bond fırsatı kaçırmadı, kolunu Ariadne'nın beline doladı:

— «Kimse yemeğimizin zevkini kaçıramaz,» diye söylendi. «Başbaşa hoşca vakit geçireceğimizden eminim.»

Ariadne ona doğru döndü. Yarım bir dönüştü bu. Bir göğsünün kabarıklığı, Bond'un kolunun üst kısmına yaslanmıştı. Işık, yüzündeki garip ifadenin sezinlemesine yetecek kadar güçlüydü. Elini genç adamın eline bıraktı:

— «Ben de» dedi. «Bundan ben de eminim, James. Sana James diyebilirim, değil mi? Dilersen, sen de bana Ariadne de sadece.»

— «Ariadne... Dört heceli, güzel bir isim..»

— «Mitolojiye göre, Ariadne Atinalıların Kralı Theseus'ün sevgilisiymiş. Kız, Minotor'u öldürmesi

için yardım etmiş ona. Minotor'u biliyorsun herhalde? Boğa başlı mitolojik yaratık... Sonra Theseus ve o Naxos Adası'na gittiklerinde..»

Genç kız birden susmuştu.

— «Evet, sonra?..»

— «Sonrasını unuttum. Theseus, orada Kaldoniya boğasının, ya da başka bir şeyin peşine düşmüş galiba. Onu avlamaktan başka düşüncesi yokmuş. Şarap ilâhı Dionisus da, Ariadne'nın peşindeymiş. Garip bir tesedüf ama, bu lokanta da aynı ilâhın adını taşıyor. Nasıl, beğendin mi?»

En üst basamakta durup, Akropol'un eteğinden çevreye baktılar. Atina'nın altınçağının kalıntıları gözlerinin önündeydi. Herodes Atticus tiyatrosu, dünyanın en güzel yapılarından biri olduğu söylenen Parthenon..

Yüzyıllar öncesine ait bu güzellikleri seyreden Bond'un aklı şimdi bambaşka bir şeye takılmıştı. Az önce o mitolojik hikâyeyi anlatırken, Ariadne, açıklamaması gereken çok önemli bir sırrı ağzından kaçırmak üzere olduğunu farkeden, belirli bir tedirginlikle sözü değiştirmeğe çalışan biri gibi davranmıştı. Fakat mitolojik bir efsane, ne gibi bir sırrı maskeliyecekti? Bu konuda daha fazla düşünmeği yersiz bulan Bond: «Gerçekten çok güzel bir görünüm» dedi.

— «Beğendiğine memnun oldum. Buranın en büyük özelliği budur. Yemeklerin seçimini bana bırakır mısın?»

— «Memnuniyetle.»

Oturdukları masa, kaktüs tarhlarının arasındaydı. Oturdukları yerden Akropol'u ve lokantanın girişini görebiliyorlardı. Bir dakika sonra, Bond'un, daha önceden Thomas'ın adamları olduğunu düşündüğü iki çift geldi. Bond, onları görmemezlikten gelir gibi davrandıysa da, kendisine katı ve tatsız ger-

çeği hatırladıkları için keyfi kaçmıştı. Az önce kapıldığı hayâl âlemi daha çekiciydi. Yakası derin kesilmiş beyaz pike robu bu güzel ve pürüzsüz omuzbaşlarından kaydırmak, ılık, gergin tenin başdöndürücü kokusuna kapanmak ne zevkli olacaktı kimbilir. Bir an gözgöze geldiler. Bond, kızın, düşüncelerini okuduğundan emindi.

Yemeğe, mayonezi taze hazırlanmış, eti ağızda eriyen levrek balığıyla başladılar. Ekzotik yiyeceklerin tadına varmasını çok iyi bilen Bond, ılık Doğu Akdeniz havası, huzur veren atmosfer, belirli bir mesafede çevrelerini kuşatan eski yapılar ve karşısında oturan güzel kızın varlığından duyduğu zevkle, sıkıntılı düşüncelerini unutmuş gibiydi.

Genç kız ona bakarak gülümsedi. «Hayret, yemeklerimizi gerçekten seviyor gibisin.»

— «Tabii.»

— «İngilizlerin çoğu, biftek, jambonlu yumurta, Fransız usulü kızarmış patates isterler. Pek İngilize de benzemiyorsun.»

Ariadne önündeki yemeği unutmuş gibiydi. «Ben İngilizleri çok severim. İngilizler bize birçok fırsatlarla yardım ettiler. Kıbrıs davasına ve daha başka birçok şeylere rağmen, onları unutmadık.»

— «Başka şeyler arasında, savaştan sonra komünistlerin sindirilmesi, iç savaşta mağlûp edilmeleri de var mı?»

Genç kız bir an duraladıktan sonra:

— «İstersen o hususu da sayalım,» dedi. «Olanlar gerçekten feciydi. Herkes için.. Tarih bazı şeyleri hiç bağışlamaz.»

Sonra bu konu genişledi. Bond, kızın söylediklerinden bazı şeyler çıkarmıştı. Ariadne'nın komünizmi seçmesi, başkalarına kıyasla değişik sebeplerden olmuştu. Varlıklıca orta halli bir ailenin kızıydı; militan bir eski köylü aileden gelmediği belliy-

di. Beyaz reçine şarabını içerken, Bond bunları düşünüyordu. Şarabın rengi güneş ışığından farksızdı, kokusu da çam ormanlarını hatırlatıyordu.

Sonra gerçeğin sert, kendisini bekleyen tehlikeleri düşündüren yüzü tekrar aralarına girdi. Koyu, lezzetli Türk kahvelerini yudumladıkları esnada, Ariadne:

— «James,» dedi. «Sana bir şey sormak istiyorum. Saat onbir buçuk.. Bu gece dolunay var, Akropol da geç saatlere kadar açık. Şimdi kalkarsak, mehtapta Akropol'u görmek fırsatını bulursun. Üstelik ben de istiyorum bunu. Beni götüreceksin değil mi? Sonra.. Sonra ne istiyorsan onu yaparız.»

Bond, ötekilerle karşılaşacağı yerin böyle bir melodram havasıyla açıklanmasından sıkılmıştı. Bayağı oyunlar oynayan bir tiyatronun sahnesine yakışacak bu numaralara ne lüzum vardı.. Fakat hoşnutsuzluğunu belli etmedi:

— «Tabii,» dedi. «Sen istedikten sonra, hayır diyebilir miyim?»

7. PEK GÜVENİLMEZ BİR EV

Taşlık, rüzgârlı bayırda, geç kalmış ziyaretçilerin, turistlerin, âşıkların yürüdükleri görülüyordu. Bond, onların arasında turistlikle ve aşkla hiç ilgisi olmayan bazı kimselerin de bulunduğundan emindi.

Ariadne'nın yüzüne bakan genç adam, onun yüzündeki ifadenin ansızın değişiverdiğini farketmişti. Beklediği an gelip çatmıştı anlaşılan. Kız ona döndü ve:

— «James,» dedi. Khrisi mu. Öp beni, sevgilim.»

Bond, genç kızı kollarının arasına aldı, dudaklarının altında Ariadne'nın yumuşak, fakat dolgun

dudakları aralanmıştı. Biraz sonra ayrıldıklarında, kız onun gözlerinin içine bakıyordu.

— «Beni affet,» diye fısıldadı.

Kızın bakışı onun omuzunun üzerinden geriye kaydı, birden kaşları çatıldı. Birkaç saniye sonra bekledikleri gelmişti. İkisi de uzun boylu, biri daha ağır yapılıydı. İkisinin de sağ eli ceketlerinin cebindeydi. Bond'un iki yanına geçip durdular. Daha ağır yapılı olanı Rumca konuştu, onlara kendileriyle beraber gelmelerini söyledi. Kız öteki adama bir şey sordu. Adam hafif bir duralama geçirdiyse de, kızın sorduğu şeyi cevaplandırmakta gecikmedi. Bu cevapla tatmin olmuş görünen Ariadne Aleksandr, Bond'a döndü, sonra onun yüzüne tükürdü. Bond sakınmağa vakit bulamamıştı. Kızın küçük, zarif elleri adamakıllı kuvvetliydi doğrusu. Hırsla büzülmüş dudaklarının arasından «İngiliz domuzu»na Rumca küfürler yağdırırken, onun yüzüne indirdiği tokatlar da birbirini izliyordu.

Acıdan çok üzüntü, garip bir mahzunluk duyuyordu Bond. Ağır yapılı adamın yüzüne çarpık bir gülümseyişin yayıldığını farketmişti.

Kız bir yandan vurmağa devam ederken, aynı tonda, sert, hırçın bir ifadeyle de İngilizce konuşmağa başlamıştı:

— «Beni dinle... Bu adamlar düşman. Bir yolunu bulup kaçmalıyız... Ben şişmanla meşgûl olacağım, sen de ötekine bak. Sonra peşimden koş...»

Bunları söylediği süre, tokatlara da ara vermemişti. Birden durdu, sonra hâlâ gülümseyen şişmana döndü hızla. Parmakları adamın gözlerine yönelmişken, diz kapağını da onun apışarasına gömmüştü. Adam acı bir çığlık attı. Bond hiç vakit kaybetmedi, öteki adama döndü. Sağ elinin yanlamasıyla keskin bir vuruş salladı. Yüzünü elleriyle kapayan şişman adam, iki büklüm olmuş kocaman, bezden bir

bebek gibi öne eğilmişti. Parmaklarının birbirine kenetlediği ellerini bir balyoz gibi öbür adamın ense köküne indiren Bond, Ariadne'nın kolundan tuttu, delicesine koşmağa başladılar.

Issız, sütunların gölgelendiği, zemini mermer, koridorumsu yolu geçtiler. Biraz sonra kaygan çimenler üzerinde koşuyorlardı. Yüzlerinden Alman oldukları okunan bir genç grubunu arkada bıraktılar. Giriş kapısı yönünde koşarlarken, Ariadne ansızın onu sola doğru çekti. Evet, ana kapıda başkalarının beklediği muhakkaktı. Fakat oradan başka bir çıkış yolu var mıydı? Nereye giriyorlardı böyle? Sorgu sualle oyalanacak zaman değildi. Ariadne ile beraber olmayı seçtiğine göre, sonuna kadar onunla kalacaktı.

Arkalarında bir patlama duyuldu. Şaşkın, endişeli ifadelerle bakan yüzlerin yanından geçtiler hızla. Bir yanındaki duvarla L harfi teşkil eden, kayalık bir bayırdan aşağı indiler. Bayır daha yumuşak bir meyil halinde devam ediyordu. Arazi engebeli ve yer yer sivrilen taşlarla koşmalarını güçleştiriyordu. Biraz ötelerinde, yerden kalkan toz havada dağıldı. Namlusuna susturucu takılmış bir tabancanın işiydi bu. Sonra bir çiti aştılar.

Bond'un yanında duran Ariadne gülümsedi. «Herodes Atticus Tiyatrosu'ndayız. Oyun bitti. Daha doğrusu bitmiş olduğunu umarım.»

Bond hayranlıklı ona bakıyordu. Bu şekilde davranışındaki sebep ne olursa olsun, genç kız korkusuz, kuvvetli ve çabuk karar vermesini bildiği kadar, bunları hemen uygulamağa geçen bir yaradılıştaydı.

— «Bu çıkışı bilmen şans eseri,» dedi.

— «Her şeyi gayet iyi plânlamıştık. Akropol ve çevresinin haritasını gözü kapalı olarak çizebilirim.»

— «Biz diye konuşuyorsun. Kim bu «biz» dediklerin?»

— «İlerde belki söylerim. Şimdi, caddedeki kalabalığa karışmalıyız. Önümüze çıkan ilk taksiyi çevir. Gerekirse zorla durdur.»

Çok geçmeden caddeye ulaştılar. Kalabalığın arasında iki defa birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi. Sonunda bir taksiye attılar kendilerini.

Ariadne, Bond'un omuzuna yaslandı. Vücudu devamlı ürperti içindeydi. Genç adam, yanağında onun dudaklarını hissetti. Kolunu kızın omuzuna attı, onu daha yakına çekti. Ariadne, yumuşak, mırıltıyı andıran bir sesle:

— «Yüzüne tükürdüğüm için özür dilerim,» dedi. «Fakat öyle yapmam gerekiyordu. O sözleri söylerken, o feci şeyleri yaparken, beni anlayacağını umuyordum.»

— «Tabii. Gerçekten çok başarılıydın. Senin kadar çabuk karar verip hemen harekete geçen biri daha olabileceğini hiç tasavvur edemiyorum. O iki herifi şaşkına çevirdin. Fakat şimdi... Benim de soracaklarım var.»

Kız yüzünü onun omuzuna dayamadan önce, başını «peki, sor» der gibi sallamıştı.

— «Beni oraya götürmenin sebebi vardı, değil mi?.. Daha önceden kararlaştırdığınız gibi, iki kişi tarafından kaçırılacaktım.»

Ariadne'nın sesi çok zayıf çıkmıştı.

— «Evet ama, bunu istemiyordum.»

— «Orasını sonra konuşuruz. Derken o iki adam çıkageldi, bu defa onların başkaları olduğunu farkettin. Herhalde yanılmıyorum?»

Genç kız yutkundu. Biraz toparlanmış gibiydi.

— «Doğru,» dedi. «Ötekileri tanımam için bir işaret kararlaştırmıştık. Bir mendille işaret vereceklerdi. Gelenler ise öyle bir şey yapmadılar. Adamlardan birine, bu işi yapmak için Legakis ve Papadogonas'ın geleceklerini, aramızda öyle karar-

laştırılmış olduğunu söyledim. Onların başka bir işi çıktığı, o yüzden, kendilerinin geldiğini bildirdiler. Senin anlıyacağın, hemen oyuna gelmişlerdi. Çünkü aslında Leakis ve Papadogonas diye iki insan yoktu. Bunun üzerine, İngilizce bilmediklerini düşünerek harekete geçtim. Bir sigaran var mı?»

— «Tabii.»

Bond, Yunanistan'a her gelişinde içtiği, katıksız Makedonya tütününden harmanlanan Xanthi sigaralarından bir tane verdi. Bir sigara da kendi yaktı. Serbestti ve dilediği gibi hareket edebilirdi. Fakat kesin karara varmadan öğrenmesi gereken bazı şeyler daha vardı. «Kimin hesabına çalışıyorsun, Ariadne? Bunu açıklayacağını söylemiştin.»

— «Belki demiştim. Şu anda hiç bir şey söyliyemem. Benim de bilmediğim çok şey var. O adamlar kimdi, bilmiyorum. Doğrusunu istersen, korkuyorum James. Son olay beni korkuttu.» «Beni nereye götürüyorsun şimdi?»

— «Şefimin yanına. Seninle konuşması gerekiyor. Tabii gelmek için zorlıyamam seni. Arabayı durdurur, dilediğin yerde inebilirsin. Ama ne olur bunu yapma. Konuşmamız lâzım.»

— «Seninle geleceğim.»

— «Doğrusu anlıyamıyorum. Bu meselede anlıyamadığım çok şey var zaten.» Bond'a dönen Ariadne, onun ellerini tuttu: «Gene de mutluyum. Oysa, kendimi bedbaht hissetmem için belirli bir sebep var. Daha onbeş dakika önce, seni tekrar göremiyeceğimi düşünerek üzülüyordum. Ama bak, hâlâ beraberiz. N'olur bana inan, James.»

Genç adam: «İnanıyorum, Adriadne,» dedi.

Dudakları birleşti. Bir an, ihanetleri, şiddet oyunları ve pek çok şeyleriyle mensup oldukları dünya gözlerinden silindi. Bu arada taksi de yavaş-

lamış, az sonra da durmuştu. İsteksiz ayrıldılar. Bond şoförün parasını ödedi.

Şehrin eteklerinde, dar ve iyi aydınlatılmamış bir caddedeydiler. Pire kapısına yakın bir yerdi burası. Okul olması muhtemel uzunlamasına bir yapı, küçük bir meyhane ve birbirine benzeyen, hepsinin duvarı kireçle badanalanmış birkaç ev görünüyordu çevrede.

Bu evlerden biri, paslanmış demir parmaklıkların ardında ve kaldırımdan birkaç metre içerdeydi. Ariadne o evin demir kapısını zorlıyarak açtı, çakıllık dar bir patikadan yürüdüler. Sıska, tüyleri yalaz yalaz bir kedi ayaklarının arasından kaçtı. Genç kız evin kapısına değişik şekillerde birkaç defa vurdu. Bir eliyle de Bond'un elini tutmaktaydı.

Fazla beklemelerine kalmadan kapı açıldı. Ariadne'nın Tzimas diye hitabettiği biri belirdi kapıda. Adam onları karşısında görünce, yüzünde hafif tertip bir hayret ifadesi belirdi. Aynı anda, elinde bir tabanca belirdi. İçeri girmeleri için başıyla onlara hafif bir hareket yaptı, sonra kapıyı arkalarından dikkatle sürmeledi.

Bond *Ariadne'nın arkasından* ilerledi. Girdikleri odada, basit hasır bir masanın başında oturan iki adam vardı. Odaya girmeleriyle beraber, adamların ikisi de ayağa kalktı, Ariadne'yı bir soru yağmuruna tuttular. Üçü konuşurlarken, Bond adamları inceliyordu. Biri otuz yaşlarında, esmer, yakışıklı, yaşına göre biraz fazlaca kilo almağa başlamıştı. Rum olduğu belliydi. Öteki, kırkla altmış arasında herhangi bir yaşta olabilirdi. Saçları kısa, kırçıldı. Koyu bir aksanla konuşuyordu Rumcayı. Bond, onun milliyetini kestirmekte tereddüt etmedi. Rustu bu adam. Bir yandan da, M'in bu evde olup olmadığını düşünüyordu.

Konuşma sona ermiş, yüzü bir endişe ifadesiyle gölgelenen Rum üzerinde bazı kâğıtlar yayılmış, başka bir masaya giderek telefona sarılmıştı. Rus, Bond'a döndü.

— «Tabancanızı yavaşça çıkarın ve bana verin, Mr. Bond.»

İngilizcesi de Rumcası kadar aksanlıydı. Bir yanında Tzimas'ın dikildiği Bond, adamın isteğini yerine getirdi. Tabancaya, alışkın, profesyonel bir ifadeyle şöyle bir gözatan Rus, onu masanın üzerine bıraktı.

— «Şimdi oturun, Mr. Bond. Bir içki alır mısınız?»

At kılından, yer yer güve yenikleri bulunan bir örtüyle yumuşatılmış divanın üzerine, Ariadne'nın yanına oturan Bond biraz şaşırmış gibi baktı. «Tabii. Teşekkür ederim.»

Rus, Tzimas'a işaret etti. «Sadece uzo ikram edebileceğimiz için özür dilerim. Viskiyi tercih ettiğiniz mâlûm. Fakat bütçemiz elvermiyor.»

Bond hafifçe gülümseyerek başını salladı. Su katılmış süt görünüşündeki içkiyle dolu bardağı Bond'un eline tutuşturan Tzimas, tehditkâr bir ifadeyle onun yüzüne baktı:

— **«Fiye apo tho, malaka?»** dedi.

Sonra hafifçe sırtına vurdu ve: «Bravo.. Ees iyian,» diye ekledi.

Rus çatınmıştı, eliyle «yeter» gibilerden bir işaret yaptı Tzimas'a. Tekrar Bond'a döndü: «Adım Gordienko, Mr. Bond,» dedi. «Bu arkadaşımın adı da Markos. Vaktimiz az. Onun için akıllıca davranmanızı, sorularımı cevaplandırmanızı istiyeceğim. Tahmin ettiğiniz gibi, bu gece kaçırılıp buraya getirmenizle sonuçlanacak bir plân hazırlamıştık. Kaçırılmanıza lüzum kalmadan kendiliğinizden geldiniz. Sebebini sorabilir miyim?»

— «Durumumu anlamanız lâzım. Başka türlü hareket edebilir miydim?»

— «Doğrusu, anlıyamıyorum. Yunanistan'a gelmenizin sebebi nedir?»

Bond, isteksiz, gülümsedi «Hay Allah!.. Buraya gelişim sizin tertibinizle oldu.»

Gordienko omuzlarını silkti. «Bu soruyu biraz erken sordum belki. Bu gece her şey o kadar karıştı ki. Bir diğer soru. Bizden ayrı sizi kaçırmağa kalkışanlar kim olabilir dersiniz?»

— «Bilmiyorum. Belki de kendi hesaplarına çalışıyorlardı. Benim de bir soru sormama müsaade eder misiniz? Öteki tutsağınız nerede?»

Gordienko'nun şaşkınlığı yapmacıksızdı.

— «Hangi tutsaktan bahsettiğinizi anlıyamadım?»

Bond yüzünü buruşturdu. «Açık sözlü davranmayan ben değilim. Herhalde bunu iddia edemezsiniz. Bir soru daha. Benden ne istiyorsunuz? Zahmet edip cevabını vermenizde bir sakınca var mı?»

— «Bu sorunuzu cevaplandırabilirim, Mr. Bond. İlgili olduğum belirli bir çevre, size çok önem veriyor: Görevim sizi yakalamak ve söz konusu çevreden bazı kimselerin istedikleri bilgiyi sizden almaktı.»

Bond, «bunu anlamam gerekirdi» diye düşündü. Akropol'deki oyun, karşısındakilerin çok iyi bildiği üslûplarına uymuyordu zaten.

Gordienko konuşmasına devam etti: «Sizi güvenilir bir yer olduğuna inandığımız bu evde üç gün kadar tutacak, sonra salıverecektik. Atina'ya gelmenizin sebeplerini öğrenmekle görevlendirilmiştim. Aldığım talimat bu yoldaydı.»

007, Gordienko'nun yalan söylemediğinden emindi. Bu durumda, kendisini asıl ilgilendiren kimseler Akropol'deki adamları üzerine salanlar olacaktı.

Başını sallıyarak: «Size inanıyorum,» dedi. «Gerek size, gerekse bana karşı üçüncü bir taraf var. Sadece iki tarafın karşı karşıya gelmesine o kadar alışmışız ki, arada başkalarının da ortaya çıkacağı aklımızdan geçmiyordu. Bu sebeple, şimdilik bu üçüncü tarafa karşı birleşmemizi teklif ediyorum.»

Gordienko'nun yüzündeki gerginlik hayli gevşemiş gibiydi. «Teklifinizi kabul ediyorum.» Sonra Tzimas'a baktı. «Bilgi edinmek için gereken temasları sağla.»

Nihayet kadehini Bond'a doğru kaldırdı: «Gerçekten başka içkimizin olmasını arzu ederdim,» diye ekledi. «İşbirliği yaptığımız kimselerin milliyetçi taraflarına karşı saygısızlık etmekten çekiniriz. Talihiniz açık olsun.»

Bond da kadehini kaldırdı. «Bu temenniye ihtiyacımız olduğunu sanıyorum.»

— «İşte böyle, Mr. Bond. Yunanistan'a geldiğinizi öğrenmekte gecikmedik. Bunu gereken yerlere duyurduğum zaman, hemen size karşı harekete geçmemi istediler. Öyle bir zamanda geldiniz ki, bunun tesadüf eseri olduğuna inanamazdık.»

Markos telefon konuşmalarını bitirmişti. Yüzü terden ışıl ışıl, gelip Gordienko'nun karşısında durdu, soluk almadan konuşmağa başladı. Bond onun söylediklerinden bir şey çıkaramıyordu ama, Rusun ve Ariadne'nın yüz ifadelerinden, onların da Markos'la aynı fikirde olduklarını kestirmişti.

Gordienko'dan yeni talimat alan Markos, tekrar telefonun başına geçti.. Rus, Bond'a döndü. Tel çerçeveli gözlüğünü düzelterek:

— «Ortak düşmanımızın zorlu ve insafsız olduğu anlaşılıyor,» dedi. «Sizi kaçırmakla görevlendirdiğimiz kimselerin cesetleri bulunmuş.»

Ariadne'nın yüzü dehşetten kasılmıştı.

Gordienko: «Siz de çok iyi bilirsiniz, Mr. Bond,»

diye devam etti. «Ajanların öldürülmesi, barış zamanında çok ender rastlanan bir durumdur. Bunun yapılması için yüzde yüz gerekli sebepler olmalı Söylediğim gibi, gerçekten ciddi bir durum karşısındayız.»

Bir an susan Rus, kadehindeki içkiyi süzercesine içti.

— «Teşkilâtımızın içinde bir hain olduğu muhakkak. Olup bitenlerin başka türlü izahı kabil değil. Az önce yaptığımız teklifi kabul benim için pek hoş değil ama, zaten şimdiden işbirliği halindeyiz. Sizinle el sıkışabilirim.»

Bond yerinden kalktı. Rusun eli kuru ve kuvvetliydi.

— «Şu anda burada bulunan iki kişi tamamen şüphe dışıdır. Markos, sizin Yunanistan'a geldiğiniz bildirildiği andan beri yanımdan ayrılmadı. Mis Aleksandr ise işi ayrıntılarıyla bilmiyor. Gelelim Tzimas'a. Onu bir kalemde şüphe dışı tutamam ama, kendine güvenim var. Ne şekilde hareket edeceğimi de söyleyeyim. Bu üç kişiyle beraber, adresini sadece benim bildiğim, güvenilir başka bir yere taşınacağız. Moskova yardım için gereken kimseleri göndereceği gibi, Markos da burada işbirliği yapabileceğimiz yeni yardımcılar bulacak. Fazla vaktimiz yok. Bizimle mi gelirsiniz, yoksa dostlarınızla durum hakkında konuşmayı mı tercih edersiniz?. Verebileceğiniz bilgiyi memnuniyetle kabul eder ve açıklamakta sakınca görmediğiniz kadarıyla yetinirim.»

Bond'un cevap vermesine kalmadan, (rezeleri mahsus yağsız bırakılmış) parmaklıklı kapının kuru gıcırtısı duyuldu. Gordienko'nun dudakları incecik bir çizgi halinde kenetlendi. Başıyla Tzimas'a bir işaret yaptı. Adam kapıya yöneldi. Koyu, sıkıntılı bir sessizlik kaplamıştı birden odayı. Sonra, Ari-

adne'nın az önce yaptığı gibi, kapıya belirli tonlarda birkaç defa vuruldu. Markos rahatlamışcasına derin bir soluk aldı. Gordienko'nun yeni bir işareti üzerine, Tzimas pek iyi aydınlatılmamış hole çıktı. Dış kapının sürgüsünü çekti, kanadı birkaç santim araları. Sonra tekrar kapıyı kapadı, dönüp odaya girdi. Fakat bu defa daha ağır hareket ediyordu.

Bekleyenlerin yanına geldiği zaman, sol gözüyle Gordienko'ya baktı. Sağ gözünün olduğu yerde, kenarı morumsu kızıl bir delik vardı. Sonra dizleri büküldü, ansızın bırakılmış bir kum torbası gibi Gordienko'nun ayaklarının dibine düştü..

8. SAVAŞ MECLİSİ

Bond masanın üzerinden otomatik Walther'ini kapmıştı. Markos da ışığı söndürdü. Gordienko pencereye doğru giderken, Bond:

— «Gitmeyin,» dedi. «Onlar da bunu bekliyor. Ön taraftan çıkacağız.»

— «Doğru. Vaktinde uyardığınız için teşekkürler.»

Hep birlikte hole çıktılar. Gordienko dikkatle dış kapının sürgüsünü çekti.

— «Kapıdan şu sırayla çıkacağız: Önden Markos, Mr. Bond, Mis Aleksandr, en sonda da ben. Caddenin otuz metre kadar aşağısında, sol tarafta, iki yanında yüksek duvar bulunan bir aralık var. Orada buluşalım.»

Gordienko, aynı şeyleri Rumca da tekrarladı. Markos sessizce başını sallamakla yetinmişti. Sonra az önceki derin sessizlik kapladı ortalığı. Ariadne Bond'un bir elini tutmuş, göğsüne, tam memesinin üstüne bastırmıştı. Kalbi deli deli çarpıyordu.

Kapının tokmağını kavrayan Gordienko: «Talihiniz açık olsun,» dedi.

Ardına kadar açtığı kapıdan, en önde Markos olmak üzre hepsi birbirlerinin peşine fırladılar.

Düşman kaldırıma açılan demir kapıyı aralık bırakmıştı. Ay ışığıyla yarı aydınlanan caddeye çıktıklarında, ilk silâh sesi duyuldu. Caddenin karşısındaki bir dükkânın içerlek kapı önünden ateş edilmişti. Sarsılan Markos birkaç adım attı, yere yıkıldı.

Bond eşikteki yalazlanmayı nişanlıyarak oraya üç el ateş etti. Silâh sesleri, parke kaldırım döşeli caddede yankılar yapmıştı. Bond göz ucuyla sol tarafına bakınca, Ariadne'nın bir olimpiyat atleti gibi hızla koştuğunu gördü. Kendisinden ve Gordienko'dan eşit ara bırakarak koştuğu için, düşmana ikili bir hedef teşkil etmelerine meydan vermemişti.

Bond'la Ariadne arasındaki açıklıktan, diz hizasında sıkılın bir mermi havayı yarıp geçti. Genç adam, onu izleyen öteki mermilerin, Gordienko'nun tarif etmiş olduğu aralıktan doğru sıkıldıklarını hesaplamıştı. Geniş bir adımla sıçrayarak sağa sola doğru çekildi, bir dizinin üzerine çöktü. Bir kurşun, Gordienko'nun 8-10 santim önünden geçmişti. Doğrulup kalkan Bond, caddeyi çaprazlamasına koşarak geçti. Kurşunların o aralıktan ateşlendiğini tahmin etmekte yanılmıştı. Söz konusu aralık, tehlikeli kesimin dışında kalıyordu. Bond, oraya ulaştığı zaman Ariadne ile Gordienko kendisini bekliyorlardı. Ayaklarının dibinde de hareketsiz bir karaltı yatmaktaydı.

Yeteri kadar gölgede kalmadığını farkeden Bond, biraz daha sağa, bir dükkânın önüne doğru çekildi. Aynı anda ötesinden geçen bir kurşun, duvarlardan sekti. Bond hızla döndü. Ateş eden adam kırk metre kadar uzakta koşmaktaydı. Bond, o durumda bir hedefe sıktığı kurşunu yerine oturtmayı bilirdi. Kurşunu hedefi buldu.

Bütün bunların olup bitmesi için ancak bir dakika yetmişti ama, cadde canlanıyordu. Pencereler aydınlanıyor, heyecanlı sesler, köpek havlamaları duyuluyordu.

O tarafın terkedildiğinden emin olan Bond, bir koşu Markos'un cesedinin yanına gitti. Rum yüzükoyun yatıyordu. Kolları ileri doğru uzanmıştı. Toprak üzerinde yüzme ekzerisi yapıyormuş gibiydi. Sol kürek kemiğinin altında, ucuz cins pamukludan ceketinde büyük bir kan lekesi vardı. Genç adam onu çevirdi. Markos'un gözleri açıktı. Tarifsiz bir şaşkınlık ifadesi donup kalmıştı yüzünde. Bond Rumun gözlerini kapattı. Sonra vurmuş olduğu adamın cesedine bakmağa gitti.

Adam yarı oturur durumdaydı. Sırtı duvara yaslanmıştı. Walther'den fırlayan merminin adamın göğsünde saplanmış olduğu yere bakmadı bile. Onun ilgisini çeken, adamın yüzüydü. Soluk yüzü, kemerli burnu, şiş göz kapaklarını bir bakışta tanımıştı. «Kıç güvertesi» harekâtını yöneten adamdı bu.

Bond, tekrar iki arkadaşının yanına döndüğünde, Gordienko sırtını geçidin karşı duvarına dayamıştı. Ağır ağır ve güçlükle soluyordu. Bond'a baktı, ince dudukları bir şeyler söylemek çabasıyla aralandı. Ariadne: «Galiba sırtından vurulmuş,» dedi. «Eşikteki adam vurmuş.»

Rus, bir şeyler söylemeğe çalıştı. Sağ elini kaldırdı, onlara doğru uzattı. Sonra, birden kan boşandı ağzından. Devlet Güvenlik Komitesi Yabancı Haberalma Bölümünden Binbaşı Piotr Gregoryeviç Gordienko'nun gözlerindeki son canlılık pırıltıları da söndü, yanlamasına yere kaydı.

Ariadne ağlıyordu. Gözyaşları arasında: «Mr. Gordienko'nun söylediği gibi yapmalıyız,» diyebildi.

Bond başını salladı. «Evet.»

Kır saçlı adamın onbeş dakikalık işbirliğinden memnundu. Rus, anlaşmalarına sonuna kadar sadık kalmıştı. Bond genç kıza baktı:

— «Koşup kaçmağa bir süre daha devam edeceğiz,» diye ekledi. «Sığınabileceğimiz güvenilir bir yer bulabilir misin?»

— «Ondan kolay ne var?»

Ariadne'nın arkadaşı, lüks geceliği içinde tombulluğu büsbütün belli olmuş, bir esmerdi. Sabahın saat, üçünde, görünüşleri hiç de güven vermeyen iki kişiye kapı açtığında hiç de, durumu yadırgamamıştı. İki kız Rumca bir şeyler konuştular. Gülümseyen ev sahibesi, takdirkâr gözlerle Bond'a baktı ve başını salladı, sonra dönüp yatak odasına girdi. Bir erkek sesinin, uykulu uykulu bir şeyler sorduğunu işittiler. Sonra Ariadne'nın arkadaşı cevap verdi, gülüşmeler geldi odadan.

Ariadne da gülümsemişti. «Misafir odası boş olduğu için şansımız var. Mutfaktaki dolapta içki de bulabiliriz. Sen yüzünü falan yıkarken, ben de yatağı hazırlayayım.»

Bond kızı alnından öptü, önce mutfağa gitti. Mutfak küçük, havasız bir yerdi. Keçi sütünden yapılmış peynir ve çürümeğe dönüşmüş olgun incir kokuyordu. Bond, dolapta İtalyan konserve çorbaları, bisküvi paketleri arasında, Uzo, adi kırmızı şarap, yerli konyak ve yarım yarım viski şişelerini gördü. Nigrita sodasıyla viski hazırladı kendine. İçkinin âşina tadı kanını ateşlemiş, yorgunluğunu biraz olsun silmeğe yetmişti.

Yatak odası küçük, fakat düzenliydi. Adriadne yatağı hazırlamıştı. Tutuk bir tavırla: «Yapacağımız çok şey var ama, biraz uyumadan hiç birini yapamayız,» dedi.

Başını sallayan Bond gülümsedi.

— «Tabii. Uyumadan önce de..»

Cümleyi bitirmesi gereksizdi. Ariadne'nın dudaklarında kendinden emin, yumuşak, biraz da meydan okurcasına, kışkırtıcı bir gülümseme belirmişti. Sonra gözlerini Bond'un gözlerinden ayırmadan soyunmağa koyuldu. Telâşsız, fakat koketliğe, teşhirciliğe kaçmadan yapıyordu bu işi. Yüzündeki o güven ifadesi, Bond'un kendisini güzel bulacağından yüzdeyüz emin olduğu içindi. Gerçekten de son derece güzeldi vücudu. Göğüsleri dolgun, fakat dipdiri, bacakları Rum kızlarında rastlandığından daha uzundu. Karnının çok hafif, gergin kabarıklığı, alt kısmında bal rengi, kadifemsi bir üçgenle gölgelenmişti.

Biraz sonra çırılçıplak yanyana yatıyorlardı. Genç kız hafifçe ürperiyor, arada bir inleyişi andıran sesler çıkarıyordu. Bond'un boynuna sarılmış çıplak kollarının halkası iyice daraldı. Yumuşak, nazlı olduğu kadar da güçlüydü. Şimdi ortak ve coşkun arzularının bütünlediği bir tek vücut halindeydiler. O tek vücut ağırlığını arttıran hareketlerle yatağı çukurlaştırıyordu. Sonuca giden, onu hazırlayacak olan oyunlarla oyalanmadılar. Erkek ve kadın bir anda, vakit kaybetmeden kaynaştı, bir oldu. Dişinin hareketleri de erkeğinki kadar güçlü ve hırslıydı. Kısık, kopuk kopuk sesleri bir zevk çığlığında eridi...

Sonra o tek vücut ikiye ayrıldı, ayrı iki vücut oldu. Bond yarını düşünmeğe çalışıyordu ama, zihni, fazla koşmuş, soluk soluğa, gücü tükenmiş bir at gibi halsizdi. Başı Ariadne'nın çıplak göğsünde, uyuyakaldı.

Sabahın çok erken bir saatinde evden çıktılar. Anayasa Meydanının bir köşesindeki küçük, fakat arı kovanı gibi işleyen bir kahvede, kahve, kurabiye ve altın rengi Himmet balıyla kahvaltılarını yaptılar. Büyük, altı tekerlekli, sarı troleybüslerden biri-

ne bindiler sonra. Ariadne'nın apartmanının göz altında olduğundan hiç şüpheleri yoktu. O yüzden doğruca Büyük Britanya Oteli'ne gittiler. Oranın da göz altında tutulduğu muhakkaktı ama, otelde — gece bastırıncaya kadar — nisbeten emniyette olacaklardı.

Otele gelmeden önce, Stadiou boyunca bazı mağazalara uğramış, Ariadne için gereken şeyleri almışlardı. Banyo yapıp kılıklarını değiştirmeleri fazla vakit almadı. Yanyana oturdukları mavi divanda, savaş meclisini kurdular.

Xanthis sigaralarını yakan Bond: «Durumun tehlikeli, Ariadne,» dedi. «Bunu açıkça belirtmem gerekiyor. Gordienko'nun güvendiği üç kişiden sağ kalan sadece sensin. Bağlı olduğun teşkilâtla temasa geçemezsin. Dün gece olanlardan sonra, Gordienko'nun şüphelendiği hain seni öldürmek için elinden geleni yapacaktır.» «Bu durumda, bana ve dostlarıma güvenmen gerekiyor. Sana ayrıntılarıyla her şeyi anlatmam gereksiz. Sadece benim yardımcım olacaksın. Tamam mı?»

— «Tamam ama, Moskova'ya bu durumu bildirmeliyim. Bunu sağlamam şart.»

— «Anlıyorum tabii. Fakat buradaki Rus Elçiliğinden herhangi bir kimseyle ilişkin olduğunu sanmam. Geriye tek çâre kalıyor. Umuma mahsus bir telefon hücresinden konuşur, Gordienko ile gurubunun başına gelenleri söylersin.»

— «Evet.»

— «Mükemmel. Şimdi bir dostuma telefon etmem gerekiyor. Kendisiyle, uygun bir yerde ve uygun şartlarla bir randevu kararlaştırırız.»

Ahizeyi alan Bond, Stuart Thomas'ın asıl işini gizleyen, bir paravan olarak kullandığı küçük kitapçı dükkânının numarasını verdi. Beş dakika sonra onu arayan otelin santral memuresi:

— «Numara düşmüyor, efendim,» dedi. «Hayır, meşgûl değil. Sadece temas sağlanamıyor.»

Bond, bir tehlike kokusu sezinlemiş gibi işkillenmişti. Tekrar tekrar denemelerine rağmen sonuç değişmedi. Nihayet ahizeyi yerine bırakıp Ariadne'ye döndü. Genç kız, onun yüzünün ifadesinden işlerin yolunda gitmediğini sezinlemişti.

Biraz sonra küçük kitapçı dükkânının yakınındaydılar. Durum açıktı. İtfaiye görevini yapmış ve olay yerini terketmişti. Polis el koymuştu duruma. Başlarında tombulca, gri-yeşil üniformalı, genç bir polis teğmeni vardı.

Bond, kendini Thomas'ın eski müşterilerinden biri diye tanıttı. Tesadüfen geçerken ortalığın halini görmüş ve merak ederek sokulmuştu. Manzara da merak uyandırmayacak gibi değildi hani. Kaldırım kararmış cam kırıklarıyla kaplanmış, parçalanan, yanan kitapların yaprakları, ya da kömürleşmiş kalıntıları dağılmıştı çevreye.

Yetersiz İngilizcesiyle öğündüğü belli olan ve bunu göstermeğe çalışan Teğmen gayet anlayışlı davrandı. Yangının bitişik seyahat acentasına atlamasına kalmadan müdahale edilmişti. İçerinin durumu daha feciydi. Teğmen, Bond'un ikram ettiği sigarayı gülümseyerek aldı.

— «İtfaiyeciler iyi çalıştılar doğrusu. Daha fazlası gelmezdi ellerinden. Hızla yayılan yangına neyin sebep olduğunu araştırıyoruz. Hararet öylesine yüksekti ki, alelâde bir yangın sayılamaz bu. Uzmanımız bir saattir çalışıyor. Belki bir yangın bombası sebep olmuştur. Mr. Thomas'ın böyle şeyler yapabilecek düşmanları var mıydı acaba? İş alanındaki rakipleri, ya da başka sebeplerle düşmanı olan kimseler...»

Bond tereddüt etti. Polis soruşturmasına yardımcı olmağa kalkışması, tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi.

— «Ben sadece eski bir müşterisiydim,» dedi. «Bu sorularınızı cevaplandıracak kadar yakın bir ilişkim yoktu Mr. Thomas'la. Kendisine sorsanız..»

Polis teğmeni başını salladı.

— «Maalesef şu anda bunu yapmak mümkün değil. Mr. Thomas'ı bulamadık. İtfaiye geldiğinde de ortalıkta görünmemiş. Komşular, bu durumu biraz garip buldular. Genellikle dükkânın arka tarafındaki küçük dairede kalırmış Mr. Thomas. Neyse, bu olay esnasında burada bulunmayışı büyük bir talih..»

— «Teşekkür ederim.»

— «Rica ederim, efendim. Güle güle, Matmazel.»

Hafif eğilen Teğmen, Ariadne'ya hayranlıkla bakıyordu. Kendileri uzaklaşırken, orta yaşlı, sivil giyimli bir adam Teğmenin yanına sokulmuştu. Herhalde Teğmenin az önce bahsettiği uzman olacaktı.

Bond, Atina'daki İngiliz haberalma örgütünün parçalandığını düşünüyordu. Stuart Thomas'ın düşmanın eline geçmiş bulunması, ya da cesedinin Pire rıhtımı açıklarında denize atılmış olması durumu değiştirmezdi.

Ariadne'yı Büyük Britanya Oteli'ne götürürken: «Sadece onu bertaraf etmekle yetinmiyecekleri muhakkaktı,» dedi. «Benim, Thomas'ın hazırladığı raporlara, kayıtlara, onun dosyalarına ulaşmama da engel oldular. Beraber çalıştığı kimseleri, ne yollardan temas sağladığını, posta kutularını, buluşma yerlerini öğrenmem de imkânsız artık. Başka türlü söylemek gerekirse, işbirliği yapabileceğim kimselerle temas sağlamama apaçık mani oldular.»

— «Yardımcısı yok muydu?»

— «Olanlardan sonra onunla temas sağlamam çok zor, belki de imkânsız. Öldürmediklerini, kaçırmadıklarını farzetsek bile, göz altında olduğu yüzdeyüz. Thomas'ın peşime taktığı kimseler de orta-

dan kayboldular. Gordienko ne demişti? Düşman gerçekten zorlu ve insafsız.. Kısacası, şimdi benim de senden farkım kalmadı.»

Bir an düşünceli kalan Ariadne: «Evet,» dedi. «İşimizi kendimiz halletmemiz gerekiyor. Bana kalırsa, hemen harekete geçmeliyiz. Önümüzde uzun bir yol var. Uzun bir yol, zaman da çok dar. Mr. Gordienko'nun bahsettiği şey..»

Bond merakla ona baktı. «Nedir o şey?»

— «Ne olduğunu yolda söylerim.»

— «Londra'ya haber verebilmek fırsatını bulamamam için, öyle değil mi?»

— «Londra'ya haber vermen gerektiğini ben de biliyorum, sevgilim. Fakat mâkul olmalısın. Önümüzde bir deniz yolculuğu var. Aşağı yukarı yüzyirmi millik bir yol. Önce bir tekne bulmak zorundayız. Onu nereden bulacağımızı da biliyorum.»

9. TEKNE

— «İtalyanlar 1940 yılında Yunanistan'ı işgâl ettikleri zaman, Litsas, General Papagos'un ordusunda döğüşüyordu. Yunanlıların İtalyanları Arnavutluğa kadar nasıl sürdüklerini hatırlarsın herhalde? Litsas, Koritsa'yı alan piyade birliğindeydi. Cephaneleri tükenince, süngüsüyle on iki İtalyanı öldürmüş. Onun üzerine Çavuş yaptılar kendisini. O zaman onsekiz yaşındaymış.»

Girdikleri yüksek tavanlı kahvede, kendilerini çok kıllı, bıyığı tütünden kızıl-sarı renk almış olan kahveci karşılamıştı.

Ariadne: «**Kal'imera sas,**» dedi. «**Boreite mu peite, sas parakalo-pu einai o Kyrios Litsas?**»

Onlarla beraber kapının önüne çıkan adam, yolun öbür tarafını, küçük koyu işaret etti. Sonra genç kızla kahveci arasında Rumca bir tartışma başladı. Adam nihayet çâresiz kalmış gibi omuzlarını silkip,

yanlarından ayrıldı. Bond'la Ariadne, onun işaret ettiği tarafa yürüdüler.

Genç kız: «Almanlar, Papagos'un ikmal yollarını kestikleri için, o da teslim olmak zorunda kaldı.» diye devam etti. «Askerleri esir almadılar, silâhsızlandırarak evlerine gönderdiler. Litsas, evinin bulunduğu Euboea'ya gidebilmek için birkaç yüz kilometreyi yürüyerek, hemen hemen bütün Yunanistan'ı aşmış. Sonra gerilla birliklerine katıldı, İtalyanları öldürmeğe devam etti.»

Bond: «Onun askerî geçmişini, savaş tarihini çok iyi incelediğin anlaşılıyor,» diyerek güldü.

— «Babam 1941'de onun subayıydı. İç savaş esnasında yine buluşmuşlar. Her ikisi de çok cesurdu. İç savaşta yanlış taraf kazandı. Siz demokrat cephe diyorsunuz onlardan bahsederken. Gerçek vatanseverlerin çoğu öbür taraftaydı. İşgâl sırasında büyük hizmeti geçenlerin, düşmana karşı cesaretle savaşanların çoğu onların arasındaydı.»

— «İç savaş hakkında bu kadar kesin konuşmamalısın. Savaş sona erdiğinde, olsa olsa altı yaşındaydın sen.»

— «Yedi yaşındaydım. Savaşı da dikkatle inceledim. Tabii sonradan.»

— «Peki, babanla Litsas da yanlış tarafta mıydılar?»

— «Rica ederim, James. Bu konuda ciddî olmalısın. Evet, babam Milliyetçi Ordu denen kuvvetlere katılmıştı. O orduda çarpışanların çoğu, faşist, terörcü, darağacı artığı, hapishane kaçağı kimselerdi. Litsas da aynı ordudaydı. Önceleri İngilizlerin yanında irtibat subaylığı yapıyordu sonra, daha faal görev istedi.»

— «Yani komünistleri öldürmek için çarpışmak istiyordu.»

— «İşte orada kendisi.»

Pire'de özel teknelerin, yatların bağlandığı iki koydan büyüğü olan Paşa Limanıydı burası. Bond, işi ağırdan alan iki kişiye çıkışırcasına talimat veren uzun boylu, beyaz gömlekli adama dikkatle baktı.

Ariadne ile taş basamakları inerlerken: «Söylediklerine göre, bu adamın sana yardım etmesi için hiçbir sebep yok. Aksine, senin karşında yer tutması gerekir,» dedi.

— «İşin içinde sen de varsın, unutma. Litsas İngilizleri çok tutar. Komünist Partisine yazıldığım zaman, çılgına dönmüştü. Babamı sevdiğinden, benimle de arası bozulmadı.»

Bu arada Litsas da onları görmüştü. Yıllar yılı tuzlu deniz havası ve güneşle haşır neşir yaşamaktan teni meşine dönmüştü. Kırk yaşını geçkin, siyah saçları şakaklarına doğru kırlaşmağa başlamış, yakışıklı bir erkekti. Uçları sivri kulakları, başına bitişik denilecek kadar yakın, gözleri kahverengiydi. Kollarıyla omuzları adaleliydi ama, hafiften göbek salıvermeğe başlamıştı. Bond, onun güvenilecek bir dost ve zorlu, insafsız bir düşman olabileceğini kestirmişti hemen. Adam ışıl ışıl beyaz dişlerini meydana çıkaran içten, sıcak bir gülümseyişle:

— «Ariadne,» dedi. **«Khrisi mu.»**

«Yassu Niko, ti yinese?»

Gerçek bir sevgiyle kucaklaştılar. Sonra Litsas Bond'a baktı.

— «Sana James Bond'u tanıtayım, Niko. İngilizdir, üstelikte güvenilir bir arkadaş.»

Litsas'ın eli, kuvvetli bir kavrayışla Bond'un elini sıktı. «Memnun oldum, Mr. Bond. Doğrusu tam zamanında geldiniz. İşi bırakıp bir kadeh birşey içmeğe çıkacaktım. Herhalde bana katılırsınız? Önce şu iki budalanın kulaklarını iyice çekeyim, hele. Marangozluktan bir şey anladıkları yok.»

Litsas çalıştırdığı adamlara dönmüştü. Üzerinde çalıştıkları tekne, yedi metreye yakın, sivri burunlu, karınlı, küçük kamaralı bir şeydi.

Tekrar yanlarına gelen Litsas, Bond'la Ariadne'ye göz kırptı:

— «Bunlar çocuk gibidir,» dedi. «Sadece tembel ve dikkatsiz değil, kendilerine söylenen şeyi anlamak zahmetine de girmeyen çocuklardan farksızdırlar. Kaptan köşkünün kaba olduğunu, ilk dalgayı yeyince uçacağını söylediğim zaman, saf saf gülümser, haklı olabileceğimi, fakat böyle daha güzel göründüğünü söylerler. Yunanistan böyledir işte. Neyse, yanıp yakılmalarımla sizi hemen bıktırmıyayım. Yunanistan'da tatilinizi mi geçiriyorsunuz, Mr. Bond?»

Ağır adımlarla yürüyerek taş basamaklara ulaşmışlardı. Bond hayır, anlamına başını salladı. «Öyle olmasını isterdim ama, maalesef...»

Litsas, onun sesinin tonundan birşeyler sezinlemiş gibiydi:

— «Yoksa başınız dertte mi?» diye sordu.

— «Hem de nasıl. Yardımınıza ihtiyacımız var. Mr. Litsas.»

— «İhtiyacınız mı? Bir gönül meselesi falan mı yoksa?»

— «Öyle olsa kolaydı. Ariadne ile ben, İngiltere, Rusya muhtemelen Yunanistan da dahil, bazı devletlere karşı sinsi, yıkıcı faaliyetlerde bulunan uluslararası bir teşkilâtla mücadele halindeyiz. Size biraz dramatik gelebilir ama..»

Litsas, kaldırımda «zınk» diye durdu: «Dramatik gelmesi falan umurumda değil, Mr. Bond. Politikayla ilişiğim kalmadı. Çoktan bıraktım o işleri. Olsaydı bile, sizin temsil ettiğiniz tarafa yardım etmezdim. Beni mazur göreceğinizi umarım.»

Yürümeğe davrandığı esnada, Bond onun yolu-

nu kesti. «Komünist olmadığıma yemin ederim. Ben de sizin döğüştüğünüz taraftayım.»

— «Çok komünistin ağzından aynı şeyi işittim. Bunlardan biri ,aynı şeyi söyledikten on dakika sonra beni öldürmeğe kalkışmıştı.»

Onların konuşmasını endişeyle izleyen Ariadne:

— «Niko,» diye söze karıştı. «Şimdi babam burada olsaydı, emin ol bize yardım etmeni isterdi.»

Litsas öfkelenmişti. «Binbaşıyı bu işe karıştırmıyalım, küçükhanım.»

Bond: «Beni dinleyin, Mr. Litsas,» dedi. «Sizi bir İngiliz olarak temin ederim ki...»

Litsas yüzünün ifadesi biraz daha yumuşamış, belirli bir kararsızlıkla ona baktı.

«Bu söylediğiniz bazı kimseler için hiçbir şey ifade etmez ama, ben bu konuda hassasım. Pekâlâ, sizi dinliyeceğim. Fakat daha fazlası için söz veremem.»

Sonra hiç konuşmadan bu kahveye girdiler. Üzeri mermer masalardan birinin çevresine oturdular. Duvardaki yer yer beneklenmiş aynalardan, kâğıt oynayanları, fincan fincan Türk kahvesi içenleri görebiliyorlardı. Bond, «Kıç güvertesi» nden başlıyarak olanların hepsini anlattı. Thomas'ın küçük kitapçı dükkânındaki yangınla da bitirdi sözlerini. Konuşurken, Litsas gözlerini bir an olsun onun yüzünden ayırmamıştı. Bond'un anlattıkları sona erince. Yunanlı iki dakika kadar sessiz kaldı. Sonra : «Demek böyle,» dedi. «Siz ve Ariadne, bizimkinin şimdilik adını söylemediği o adaya gitmek için benden yardım istiyorsunuz. Anladığıma göre, o adada bir şeyler hazırlanıyor. Bir şeyler olacak. Bunu hazırlayanlar, aynı zamanda İngiliz Gizli Güvenlik Örgütünün bir şefini de kaçırmışlar. Halen belirli bir plânınız olmadığı belli. Ne yapacağınızı, oraya ula-

şınca kararlaştıracaksınız herhalde? Bunun güzel hazırlanmış bir masal olduğunu söyleyemem. Sizi, mürettebatıyla beraber bir yat kiralayacak bir düzine şahısla tanıştırabilirdim ama...»

Bond'un sabrı tükenmeğe başlamıştı. Sinirli sinirli: «Dönüp dolaşıp aynı şeyleri tekrarlamakla hiçbir sonuca varamayız,» dedi. «Sizi endişelendiren nedir, Mr. Litsas? Ariadne ile beraber, teknelerinizden birini çalacağımızı mı sanıyorsunuz? Neden korkuyorsunuz?»

Ariadne da söze karıştı: «Beni dinle, Niko. Ortada kesin bir gerçek daha var. Özellikle senin bilmen gereken bir gerçek. Voon Richter de bu işin içinde.»

Genç kız,, hesapladığı sonucu sağlamıştı. Litsas, yaralanmış vahşi bir hayvan gibi kükredi: **«To pusti.. To thrako, to..** O canavar da var demek?.. Kapudzona Kasabı.. Çabuk, Ariadne.. Bildiklerinin hepsini anlat. Bunu nasıl öğrendiniz?»

— «Von Richter'i, iç savaş sırasında çarpışan arkadaşlardan biri tesadüfen görmüş. Hemen mahalli parti şefine söylemiş tabii. Ondan ötesini tahmin edebilirsin.»

— «O alçak Yunanistan'da ha? Bunda şaşacak birşey yok aslında. Bu Nazi piçleri, köylerimizi yakar, kadın, erkek, yaşlı, çocuk herkesi kurşunlarken sevdikleri memleketimize barış zamanında da gelir, gönüllerini eğlemeğe bakarlar. Belki Kapudzona'ya da gidecektir Von Richter. Geçmişte yaptıklarını hatırlayarak zevklenecektir.»

— «Hayır. Şeye.. Sözkonusu olay yerine giden tekneler hakkında soruşturma yapıyormuş. Düne kadar bunun bir tesadüf olabileceğini düşünüyordum. Fakat artık eminim. Sen ne dersin, tesadüf olabilir mi?»

Litsas başını salladı: «Hayır.» Sonra gülümsedi, derin bir soluk aldı. Bond'la Ariadne'ye bakarak: «Pekâlâ,» diye devam etti. «Balığı zokaya taktınız. İstediğinizi yapacağım. Bu hikâyeye tamamen inandığımı da sanmayın.. Bu tatlı kız, Von Richter meselesini uydurmuş olabilir. Yine de, doğru söylediğine inanmak isterim. O alçağı bir an karşımda görebilmek için, dünyanın yarısını yürüyerek dolaşmağa razıyım.»

Bond: «Tamam,» dedi. «Ne zaman hareket edebiliriz?»

— «Hemen. **Altair**'i alacağız. 14 metre boyunda, Diesel motorlu, kuvvetli bir teknedir. Tekneler hakkında bilgin var mı James?» Artık senli - benli konuşuyordu.

— «Biraz. Yaz tatillerimi Brixham'da geçirirken, bu konuda bazı şeyler öğrenmiştim.»

Litsas, bir işe karar vermiş ve o işte payına düşen sorumluluğu peşinen kabullenmiş kimselerin otoriter tavrıyla konuşuyordu şimdi: «Mükemmel. Senden de yararlanabileceğiz yani. **Altair**, saat kulesinin yakınlarında bir yerde, hovarda milyonerlerin harcı bir Amerikan teknesinin yanında demirli. Bandırası Panama... Siz hemen tekneye gidin, denize açılıncaya kadar da ortalıkta görünmeyin. Otelden buraya gelirken takip edilmediğinize emin misiniz?»

— «Edilmedik sanıyorum.»

— «Bundan sonra hiçbir tehlikeyi göze alamayız. Tekne uzakta değil, içinde de kimse yok. Sadece tabancan var, değil mi James?.. Anlaşıldı, işin o tarafını bana bırak.»

On dakika sonra, Bond'la Ariadne, **Altair** adını taşıyan teknenin küçük salonundaydılar. Parke kaplı zemin cilâlı, pencerelerin sarı maden çerçeveleri gıcır gıcır oğulmuş, deniz mavisi perdeler de henüz yıkanmıştı. Bond, teknenin kiralanmak üzere oldu-

ğunu, belki de söz kesişildiğini düşünerek gülümsedi. Gerçekten öyle bir durum sözkonusu ise, Litsas, tekneyi kiralamak isteyenlerin protestolarını tam bir umursamazlıkla dinleyecekti.

Elele, tekneyi dolaştılar. Makine kısmında 165 h.p. lık Mercedes motoru gören Bond adamakıllı keyiflendi. Motör çok iyi durumdaydı. Litsas'ın işini bildiği belliydi.

Teknenin ön tarafında, başa yakın iki kamara olup, her kamarada çift yataklı birer ranza vardı. Daha ilerdeki küçük bölmeler mürettebata ait olmalıydı. Birbirinin eşi olan o iki bölmedeki ranzalar tek yataklıydı. İskele tarafında, ortadaki kabini seçtiler. Ariadne, beraberlerinde getirmiş oldukları, içinde pek az eşya bulunan paketi açtı. Aynanın karşısında birkaç tarak vuruşuyla saçının geniş dalgalarını düzelttikten sonra, kendini Bond'un kollarına bıraktı. Yüzü genç adamın boynunda: «Yarın ne olacağı umurumda değil,» diye mırıldandı. «Şimdi yanımdasın ya. Beraber olduğumuz her dakikayı değerlendirmesini bilelim.»

Başını geriye atan genç kızın gözlerinde dolu dolu istek okunuyordu.

— «Kapıyı kapama, burada yalnızız nasıl olsa.»

Genç kızın memelerinin dipdiri dolgunlukları genç adamın göğsüne sürtünüyordu. Teknenin sert ve pek rahat sayılamıyacak yatağında, sabahkine kıyasla bambaşka oldu sevişmeleri, Bond, uzayan, yumuşak okşayışlarla sonucu geciktiriyordu. Kucaklaşmalarında, sabahın o çok erken saatlerindeki, âdeta hırçınlığa varan ihtiras, sertlik yoktu bu defa. Belirli bir mesafeden sesler geliyordu kulaklarına. Kısa ve sert emirler, demir zincirinin sesi, motorun düzenli, temposu giderek hızlanan uğultusu... Sonunda kucaklaşmaları çözüldü, uyuyakaldılar..

Bond güvertedeki ayak sesleriyle uyandı. Sessizce giyinirken, gözleri sırtüstü yatmış olan Ariadne'nın örtüsüz güzelliğindeydi. Eğildi, yumuşak bir öpüş kondurdu onun yanağına.

Litsas'ı salonda buldu. Yerde ve masanın üzerinde sıkı sıkı sarılı bazı paketler vardı.

— «Ariadne uyuyor mu?»

— «Evet.»

İri yapılı Rum, Bond'un gözlerinin ta içine bakarak: «Ona daima iyi davranacaksın, değil mi James?» dedi. «Bu konudaki düşüncelerini bilmem ama, babası en iyi dostumdur. Onu kırma ve gerçekleşmeyecek vaadlerde bulunma, yeter. Aksi takdirde, karşında beni bulursun. Bu, ikimiz için de iyi olmaz. Anlıyorsun, değil mi?»

— «Tabii. Karşı karşıya gelmemize lüzum olmayacak.»

Litsas başını salladı. «Öyleyse hepimiz mutlu olacağız. Bu yolculukta yanına bir kız alabildiğin için sana gıpta ediyorum. Zamanında böylesini bulamamıştım ben. Beş yıl önce herşey çok farklıydı. Doğrusu söylemek gerekirse, Litsas da değişti. Birşey söyliyeyim mi, James. Casus kadınlar hakkında hiç bilgim yok. Küçük Ariadne'nın, Allahın cezası Rus Gizli Servisi hesabına çalıştığını düşünmek bile beni şaşırtıyor. Partili olmasını başka türlü yorumlamıştım. İşçi arkadaşlarına fincan fincan kahve ikram edip, geceleri Karl Marx okumakla yetinecek sanıyordum. Halbuki o.. Eh, dünyada bizleri hâlâ şaşırtacak şeylerin bulunması da fena değil. Şimdi işimize bakalım. Yakıt ve su?.. Depolar dolu. Yiyecek? O sonraya kalsın. İçki?.. Onu da sonraya bırakabiliriz ama, çok sonraya değil. Silâhlar?.. Onlara bir göz atman yerinde olur. Şurada.»

Bond masaya yaklaştı. Litsas'ın büyük bir dikkatle açtığı muşambanın içinden, çok iyi durumda,

mükemmel bir Beretta M. 34 çıktı. 9 mm. lik otomatiğin yeteri kadar mermisi de vardı. Sonra, dört adet Mills H.E. elbombasını ve savaş tarihine «en büyük tüfek» diye geçmiş olan kısa namlulu bir Lee Enfield'i gözden geçirdi. Beşlik mermi dizileri halinde altmış yedek bağ vardı Lee Enfield için.

Tüfeği doğrultup arpacığı üzerinden bakan Bond: «Bütün bunlara sahip olman gerçekten mükemmel bir şey,» dedi.

Litsas gülümsedi. «Benim şahsi cephaneliğim bu. Aşağı yukarı yirmi yıllık tarihi var. Lee Enfield'i 1944 yılında İngilizler vermişti. 1916 da yapılmış olduğu düşünülürse, pek pahalı bir hediye sayılmazdı. Fakat onunla çok iyi iş gördüm.»

— «Bütün bunları saklamanın sebebi ne?»

Omuzlarını silken Rum: «Belki aşırı ölçüde duygulu olmam,» diye karşılık verdi. «Belki de, geleceğe güvensizliğim.»

Litsas bir yandan konuşurken, sancak tarafında duran küçük bir tahta sandığı ortaya çekmişti. Onun için çıkardığı, muşambaya sarılı Thompson Mİ, Bond'u büsbütün şaşırtmıştı.

— «Bu da, U.S.A.'nın ufak bir hediyesi. Cephanesi bakımından endişen olmasın, Eh, ateşli silâhlarımıza ne dersin?»

Bond, Litsas'ın omuzuna vurdu. «Bir tank hariç, işimizde yararlı olabilecek herşeyimiz var.»

— «Yarın sabahtan önce şenlik çıkmıyacağına göre, bunları ortadan kaldırayım.»

Basamaklarda yaklaşan hafif ayak seslerinin ardından, onaltı yaşında gösteren, esmer, sağlam yapılı, kıvırcık saçlı, yetişkin bir çocuk belirdi salonun kapısında. Birşey söylemeden, başıyla Bond'u selâmladı.

Onu gösteren Litsas: «Yani,» dedi. «Yani, o Kiryos Cems» Sonra tekrar Bond'a bakarak: «Seninle

beraber tekneyi idare edebilirdik,» diye devam etti. «Fakat dümenle meşgûl olacak biri gerekiyordu. Yani, genç yaşına rağmen iyi gemicidir. Bu suları da avucunun içi gibi bilir. Sırası gelince, eline birkaç yüz drahmi verip onu adanın uygun bir yerinde bırakırız. Vuruşma esnasında başının tehlikeye girmesini istemem.»

Litsas silâhları ortadan kaldırmıştı ki, Ariadne da yanlarına geldi. Blûcin ve daha koyu tonda, mavi, pamuklu kumaştan spor gömleği içinde son derece rahat, bir o kadar da arzu uyandırıcı görünüyordu. Litsas'a baktı: «Neden hareket etmiyoruz?» diye sordu.

— «Harekete hazırız ama, ne yönde açılacağımızı bilmiyoruz ki.»

Ariadne gayet ciddî: «Açılmadan söylemek niyetinde değilim,» dedi. «Şiklat takımadaları yönünde ilerleyin. Sırası gelince, hedefimizin hangi ada olduğunu açıklarım.»

— «Pekâlâ. Haydi bakalım James.»

Beş dakika sonra, buruşuk keten elbiseli bir adam, gözlerini giderek uzaklaşan ve ufukta küçülen **Altair**'den ayırdı, hızlı adımlarla kahveye girdi. Orada bir telefon olduğunu daha önceden öğrenmişti..

10. EJDER ADASI

Ariadne, parmağını haritada bir noktaya bastırarak: «İşte gideceğimiz yer,» dedi. «Vrakonisi Adası..»

Onun omuzunun üzerinden bakan Litsas, başını salladı.

— «Aşağı yukarı on dört saat çeker. Tekneye sekiz milden fazla yol vermek istemem. Tabii, havanın durumuna bağlı.»

Bond: «Şimdilik gayet iyi,» dedi.

Denizin çivit mavisi yüzü kırışıksızdı. İki mil geride kalan kıyı hâlâ belirliydi ama, Eylül ayının akşam üstlerine has alacalığın yaklaşması, renkleri değiştirmeğe başlamıştı.

Gözlerini çevrede gezdiren Litsas: «Burada hava genellikle durgundur» dedi. «Fakat kesin birşey söylemek için, Sounion Burnu'nu dönene kadar beklemek lâzım. Oradan öteye kuzeye açıktır deniz. Neyse, gidip biraz Yani ile konuşayım.»

Çıplak gözle ancak seçebildiği kıyıdan tarafa bakan Bond, rahatlık ve güven duyuyordu. Önlerinde cevaplandırılması gereken sorular, nice zorlu, tehlikeli, kanlı olacağını şimdiden kestirebildiği bir mücadele vardı ama, sabahın ilk ışığı belirinceye kadar tam bir güvenlik içindeydiler.

Yanında sessiz duran Ariadne'nın profiline baktı. Böylesine güzel, akıllı ve azimli bir genç kız, Amerika, ya da İngiltere'de, gazetecilik, sahne gibi belirli alanlarda tez zamanda parlak bir şöhret olabilirdi. Ne yazık ki, Yunanistan bu olanaklardan yoksundu. Kızı komünizme iten de, imkânlarını daha olumlu, daha geçerli bir hedefe yöneltemeyişiydi belki.

Haritayı alıp baktıktan sonra, bir orağın bıçak kısmını andıran ada ona belirli birşey hatırlatmıştı.

— «Vrakonisi,» diye söylendi. «Adaşının sevgilisi olan şu Kral Theseus de Naksos Adasına gitmişti, değil mi?»

Mahcup olmuş küçük bir öğrenci kız gibi alt dudağını ısıran Ariadne, hafifçe gülümsedi.

— «Bunu hatırlıyacağını düşünmemiştim. O geceki konuşmam bağışlanmayacak bir hatâydı doğrusu.»

— «Evet. Kitapları karıştırıp birtakım sonuçlara varabilirdim.»

Genç kız başını salladı.

— «O hikâyeyi kitaplarda bulamazdın ki. Bu çevredeki yaşlılar anlatırlar sadece. Şimdi hikâyenin arkasını da dinle bari. Vrakonisi Adasının Kralı, Theseus'un Minotaur'u öldürdüğünü duyunca, kendisine haberciler göndermiş. Alev alev soluğuyla ortalığı ateşe veren başka bir canavarı öldürmesi için, kendi adalarına gelmesini istemiş. Theseus de Ariadne'yı bırakıp oraya gitmiş. Ariadne uykudaymış yanından ayrıldığı zaman. Kral Theseus, kısa zamanda dönerim diye düşünmüş olmalı. Fakat Vrakonisi adasındaki ejderha çok tehlikeliymiş. Bir dağın ardında saklanır, üzerine gelmeğe kalkışanları alevden soluğuyla kavururmuş. Bunu öğrenen Theseus, adanın çevresinden dolanmış ve arkadan bastırmış ejderhayı. Vurulan ejderha denize düşerken, Theseus'ü de beraberinde sürüklemiş. Fokur fokur kaynamağa başlamış deniz. Yükselen buharı Olimp Dağından gören Tanrılar, ne oluyor diye meraka kapılmışlar. Neyse, Theseus yüzerek kıyıya ulaşmış. Ejderha da boğulmuş bu arada. Ariadne bütün bunları bilmediği için, sevgilisinin başka bir kadın yüzünden kendini terkettiğini düşünmüş olmalı ki. Naksos adasına dönen Theseus, onu orada bulamamış.. Hikâyenin tamamı bu işte. Sen, bunun uydurulmuş bir efsane olduğunu söyliyeceksin. Oysa ben, bir zamanlar gerçekten böyle birşey olduğuna inanıyorum. Vrakonisi kelimesinin karşılığı «Kayalık Ada» diyorlar. Kelimenin ortasındaki **Khiz** hecesinin varlığını unutuyorlar. Yunanca yazılışında, Vrakonisi kelimesi **Vrakhonisi**'dir. Bana kalırsa, bu kelime, **Thrakonisi**'nin bozulmuş şekli ki, o da **Ejderha** anlamına gelir.»

Bond isteksiz isteksiz gülümsedi. «Halen orada yine bir ejderha olduğu muhakkak. Yalnız, bu seferki bir Çin ejderhası..»

Yanlarına gelen Litsas, Bond'un cümlesinin sonunu duymuştu. Merakla, sorar gibilerden onun yüzüne bakınca, Bond: «Bu işde Çin üslûbunu sezinlediğimi gizlemiyeceğim,» diye devam etti. «Karşımıza çıkanlar, barış zamanındaki istihbarat çalışmalarında geçerli olan kurallara uymadılar. Cüretleri sınırsızdı. Akdenizin bu kesiminde, Orta Doğuda, Rusların etkisine karşı direten belirli kuvvetlerden hiçbiri, sözkonusu kimselerin yaptığı şeyleri göze alamazdı. Fakat tahminlerimizi derinleştirmeden önce, Ariadne o adada olacak şeyi açıklasın. Gerçekleri bilmeksizin tahminler yürütmek, yıldızlara kurşun sıkmaktan farksız.»

Bacaklarını oturduğu sıranın üzerine çeken Ariadne, ellerini diz kapaklarının hizasında kavuşturdu.

— «Pekâlâ. Bildiklerimizi açıklamamak için hiçbir sebep kalmadı artık. Bir süre önce, adını hepinizin bildiği tanınmış bir Rus devlet adamı ile, Kuzey Afrika ve bu bölgedeki bazı ülkelerin temsilcileri arasında gizli bir toplantı yapılması için karara varıldı. Önceleri Nasır'ın da bu toplantıya katılacağı söyleniyordu ama, sonradan vazgeçmiş, yerine bir başkasını göndereceğini bildirmiş. Toplantının yapılacağı yeri tesbite çalışırlarken, ortaya bir anlaşmazlık çıkmış. Delegelerden ikisi, toplantının Rusya'da yapılmaması için şiddetle diretmişler. Bunun üzerine, tarafsız bir ülke toprağında toplanmak fikri kabul edilmiş. Sözkonusu yerin Vrakonisi Adası olduğunu anladınız herhalde? Ada büyük yolcu gemilerinin yolu üzerinde değildir. Özellikle yaz mevsiminde ve güz aylarında büyük turist akını olur. Ayrıca, adanın bir ucunda kaleden farksız bir ev var. O ev bir kayanın üzerindeymiş, denizden başka da yolu yok.»

Litsas: «Bahsettiğin yapıyı biliyorum,» dedi. «Çok akıllıca davrandıkları muhakkak.»

Bond başını salladı: «Yine de yeteri kadar değil,» diye söylendi. «Düşmanın birşeyler tasarladığı muhakkak.»

Litsas, bir kenarda duran buzluğun yanına gitmişti.

— «Konuşurken bir-iki kadeh uzo patlatmakla zarar gelmez sanıyorum. Yunanistan'da, içki içmeden kimse uzun boylu konuşamaz.»

Buzluktan aldığı şişeden, üç kadehe uzo doldurdu. Sadece su eklenecek kadar yer bırakmıştı kadehlerde.

— «Bu uzo fıçı malı. Şişelerdekinden kat kat iyidir.»

İçkiyi yudumlayan Bond, Yunanlıya hak verdi. Ağızda serin bir tat bırakan içki, gırtlağından inince de içini ısıtıyordu. İlkinden daha büyük bir yudum aldıktan sonra:

— «Düşmanın niyeti belli,» dedi. «Toplantıyı zor yoluyla bozmak bu arada mümkün olduğu kadar çok insan öldürmek istiyorlar sanıyorum. Böylece, bütün dünya da, sözde gizli kalması tasarlanmış toplantıdan haberdar olacak. Şefimi kaçırmalarının, beni de kaçırmağa kalkışmalarının sebebi meydanda. Plânlarını gerçekleştirdikten sonra, olay yerinin yakınlarında bizim cesetlerimiz bulunacaktı. Konuşacak durumda olmadığımız için, bu işi bizim plânlayıp uyguladığımızı düşünecekti bütün dünya. Geçmiş sıgasıyla konuşmam yersiz tabii. Düşman, tasarladığı şeyi gerçekleştirmeğe çalışacaktır. Bunun sonuçlarını düşünebiliyor musunuz?. İngiltere dünyanın her tarafında, özellikle bu bölgede nüfuz ve itibarını kaybedecek, gerçekten güç duruma düşecek. Gordienko uzak görüşlü bir adamdı. Pek açık

konuşmadı ama, bir savaş çıkma tehlikesini imâ etti apaçık.»

Öne doğru eğilen Ariadne: «Bir dakika James» dedi. «Bütün bu söylediklerin akla yakın şeyler ama, neden olanlardan Çinlileri sorumlu tutuyorsun? Bana sorarsan, Amerikalılar da böyle birşeyi düzenliyebilirler. Küba, Dominik ve Vietnam'da yaptıklarını unutuyor musun?..»

Bond: «Havadan hücum daha akla yakın» didı.

— «Bırak da, cevabı ben vereyim James. Beni dinle küçükhanım. Öğrenimini Atina'daki Pierce Koleji'nde yaptın, sana İngilizce öğrettiler. Onların hayat ve dünya görüşleri hakkında fikir sahibisin. Bazı şeyleri unutan varsa, o da sensin. Yoksa bütün bunları tez zamanda unutacak kadar kötü, tembel, iki yüzlü bir öğrenci miydin? Saldırgan kimselere karşı savaşmakla, barış içindeki bir ülkenin caddelerinde adam öldürmek, İngiltere'den koskoca bir Amirali kaçırmak arasındaki farkı göremiyor musun?.. Washington'daki en karanlık düşünceli adam bile, böyle birşeyi plânlıyamaz. Bir an şu Lenin Enstitüsünün klişe lâflarını unut Ariadne. Olaylara gerçekçi bir açıdan bak.»

Bond gülümseyerek söze karıştı: «Hâlâ Birleşik Amerika'nın 1 numaralı İnsanlık düşmanı olduğunu söylüyorlarsa, derslerinde, öğretilerinde değişiklik yapmaları gerekir. Kremlin de gerçek tehlikenin batı olmadığını artık biliyor. Doğuya. Çin'e karşı takındığı tavır da bunu göstermiyor mu?»

Ariadne hafiften kızarmıştı. «Belki de haklısınız, Bond. Kesin birşey söyliyemem. Bilmiyorum.»

Sonra Litsas'a döndü: «Sen de, komünistler hakkında saldırgan deyimini kullanma. Bu ağız, olsa olsa Lyndon Johnson Enstitüsü ağzı. Başka şey değil.»

Litsas gülmeğe başlamıştı. Onun susmasını bekleyen Bond:

— «Bana korku veren, tasarladıkları şeyin böylesine çılgınca oluşu,» diye devam etti. «Bunun arkasından olabilecek şeyleri kolaylıkla tahmin ediyorum. İngiltere güç durumda kalacak, Rusya bütün prestijini kaybedecek. Amerika da aynı ölçüde suçlanabileceği için, Akdeniz'in bu bölgesi Çin'in siyasal etki sahasına girecek. Olay gerçekleşirse, Arap ve Afrika ülkelerinin takınacakları tavrı düşünüyor musunuz?.»

Litsas ve Ariadne birşey söylememişti. **Altair** durgun denizde kayarcasına yol alıyordu. İçkileri yeniledikten sonra yine yerine oturan Litsas: «Peki ama, hazırladıkları plânın ayrıntıları ne olabilir?» diye sordu. «Çinliler, konferansı nasıl bir darbeyle dağıtmağı düşünüyorlar acaba? Denizden, ya da karadan mı hücum edecekler? Belki de bir hava hücumu düşünmüşlerdir. Birkaç bomba, istedikleri sonucu sağlamağa yeter.»

Bond: «Havadan hücum daha akla yakın» diyerek başını salladı. «Bunu, civarda yuvalamış oldukları bir uçakla da sağlıyabilirler. Fakat iyi düşününce, bu ihtimal de zayıflıyor. Yine kara kalıyor geriye. Sözkonusu yeri iyi bilir misin Niko?»

Litsas'ın yüzünün çizgileri gerilmişti.

— «Hatırlamağa çalışıyorum. Adanın o tarafı sarp ve vahşîdir. Sık çalılıklar, büyük büyük kayalar.. Harekât için pek elverişli değil ama, kamuflaj bakımından son derece uygun bir arazi.. İşini bilen, bir takım askeri gizleyebilir oraya.»

— «Söylediklerine göre, küçük silâhlar pek yararlı olamaz. Hele kale durumundaki bir yapıya karşı, ancak ağır silâhlarla hücum edilebilir. İnsanın aklına toptan yararlanmaları ihtimali geliyor ama, bir topun parçalar halinde nakli, montajı, yerleştirilmesi, meraklı gözlere karşı maskelenmesi büyük mesele.»

— «Şu bazuka dedikleri silâhlar cinsinden birşey kullanamazlar mı?..»

Bond başını salladı. «Pek sanmıyorum. Onu kullanmak için, belirli bir mesafeye kadar yaklaşmaları gerekir. Neyse, kesin fikir edinebilmek için, oraya varmayı bekleyeceğiz.»

Akşam yemeğinde, taze ekmek, siyah zeytin, sulu fakat sert, etli domatesler, soğan ve peynir yediler. Mamos'da yapılmış reçine şarabı içtiler yemekle beraber. Onların ardından, şeftali ve çekirdeksiz, küçük taneli üzüm geldi.

Saat onda, Litsas ayağa kalktı, uykulu bir gerinişle: «Size iyi geceler,» dedi. «Birkaç saat uyuyacağım.»

Rüzgâr arkalarından esiyordu şimdi. Çevrelerinde kapkaranlık bir deniz uzanıyordu. Kolunu Ariadne'nın ince beline dolayan, yüzünü onun çıplak koluna yaslayan ve gittikçe bastıran uykuyla göz kapakları ağırlaşan Bond, genç bir sesin Rumca bağırdığını duyduğu esnada, aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremedi. Bu ses:

— «Kirye Cems. Despiniz Ariadne.. Bir tekne geliyor,» diyordu.

11. SUDA ÖLÜM

Litsas'ın dikildiği dümenin başına vuran ölgün ışık hariç, güverte karanlıktı. Bulutlar ayı ve yıldızları örtmüştü. Bond, yüzlerine çarpan rüzgârın da sertleşmiş olduğunu farketti.

Litsas: «Tam ilerde,» diye seslendi. «Direğin yakınında dur, bir bak.»

Bond gözlerini kısarak bakındı. Kaptan köşkünün sancak tarafındaki yeşil ışığı açık seçik farkedilen tekne, kendilerinden beş, altıyüz metre mesafedeydi.

İki teknenin arasındaki mesafe biraz daha kapanınca, iki yüz metre kadar ilerden bağıran adamın sesini **duydular:**

«Kapetanye..»

Yunanlı: «Paros'dan geliyorlar,» dedi. «Makinelerinde bir ârıza olabilir. Ya da öyle birşey olduğu hissini vermeğe çalışıyorlar.»

— «Gerçekten bir ârızası var mıdır dersin?»

— «Mümkündür. Kesinlikle bildiğim tek şey, Rum oldukları. Doğru söyledilerse, hava iyice bastırınca durumları büsbütün kötüleşecektir. Bu havada yelken açmak, mendil germekten farksızdır. Teknelerinin direği de, küçük bir oğlan çocuğun pipisi gibi bir şey zaten. Ben de yol kestim, halen yarım yolla ilerliyoruz.»

Litsas: **«Akuo-ti thelete?»** diye karşılık verdi.

Bu karşılıklı bağrışma bir süre daha devam ettikten sonra, Bond'a dönerek: «Motorlarının ikisi de çabuk kızıyormuş,» dedi. «Teknede bu işten anlayan kimse olmadığını söylüyorlar. Dört gündür kuvvetli bir kuzey rüzgârı esiyormuş. Korkuları, güneş doğunca o rüzgârın yine esmeğe başlamasından. Sözleri akla yatıyor. Vrakonisi'ye kadar kendilerini yedeklememizi istiyorlar. Ne yapalım dersin, James?»

— «Özel bir karşılama töreniyle görevli öncüler de olabilirler. Bir an karşı tarafa ait bir tekne olmasından başka ihtimal düşünemedim. Fakat gerçekten tehlikeli durumda olabileceklerini de hesaba katmalıyız. Kendilerini yedeğe alacağımızı söyle.»

Litsas: «Ben de aynı fikirdeyim,» dedi, sonra karşı tarafa teklifi kabul ettiklerini bildirip, tekrar sesini alçalttı.

— «Bu iş de oldu James» diye devam etti. «İşte yapacağın şey için gerekli malzeme. Çeki halatının sıkısıkı bağlanacağını umarım.»

Bond, su geçirmeyecek şekilde plâstik örtüyle sarılı küçük paketi koluna bağlamıştı. Gece karanlıkta yapacağı dalış için, sağlam bir av bıçağıyla bir çift yüzgeçten yararlanacaktı sadece. Geçmişte buna benzer durumlarda daha zengin malzeme kullanmıştı ama, şimdi eldekilerle yetinmesi gerekiyordu.

Dümende olan Litsas hafif sesle konuşuyordu: «Borda bordaya gelmedikçe, mesele yok. Kendi tarafından dalabilirsin, James. Talihin açık olsun.»

El sıkıştılar. Bond, bir bacağını küpeşte korkuluğundan aşırdı. Sonra karanlıktan ayırt edilemeyen sulara bıraktı kendini sessizce. Başlangıçta fena halde ürpermişti ama, hareket edince alışacaktı. Suyu hiç ses yapmadan kulaçlarken, zihni zaman ve yer ayırımıyla meşgûldü. Yabancı teknede belki de Hollandalı iş adamlarıyla tatile çıkmış, kendi halinde İsveçli öğretmenlerden başka kimse yoktu. Böyle bir ihtimal karşısında durumun gülünçlüğünü düşünerek gülümsedi.

Litsas, işini tek başına yürütmek zorundaydı. Yani, bulunduğu yerden ayrılamazdı. Ariadne'ya gelince, onun hiç ortalıkta görünmemesi gerekiyordu.

Bond, en yakın ışıktan dışarı kaçarak yüzüyordu. Durumu daha emniyete almak için, mümkün olduğu kadar suyun altından yüzmeğe karar verdi. Küçük fakat ağırca yükü, dalması için hayli kolaylık sağlıyordu. Birkaç defa suyun yüzüne çıkarak, yerini kestirdi. Son çıkışında, tekneden 20 metre kadar mesafede olduğunu farketti. Sonra, daha ağır kulaçlarla yabancı tekneye iyice yaklaştı. Bulunduğu tarafta, rahatça ayak basmasına elverecek bir çıkıntı vardı. Oraya tutundu, ortalığa kulak verdi. Ötede olanları gözlemekten de geri kalmamıştı bu ara.

Litsas, halatı sağlama almakla meşgûldü. Şehirli kılığında dört kişi vardı yabancı teknenin güver-

tesinde. Birkaç dakika sonra, yabancı tekne, Altair'le borda bordaya gelecekti. Ötekilerin, yedekleme halatına öylesine kuvvetle asılmaları başka türlü izah edilemezdi.

Paletleri ayaklarından çıkaran Bond, onları suya bıraktı. Ağır ağır battılar. Bond sessizce tırmanıp, dümen tarafından güvertenin karanlığına ayak bastı. Koluna bağlı paketi gevşetti. Dizinin biraz altında ve bacağının iç taraftaki bıçağı her an kolayca çekebilirdi.

Yabancı teknedeki adamlardan biri,. Altair'e geçmişti. Hâlâ halatla uğraşan iki arkadaşı, şüpheli bir dikkatle arkadaşlarını izlemekteydiler. Bond, güvertede beş kişi saymıştı. Soluk gömlekli, keten pantolonlu biri kaptan köşkünde duruyordu. Adamların bir şeyler tasarladıkları besbelliydi. Yoksa hepsinin birden güverteye çıkmasına lüzum yoktu. Yavaş yavaş ve gölge gibi ilerleyen Bond, bıçağı elinde, her an atılmağa hazır, kaptan köşkündeki adamdan bir-iki adım mesafeye kadar sokuldu. Adamın sırtı, kendisine ve açık kapıya dönüktü.

Altair'in güvertesindeki yabancıların sayısı üçü bulmuştu. Adamlardan dördüncüsü, kendi teknelerinde, halatın başındaydı hâlâ.

Litsas ellerini kollarını oynatarak, itiraz edercesine bir şeyler söylüyordu. Bond, Ariadne'nın ve kendi adının geçtiğini, sonra da, **astinomia (polis)** kelimesini duydu. Adamlar gerçekten polis olsalar, böyle davranmaz, açıkça tekneye yaklaşırlardı. Üniformaları, gizlemeğe lüzum görmedikleri silâhları olurdu.

Durum belli olmuştu artık. Birazdan, karşı taraf gerçek yüzünü gösterecekti.

Litsas itirazlarına, protestolarına devam ediyor, bir şeyler söyliyerek, adamların gelmiş oldukları yönü gösteriyordu. Daha önce kararlaştırmış olduk-

ları gibi, İngilizi, Sounion'da karaya çıkardıklarını anlatıyordu herhalde. Adamlardan biri öne çıktı, Litsas'ın pantolonunun ceplerini yoklarcasına bir hareket yaptı, sonra ötekilere bir şey söyledi. Emir verir gibi bir tonda konuşmuştu.

İki adam, salonun kapısına yürüdüler. Aramaları uzun sürmedi. Bir dakikaya kalmadan geri döndüler. Önden çıkan, içerde kimsenin olmadığını belirten bir hareket yaptı başıyla. Litsas'ın yanında kalanın yeni bir emriyle iki adam, aramalarına devam etmek üzere tekrar gözden kayboldular.

Ortalığı tam bir sessizlik kaplamıştı. Fakat bu sessizlik uzun sürmedi, bir adamın kaba, gür kahkahası yükseldi gecenin içinde. Ardından, Thompson'un dümdüz uzayan, yeknesak, kuru takırtısı duyuldu. Bir inleyişle noktalandı silâh sesleri. Bond, Litsas'ın kaptan köşküne doğru atıldığını farketti. Beretta oralarda bir yerde gizliydi. Bond'un yakınındaki adam da aynı anda hareket etmişti. Hızla eğilmiş, önündeki tabloda bir düğmeye basmıştı. Kuvvetli iki motör çalışmağa başladı.

Bond sıçradı, sol kolunu adamın yüzüne doladı. Sımsıkı örtmüştü adamın ağzını. Sonra bıçağını onun göğsüne sapladı. Sonra bir daha, bir daha. Ancak bir-iki metre öteden duyulabilecek bir inleyiş sızdı parmaklarının arasından. Bond'un sol kolunun yeni sıcak kanla ıslanmıştı. Yan tarafa doğru ilerledi, gevşeyen, ağır gövdeyi denize kaydırdı.

Altair'den bağrışmalar, silâh sesleri geliyordu ama, Bond'un orada olanlarla ilgilenecek vakti yoktu. İleri doğru bakındı. Ötede elinde tabancayla diz çökmüş düşman, Litsas'a ateş etmek için fırsat kolluyordu. Bond da diz üstü çöktü, makine dairesine açılan kare biçimi kapağı bulmakta güçlük çekmedi. Bir parmak kalınlığında gresle sıvanmış dört el bombasını dikkatle çıkardı. Telâşsız bir süratle gör-

dü işini. Bombayı sağ eliyle tutarken, sol elinin işaret parmağıyla da iğnesini çekiyordu. Dört bombayı da subap yataklarının arasından yuvarladı. Bombalar yedi saniye sonra ateşlenecekti.

Doğruldu. Başının biraz üzerinden bir tabanca kurşunu geçti. Bu seferki kötü bir atıştı ama, ardından gelecek mermi için bir şey söylenemezdi. Kenara sıçrayıp denize dalmadan önce ilk patlamayı duydu. Tekne, bir dev yumruğunu yemiş gibi sarsıldı. Bond'un başı suya dalarken, ikinci bomba da patladı. Belirli bir mesafeye kadar suyun yüzüne çıkmaksızın, hızla balık gibi yüzdü.

Başını su yüzüne çıkarıp baktığı zaman tekne, petrol yangınlarının parlak kızıl alevleriyle ağır ağır yanmaktaydı. Düzensiz zaman aralarıyla da patlamalar duyuluyordu. Şimdi, yabancı teknenin kaptan köşkünü yalıyordu alevler. Bond bir iç bulantısıyla yaptığı şeyi, yüzünü bile iyice görmeden bıçakladığı adamı düşündü. Ötekinin ölümü daha da feci olmuştu. Fakat başka çâre yoktu, yapılması gereken şeyi yapmıştı sadece...

Vrakonisi yönünde, gökyüzünün koyuluğu birkaç ton daha açılmıştı. Henüz bu açıklığa hiç bir renk düşmemişti ama, günün ağarması yakındı. **Altair**'in düdüğü, düzenli ve kısa aralarla üç kere öttü. Litsas, işin başarıyla sonuçlandığını bildiriyordu...

***

Litsas: «Hesapları tamam,» dedi. «Şuraya bak!»

Dümen başında dikildiği yerden, başıyla yabancı tekneyi, daha doğrusu, ondan geriye kalanları işaret etti. Enkaz kendilerinden bir mil açıktaydı şimdi. İlk hızını kaybetmiş alevlerden yükselen duman, yırtık, koyu renk bulutçuklar halinde, kendilerine doğru geliyordu.

Bond **Altair**'e çıkar çıkmaz, mümkün olduğu kadar hızla ondan açılmağa bakmışlardı. Paros'tan. ya da Vrakonisi'den herhangi bir tekne çıkagelmeden, olay yerinden hızla uzaklaşmaları gerekiyordu. Litsas'la Yani yelkenlerle meşgûlken, Bond dümenin başına geçmişti. Önce güneye yönelmeğe ve Ios açıklarından dolanarak hedeflerine ulaşmağa karar vermişlerdi.

Ariadne'nın yakıp eline tutuşturduğu Xanthi sigarasıyla beraber konyağını yudumlayan Bond, fazla uzatmadan, ayrıntılara girmeden kendi hikâyesini anlattı.

Sözlerini bitirince: «Teknedeki adama ne oldu, farkeden var mı?» diye sordu.

Litsas: «Ben farketmedim,» dedi. «Benden yana bir kurşun sıktı ama, kötü bir atıştı. Ben de karşılık verince, gizlenip sakındı. Sonra patlamalar başladı, ondan sonra da adamı bir daha göremedim.»

— «Suyla ateş arasında birini seçmiştir. Burada olanları anlatsana?»

— «Bir sürü soru sordular. Belki görmüşsündür, yarı budala bir kıyı köylüsü pozunu takındım. Adamlardan biri yanımda kaldı, öteki iki kişi tekneyi aramağa koyuldular. Teknede uyuyan kızımdan başka kimseyi bulamayınca, şu tehlikeli kanun kaçağı, kanlı kaatil James Bond'un gerçekten teknede olmadığına kanaat getirdiler. Sonrasını Ariadne anlatsın.»

Bond'un yanında oturan Ariadne:

— «Niko'nun söylediği gibi, gerçekten şansımız varmış,» diye söze başladı. «Adamlardan birini hemen tanıdım. Bir zamanlar benimle aynı parti ocağında bulunan, Theodoru adında biriydi. Sonradan, bir kaatil olduğunu ve aşırı sol, tedhişten yana fikirlerini öğrenince, kendisini partiden çıkarmışlardı. Kûba olayları esnasında, barışçı davranışından dola-

yı Sovyetler Birliği'ne karşı cephe almıştı. Yunan polisi bozulmuş, faşist tavırlı olabilir ama, onların arasında Theodoru gibi birinin bulunmasına ihtimal verilemez. Onu görürgörmez, durumu anlamıştım. O da beni tanıdı ve kötü kötü güldü. Sonra da sorguya çekilmem için, kendi teknelerine götüreceklerini söyledi.»

Bir an duralayıp, bir sigara daha yakan Ariadne: «Sorgudan çekinmiyeceğimi, korkum olmadığını söyledim,» diye devam etti. «Bir dakika beklemesini istedim. Hırkamı alacaktım. Fakat onun yerine Thompson'u buldum ve Theodoru'yu vurdum.» Genç kız, gülümseyerek Litsas'a baktı: «Doğru söylemişsin, Niko. Ateş ederken, Thompson'un biraz sağa çekiyor ve ihtizaz yapıyor. Neyse, adam bağırarak yere yıkıldı. Sonra koşarak ötekilerden birinin geldiğini duydum. Silâhına davranmış olduğu muhakkaktı. Ranzanın önünde diz çöküp bekledim. Konyağından biraz alabilir miyim, sevgilim?..»

Bond'un elinden aldığı bardağı iki eliyle tuttu. Elleri belirli şekilde titriyordu. Kız konyağı içerken, Bond kolunu onun omuzuna doladı.

Litsas:

— «İşte işin orasında bizim delikanlı Yani işe karıştı,» dedi. «Önce, küçük bir çocuk gibi yatmağa gönderilmekten hoşlanmadığını söylemişti. Gücü yettiği kadar o da yardım etmek istiyordu. Nitekim öyle yaptı. Yatağının altından bıçağını alıp, küçük merdivenin altında sinmiş. Bunları daha sonra öğrendim tabii. İlk adam vurulunca, arkadaşı silâhını Despinis Ariadne'ya çevirmiş. Onu vurmağa hazırlanmış ama, sırtı Yani'ye dönükmüş. Bir metreden fazla değilmiş aralarındaki mesafe. Sessiz hareket etmekte bizim Yani'nin üstüne yoktur. O güzelim Sheffield çeliğinden bıçağını, adamın sol kürek kemiğinin altına, 7-8 santim derinliğinde saplamış. Ya-

ni şu anda işinin başında, güverteyi temizliyor.»

Bond ürperir gibi olduğunu hissetti. «Peki, sen ne yaptın?» diye sordu.

— «Haa.. Benim işim daha da kolay oldu. Gerçi bizimki tabancasını elinde tutacak kadar akıllı çıkmıştı ama, Thompson'un sesini duyunca dikkatinin bir an o yana kayması bana yetti. Suratından vurdum keratayı. Çocuk oyunundan kolay oldu.»

Yani'nin seslenmesiyle, başlarını çevirdiler. Onun işaret ettiği yönde baktılar. Fakat denizin kendisinden başka bir şey yoktu görünürlerde. Şafağın uçuk tonda leylâk rengi aydınlığıyla ışımış suyun yüzünde, az önce yanan teknenin bulunduğu yerde şimdi hiç bir şey görünmüyordu..

12. YANILMAK İNSANLARA MAHSUS

Güzel bir sabahtı. Açıkta dalgaların köpük köpük sırtını dişleyen meltem, **Vrakonisi**'nin güney kıyılarında, denizin pürüzsüz yüzüne belli belirsiz ürpertiler veriyordu sadece. Karada, küçük adacıktaki evde hissedilen rüzgâr da daha güçlü değildi. Keten perdeleri hafif hafif dalgalandırıyor, pencerenin yakınındaki uzun, İsveç malı çalışma masasının üzerindeki kâğıtların köşelerini kıvırıyordu.

Masanın başında önünde bir bardak çayıyla oturan General İgor Aranski, kendisini son derece rahat, huzur içinde hissediyordu. Bu Emniyet Teşkilâtı K.G.B.'nin ileri gelenlerinden biri olarak, Sovyetler birliği sınırları dışında ilk defa gerçek kimliğiyle görev alıyordu. Tabii, o güne kadar yabancı ülkelere sayısız seyahatlar yapmış, kültürel ve ticari konuşmalar için gönderilen heyetlerde görevli sıfatıyla, asıl işini sürdürdüğü çok olmuştu. Beş yılı aşkın bir süre de, Washington'daki Sovyet Elçiliğinde müşavirlik etmişti.

Ellerini çıplak başının arkasında kenetliyerek,

Ege Denizi'nin kırışıksız düzlüğüne baktı. Konferansla ilgili güvenlik tedbirlerinin düzenlenmesinde danışmanlık, kendi kadar tücrübeli, görmüş geçirmiş biri için çok basit bir şeydi. İşin plânlanması, haftalarca önce Moskova'da yapılmıştı. Onca yoldan kalkıp gelmesinin tek nedeni, hazırlıkların eksiksiz uygulanıp uygulanmadığına nezaret içindi. Emrinde çalışan altı kişiden herhangi biri — meselâ o yumuşak bakışlı, Ermenistan Cumhuriyetinden gelme Gevrek adındaki esmer genç — bu işi kusursuz yapabilirdi. Fakat yabancı politikacılar böyle şeylerden pek anlamıyorlardı. İleri gelen diplomatların güvenliğinin sağlanması işinde, mutlaka rütbeye bakıyor, yüksek rütbeli güvenlik memurlarının görev almasını şart koşuyorlardı.

Her şeye rağmen, bu durumdan yakındığı yoktu. Kısa bir zaman için de olsa, Moskova'dan ayrılmasını sağlayan bu seyahatten memnundu. İklim şartları ve bulundukları yerin ortalama konforu, Sıvastopol çevresiyle, oradaki villâsının rahatlığıyla kıyaslanamazdı ama, bu sayede uluslararası politik kımıldanışları yakından izlemek fırsatını bulmuştu.

İgor Alekeyeviç Aranski'nin şaşmaz ilkeleri vardı. Her zaman yararını görmüştü onların. M.G.B.'de, eski Güvenlik Komiseri Beria'nın emrinde çalışırken, ne dost kazanmağa, ne de düşman yapmağa bakmıştı. Tombul despot Malenkov ve çevresindekilerle beraber Beria da düşünce, Aranski bir basamak daha tırmanmıştı. Kimsenin adamı değildi. Mükemmel bir politikacının her zaman için seçeceği, sessiz, güvenilir ve telâşsız bir adamdı.

Güneşin, Avrupa'nın en güzel sahiline yaslanmış denizdeki ışık oyunlarını seyretmekten bıkan Arenski, önünde açık duran dosyaya baktı. Küçük mavi gözleri, çoktan ezberlemiş olduğu satırlarda dolaşmağa başladı :

4. GÜN

Saat	Olay	İş
12.00	Hazırlıkların sonu.	Evin çevresinde kordon.
16.00	Bakanlar ve grupların gelişi.	Deniz devriyesi.
17.00	Hazırlıkların kontrolu.	
18.00 -19.00	Delegelerin gelişi.	Kimlik kontrolu.
20.00	Ağırlama partisi.	Kordonda kontrol.
20.30	Konferansın açılışı.	Kara güvenlik elemanlarının yerlerini alışı.
23.30	Akşam yemeği.	

5. GÜN

00.30	Konferansın devamı.	
03.00	Dinlenme arası. İçki.	Kordonda kontrol.
04.00	Konferansın devamı.	
05.30	Teşekkür konuşmaları,	
-06.00	Delegelerin ayrılışı.	
06.30	Bitiş hazırlıkları.	Deniz devriyesinin dönüşü.
12.00	Bakanlar grubunun ayrılışı.	Kordonun yakına çekilmesi.
17.00	İşin bitimi. Görevlilerin ayrılışı.	Radyo bağlantılarının sökülmesi.

Arenski'nin kendi, görevlilerle beraber gitmiyecekti. Dilediği gibi kullanmak üzere on gün izni vardı. Şu anda, on günün hepsini bu adada geçirmekten hoşlanacağını düşünüyordu. Kapıya vurulunca, dalmış olduğu düşüncelerden sıyrılarak, biraz da huysuz bir ifadeyle:

— «**Da?**», (*) dedi.

İçeriye, mevsim başında evi ilk tutulan iki kişiden biri girdi.

— «Günaydın, General Yoldaş.»

Tam bir Ukranyalı ağzıyla konuşuyordu.

— «Günaydın, Mily. Otur, lûtfen.»

Generalin bir anlık huysuzluğu gitmişti. Dostça bir tavır takınmıştı hemen. Zaten o şaşmaz ilkelerinden biri de buydu. Kiminle konuşursa konuşsun, asla çevresine yukarıdan bakan bir insan tavrı takınmazdı.

Adam, boş, mermer ocağın yakınındaki, kötü bir Venedik kopyası tabureye ilişircesine oturdu. «Rapor edilecek bir şey var efendim. Bu sabah saat beşte, denizde bir yangın görülmüş. Limandaki adam tarafından bildirildi. Sorup soruşturmak için iki tekne olay yerine gitmiş. Yangının görüldüğü kesimi iyice aramışlar ama, sözkonusu tekne hiç iz bırakmaksızın batmış. Ağır yanıkları olan bir kişiyi denizden kurtarmışlar. Kasabada, limanın biraz yukarısında dispanserimsi bir yer var. Oraya götürmüşler adamı. Adam, sorguya çekilince makine dairesinde çıkan bir yangınla ilgili bir hikâye anlatmış.»

— «Kasvetli bir hikâye, Mily. Fakat bizimle ilgili bir tarafını göremedim. Sen görüyor musun? Alık Rumlardan biri, sigarasının kıvılcımıyla benzinin tutuşmasına sebep olmuştur. Böylesine geri kalmış bir çevrede, her hafta böyle şeyler olmazsa şaş-

(*) — Rusça «evet» anlamına gelir. — (Ç.N.)

malı. Senin gibi iyi bir Leninci, gerçekle gerçek olmayan arasındaki farkı hemen seçmelidir.»

Mily kızarmıştı. Tutuk, sıkıntılı sıkıntılı: «Özür dilerim, General Yoldaş,» dedi. «Bunu düşünemedim.»

— «Başka bir şey var mı Mily?»

— «Boris, belirli zamanlarda, Atina frenkansı üzerinden dinleme yapıyor. Bir mesaj yok.»

— «Mükemmel. Şu nedir, bakar mısın.»

Dışarda, terasta telâşlı hareketler oluyor, heyecanlı mırıldanmalar duyuluyordu. Bir erkek Rumca bağırdı. Yerinden kalkan Mily, kapıya gidip onu araladı. Gölgeli odaya, sıcaklık ve güneş ışığı sızmıştı. Bir an gözden kaybolan Mily tekrar döndüğünde: «Bir sandal yaklaşıyor, efendim,» dedi. «İçinde bir kızla onaltı yaşlarında bir erkek çocuk var. Nerdeyse karaya çıkarlar.»

Arenski'nin adacığa gelişinden beri, bu cins şeyler, en az on, oniki defa tekrar etmişti. Genellikle, böyle durumlarda General yerinden bile kalkmazdı. Nedense, bu defa durumu bizzat görmek istedi. Yerinden kalktı. Yeşil-mavi kareli gömleğinin eteğini çekiştirdi, terasa çıktı.

Denizin yüzünden yansıyan parlak güneş ışığı fena halde gözlerini almıştı. Eliyle gözlerini siperledi. Yüz metre kadar açıkta, beyaz boyalı bir sandal, çalakürek, doğru kendisinin bulunduğu yönde yaklaşıyordu. Görevli Yunanlıların şefi, dürbünü elinde, ne şekilde hareket edeceklerini sordu. Fakat Arenski dalmıştı. Kürek çeken şahsın çıplak, esmer ve kuvvetli omuzlarının hareketlerini izliyordu. Sonunda, İngilizce olarak: «Ne istediklerini sordunuz mu?» dedi.

— «Evet, Generalim. Fakat cevap vermediler.»

— «Tekrar sorun. Kim olduklarını öğrenin ve buranın özel mülk olduğunu söyleyin.»

Yunanlı onun söylediğini yaptı. Bu defa kızdan cevap gelmişti. Kendisine âşina gelen ve ilgisinin, merakının bilenmesine sebep olan bir isim hariç, söylenenlerin hiç biri Arenski için bir şey ifade etmemişti.

— «Kız, Yoldaş Gordienko'nun bir dostu olduğunu ve evin sahibiyle konuşmak istediğini söylüyor, Generalim.»

Arenski, düşünceli bir tavırla alt dudağına dokundu. Parmağı orada kaldı bir süre. İşin içyüzünü bilmiyordu ama, bu iş tamamen plânların dışındaydı. Buna rağmen, kendisiyle konuşmak isteyeni geri çevirmesinin pek uygun düşmeyeceğini hesapladı.

— «Onlara, Mr. Gordienko diye birini tanımadığımızı söyle. Fakat genç kız da.. Eee, arkadaşı da Adaya hoş geldiler.»

İki dakika sonra, General, elleri kalçalarında, gelenleri karşılıyordu. Genç kızın Rum, ya da Bulgar olduğunu tahmin etmişti. Çarpıcı bir güzelliği vardı. Göğüsleri çok gelişmişti. Moskova'da bazı çevrelerdeki söylentileri doğrulayan bir ilgiyle yan yan çocuğa baktı. Yüzü güneş yanığı esmer, adaleleri sırım gibiydi.

Arenski, hiç bir şey söylemeden karşısındakilerin konuşmasını bekledi. Her zaman böyle yapardı. Kıza «İngilizce konuşur musunuz?» diye sordu.

— «Evet.»

— «İsmim Ariadne Aleksandru. Atina'da Mr. Gordienko'nun hizmetindeydim. Burada şef durumundaki şahsa acele ve önemli bir mesaj getirdim.»

— «Halen bu evin kiracısı benim. Bir saniye müsaade eder misiniz?»

Genç çifti güneşin altında bırakan Arenski, bacaklarının kısalığını büsbütün belirten hızlı bir yürüyüşle içeriye girdi. Sarı personel dosyasını bul-

makta güçlük çekmedi. Dosyada, fotoğraflar ve bazı kişilerin kimliklerini gösteren belgeler vardı. Ariadne Aleksandru'nunkiler de oradaydı. Fotoğrafında saçı daha uzundu yalnız. Dosyayı kapayıp geri döndü.

— «Söyledikleriniz gerçeğe uyuyor, Mis Aleksandru. İçeri gelebilirsiniz.» Sonra çocuğa baktı tekrar: «Küçük arkadaşınız da mutfağa gitsin,» diye ekledi. «Soğuk bir şey içmek ister belki.»

Ariadne, Generalin sözlerini Rumca olarak tekrar ederken, Yani'nin yüzünde, Rusun aklından geçenleri anladığını belirten bir ifade yer etmişti. Kıza tek kelimeyle karşılık verdi, arkasını dönerek yürüdü.

Arenski, yalnız kalan kıza gülümsedi, içeri girmesi için ona yol gösterdi. Girdikleri zaman da, kendini tanıttı. Ariadne'nin anlattıklarını, sonuna kadar hiç kesmeden dinledi. Genç kız sözlerini bitirince, Arenski, döner koltuğunda kımıldamadan, suskun, bir süre öylece oturdu. Sonra masaya döndü. Birkaç dakika personel dosyasını karıştırdı. Başını kaldırıp pencereden dışarıya bakarak:

— «G.R.U'nun İstihbarat Bölümü şefi tarafından işe alınmışsınız?» dedi. Bunu, bir soru tonunda söylemişti.

— «Evet.»

— «Neden? Sizin gibi bir kız, Kızılordu ajanı olarak ne iş yapabilirdi? Doğrudan doğruya K.G.B.'nin emirleri altında çalışmanız daha uygun düşerdi.»

— «Belki öyleydi ama, olmadı işte. Benim bu işte çalışmamı sağlayan kişi, G.R.U.'nun Atina'daki 2 numaralı adamıydı.»

Hâlâ pencereden dışarıya bakan Arenski: «Evet,» dedi. «O adam da âşığınızdı, öyle değil mi?»

— «Rica ederim, Generalim. Bunun önemi var mı?»

— «O adam âşığınızdı, değil mi?»

Belki de ses kaydedici bir cihaz çalışıyordu bir yerlerde.

— «Evet, öyleydi.»

—«Size.. Size yol gösteren de o idi tabii? Sizi Marksist Sosyalizm yoluna çeken kişi..»

— «Evet.»

— «Karşı casusluk alanında çok çalıştınız mı?»

— «Çok sayılmaz. Özellikle, benim gibi bir kıza ihtiyaç hissedilen yerlerde çalıştım...»

Arenski, hoşnutsuz, küçümser gibi bir ifadeyle: «Başka türlü söylemek gerekirse, bir baştan çıkarıcı olarak,» diye söylendi. «Doğrusu, aramızdan bazı kimseler hâlâ devrim öncesi çağlardaymışık gibi çalışıyorlar. Şimdi de babanıza gelelim...» Dosyaya baktı. «Babanız, Pallas Havayolları'nda ileri gelen bir memur. Rahatı yerinde bir burjuva...»

Bu sözlerine bir karşılık alamayan General, koltuğuyla beraber döndü, kıza baktı. «Size doğrusunu söyliyeyim mi, Mis Aleksandru. Hiç te barış zamanında, böyle geri kalmış bir ülkede çalışacak cinsten kimseye benzemiyorsunuz. Uzak yakın bir benzerliğiniz yok onlarla. Sınıflararası savaşta ne gibi bir tecrübeniz olabilir? Çalışmalarınızın kökü işçi hareketlerinden gelmiyor. Siz nesiniz, biliyor musunuz?. Sadece bir romantik. Duygusal bir tavırla komünizme kapılmış ve câzibesinden dolayı haberalma işlerine sürülmüş bir romantik.. Bunun anlamı da..»

Genç kız, onun devam etmesine meydan vermedi:

— «Buraya, niçin komünist olduğumu tartışmaya gelmedim, General Arenski. Gelişimin sebebi çok daha önemli. Ülkenizi ve her ikimizin inandığı şeyleri tehdit eden, onlar için tehlikeli olabilecek müthiş bir tertip hazırlanıyor. Bu konuda talimatınızı bekliyorum.»

General Arenski'nin burnunun üstünde beliren kırışıklar, yakın bir aksırığın işaretiydi. Aksırdıktan sonra: «Sizin gibi romantikler, olmayacak şeyleri gereğinden fazla önemser, bazı olayların ardındaki gizli gerçekleri de göremezler. Şimdi anlattıklarınıza dönelim. Binbaşı Gordienko ile iki yardımcısının öldürülmelerine.. Kaatillerinden herhangi birini tanıyabildiniz mi?»

— «Size söylemeği unutmuştum. Mr. Bond, kendisinin vurduğu adamı tanıdı. İngiltere'den şefini kaçıran grubun başındaki şahısmış.»

— «Demek böyle. Bu kaçırma işi de çok ilginç doğrusu. Biraz inanılmaz, hattâ fantastik bir şey.. Fakat dünyada böylesine fantastik şeylerin olduğunu da biliyoruz. Ne yazık ki, daha fazla bilgi sağlıyabilmemizin imkânı yok. Haa, bir de teknedeki mücadeleden bahsetmiştiniz. Theodoru ismindeki adamı şahsen tanımışsınız. Bir haydut olduğunu da söylediniz onun. Haklı olabilirsiniz. Olanlar da bunu doğruluyor zaten. Kurtulan adamla konuşabilseydik, gerçekten çok yararlı olurdu.»

Oturduğu yerde öne doğru eğilen kız: «Kurtulan kimse mi var?» diye sordu.

— «Ah, evet. Halen dispanserde. Adamlarım şöyle genel bir soruşturma yapmışlar.»

Arenski'nin aklı belirli bir noktaya takılmıştı. Denizdeki yangın hakkında ilk görüşünü değiştirmek, ona çok zor bir şeymiş gibi geliyordu. «Hikâyenizde başka fantastik unsurlar da var,» diye devam etti. «Bond tarafından ileri sürülen ihtimali ele alalım. Yani, Çin Halk Cumhuriyetinin bize karşı zararlı ve sinsi faaliyetlere girişmesi tezini.. Çin'in kapitalist Batının yerini aldığı ve dünya barışını tehdit eden bellibaşlı unsur olduğu hakkındaki inanışın moda haline geldiğini biliyoruz. Liderlerimizin, ideolojik yanıltılarından dolayı Çin'i kıyasıya ve

ateşli bir şekilde yerdikleri, eleştirdikleri de bir gerçektir. Fakat belirli konularda Marksist kurallara uymayan sıçramaları, aşırı gururları, sınırsız ihtirasları ve Sovyetler Birliği'nin liderliğine karşı duydukları haset, yarın geceki konferansı, şiddet ve zor yoluyla baltalamalarına sebep olabilir mi? Bu düpedüz gangsterliktir. Gangsterlik Batılı savaş tutkunlarının tipik bir davranışıdır.»

Sözlerinin burasında duralayan Arenski, hafifçe gülümsedi. Zorlama, yapmacıklı bir gülümseyiştı bu.

— «Bana kalırsa, bütün bu yolların çözümü, Bond denen adamın karakteridir. Şöhreti dolayısıyla kendisini tanıyorum. Türkiye'de, Fransa'da ve Karayipler bölgesinde, ortalık karıştırıcı, hattâ tedhişçi çalışmalar yapmıştır. Japonya'da, kişisel öç alma sebebiyle iki cinayetten sorumlu. Uluslararası tehlikeli bir şahıstır. Romantik tarafınızdan yararlanarak, kaçırılan şefi hakkında masallar okuyarak, sizi de, şu kötü Çinlilerin hazırladığı oyuna inandırmış. Oysa, karşısındakilerin bambaşka bir gangster gurubu olduğu muhakkak. Amerikalı olmaları kuvvetli bir ihtimaldir.»

— «Size bir soru sorabilir miyim, General Yoldaş?»

— «Tabii, Yoldaş Aleksandru.»

— «İleri sürdüğünüz teori, Mr. Gordienko'yla iki yardımcısının ölümünü açıklamıyor. Üstelik, Mr. Gordienko, Atina'daki teşkilâtımızın içinde bir hainin bulunduğundan şüphe ediyordu. Buna ne diyeceksiniz?»

— «Gerçi iki soru sordunuz ama, bunları tek soru halinde birleştirebiliriz. Gordienko ile adamları öldürüldü, çünkü öteki gangster gurubu Bond'u ele geçirmek istiyordu. Gordienko ile arkadaşlarının kendilerine engel olabileceğini düşünerek, onları öl-

dürdüler. Gerçekten üzücü bir olay, fakat esrarengiz bir tarafı yok. Atina örgütümüzde bir hain olması meselesine gelince...» General, sözlerinin burasında bakımlı tırnaklarını inceliyerek: «Piotr Gordienko'ya saygım vardı,» diye ekledi. «Buna rağmen, yeteneklerinin sınırlı olduğunu da ifade edeceğim. Üstelik çoktandır burada değildi. Atina örgütünde bir sızıntı olmasına şaşmamak gerekir. İnsan kendi suçlarını kabul etmektense, belirsiz bir haini suçlamayı, sorumluluğu, aslında varolmayan birinin üzerine yıkmayı tercih eder.»

— «Çok iyi anlıyorum, efendim. Meseleyi son derece açık bir şekilde ortaya koydunuz. Yine de aklımın takıldığı bir nokta var. Atina'daki Elçiliğe verdiğim mesaj, nasıl oldu da size ulaşmadı dersiniz?»

Arenski içini çekti.

— «Orada konuştuğunuz kimseyi tanımadığınızı, kim olduğunu bilmediğinizi söylediniz. Küçük bir kâtip, belki de sizin üstü örtülü deyimlerinizden hiç bir şey anlıyamıyan alık bir Yunanlıdır. Meselâ yemeğe çıkmış ve söylediklerinizin hepsini unutmuş olabilir. En azından beş, altı izah şekli daha bulunabilir.»

— «Yalnız... Evet, efendim.»

— «Kaçırma olayları, Çinli tedhişçiler, Atina örgütündeki hain... Bunların sonu gelmiyecek mi?»

General Arenski, artık soğuk, hattâ hoşnutsuzluğunu açıkça belirten bir edayla konuşmaktaydı. Yeteri kadar anlayışlı davranmıştı.

— «Durumu bir kere daha gözden geçirelim. Bu arada, nasıl bir tavır takınacağımızı da kararlaştırırız. Bond'un buraya gelmesini istiyorum. Konferansa karşı birtakım tertipler tasarladığı muhakkak. Herhalde, yanındaki Yunanlının da kendisine yardım edeceğinden emin. Küçük çocuğun bir önemi

olamaz. Burada, küçük bir savaş gemisini yaklaştırmayacak kadar silâh var. Hiç bir şeyi ihmal etmiş değiliz. Fakat Bond'un başımıza dert olmasını istemem. Delegeler gidinceye kadar, ortalıkta dolaşmaması sağlanmalı.»

— «Bu konuda yapabileceğim bir şey var mı, General Yoldaş?»

— «Evet, Yoldaş Aleksandru. Hem de çok şey var. Herhalde Mr. Bond'la yatmış olmalarınız.»

— «Evet, efendim.»

— «Üzerinde etkiniz var mı?»

— «Oh, evet.»

«Mükemmel. Bir konuşma için buraya gelmeğe razı edin kendisini. Anlatılanlarla çok ilgilendiğimi ve yardımına ihtiyacım olduğunu söyleyin. Dilediği zaman ayrılabileceğini, kendisine en ufak bir zarar gelmiyeceği hususunda söz verdiğimi de ekleyin. Anlaşıldı, değil mi?»

Genç kız ayağa kalktı. «Evet, efendim,» dedi. «Onun mümkün olduğu kadar kısa zamanda buraya gelmesini sağlıyacağım.»

General de ayağa kalkmıştı.

«Gitmeden önce bir bardak bir şey içmek ister miydiniz?»

— «Hayır. Teşekkür ederim, efendim. Ne kadar erken dönersem, o kadar iyi olur.»

— «Sonunda sizi iyi bir Marksist yapacağımızdan eminim. Buraya kadar gelip haber verdiğinizden dolayı da minnettarım.»

Genç kızın gülümseyişi biraz daha yüzüne yayılmıştı. «Müsaadenizle, ben de size karşı minnettarlığımı açıklıyayım, General Yoldaş. Durumu açık seçik gözlerimin önüne serdiniz. Üstelik hatâlı hareketlerime karşı da büyük bir anlayış gösterdiğinizi unutmayacağım.»

Ariadne'nin sözleri üzerine, General hafifçe eğildi. Başlangıçta, karşısındakinin, budala, romantik, zevk düşkünü Balkanlı bir yosma olduğunu düşünmüştü. Fakat kızın davranışı içtendi. Yanlışlarını kabule, onları düzeltmeğe hazır olduğu belliydi.

— «Güle güle, Yoldaş Aleksandru. Tez zamanda tekrar görüşeceğimizi umarım.»

Yalnız kalan Arenski, bir süre odada aşağı yukarı gezindi. Hafifçe çatınmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Çinlilerin konferansı sabote etmeleri. bunun için bir şeyler tasarlamış olmaları, pek de uzak bir ihtimal değildi. Alınan son raporlara göre, Mao Tse-tung son zamanlarda iyice huysuzlaşmıştı. Kızıl Muhafızların yabancılara karşı tavırları da meydandaydı.

Sonra, bu düşünceleri aklından uzaklaştırmağa çalıştı. Fakat emin olması gereken bir, iki husus da vardı. Masasının başına gitti, küçük çıngırağı çaldı. İçeriye giren Mily'ye :

— «Telsiz odasına git,» dedi. «Telsiz operatörü, hemen Atina ile temas sağlasın. Gelip birkaç dakika konuşacağım.»

Mily çıkmak üzereyken, General ardından seslendi:

— «Yunanlılardan biri, şu şişmanı, kasabaya insin, dispanserdeki kazazede hakkında esaslı bir soruşturma yapsın. Dur, hayır. Gelip beni görsün önce.»

Birkaç dakikaya kalmadan, şişman Rum odaya girdi. Arenski, ona ne yapması gerektiğini anlattı. Sonra üst kattaki, küçük ve sıcak telsiz odasına gitti. Alıcı ve verici cihazlar, Atina ile Bulgaristan'daki Filibe istasyonlarına özel dalga uzunlukları üzerinden bağlantılıydı. Bu ara istasyonlar sayesinde, Moskova ile temas da mümkündü. Fakat «çok önemli» bir şey olmadıkça, doğrudan doğruya Moskova

ile temas kurmamak hususunda kesin talimat almışlardı.

Küçük oda, ter ve ucuz cins Rus tütünü kokuyordu. Bir köşedeki yatak yapılmamıştı. Kalın enseli, traşı birkaç günlük Rus telsizci mikrofonu Arenski'ye verdi, kendi odadan çıkıp aşağı indi.

Yirmi dakikalık bir konuşma durumu açıkça ortaya koymağa yetmişti.

Güneşli terasa inip, bir bardak soğuk limonatanın başına oturan Arenski, zihnindeki soruların cevaplandırılmasından memnun, kendi kendine gülümsüyordu. Atina'daki temsilcinin ve iki yardımcısının işten çekildikleri, telsizdeki bir bozukluk dolayısıyla bildirilememişti. Telsizin onarılması uzun sürmüş, sonra da normal konuşma saati olan «12.00» ye kadar beklemeği uygun görmüşlerdi. Tehlikeli İngiliz ajanı Bond'un gelişi de aynı sebepten bildirilememişti. Atina özür dilemişti bütün bunlar için. Yeni bir temsilci Gordienko yerine görev başına getirilmişti hemen.

Rahat hasır koltuğuna kuruldu. General Arenski, keyifli keyifli limonatasını yudumluyordu. Zavallı ihtiyar Piyotr Grigoryeviç, Bond'la başedebileceğini düşünürken nasıl da yanılmıştı. Atina'daki telsiz istasyonu için yeterli bir bakım-onarım ekibi bulundurmaması da bağışlanmayacak kadar büyük bir hatâydı. İhmallerinin, yanıltılarının cezasını, Batılı iki haydut grubu arasında kalıp hayatıyla ödemişti. Eski bir Yoldaşın ölümü üzücü bir şeydi ama, daha büyük hatâlara meydan kalmadan ortadan çekilmesi de bunun tek tesellisiydi.

Geriye Bond kalıyordu. Sorumlu olduğu bakanın karşısına çıkarak, «Sizi çok ilgilendirecek bir mahpusum var. Bond adında Batılı bir ajan. Kendisini ele geçirmem hiç de zor olmadı» demek de büyük bir zevk olacaktı. Belki buna da lüzum kalma-

yacaktı. Konferansın bitiminde, Bond'un kaçmağa kalkışması üzerine, onu bizzat vurabilirdi de...

Arenski'nin dudaklarındaki gülümseme yayıldı. Alçak sesle, İngilizce: «Bond'u öldüren adam,» diye söylendi.

13. KÜÇÜK PENCERE

— «İşte geliyorlar.»

Bunları söyleyen Litsas, Negretti/Zambra marka dürbünü indirdi, yanı başından bir yere bıraktı. Gözlerini kamaştıran güneşe karşı bakan Bond, aradaki mesafe hiç değişmiyormuşcasına, hep olduğu yerde duruyor hissini veren küçük sandalı görmüştü.

Altair, iki yandaki granit kayalıklar basamak basamak su seviyesine kadar inen küçük bir koyda demirlemişti. Burada bir dereceye kadar emniyette sayılırlardı. Gözetlenmeleri ihtimali yoktu.

Vrakonisi'nin kuzey kıyısında arâzi giderek düzleştiği için, emniyet bakımından burayla kıyaslanamazdı.

Bond: «Devam et, Niko,» dedi. «Haa. Aklıma gelmişken, şu Kapudzona dediğin yeri de öğrenmek isterdim. Nerede bu Kapudzona?»

— «Makedonya'da bir dağ köyüdür. Halkı, zorlu, sert insanlardır. Ne yalan söyliyeyim, o taraflıları pek sevmem. Bulgar ve Türk asıllı kımseler de yaşar o çevrede. Neyse, subayların bulunduğu araba yolun kapalı olduğu yere gelip durunca, kayaların ardından doğrulan partizanlar ateşe başladılar. Alman subaylarının hepsi öldü. Von Richter, yakınlardaki bir S.S. piyade topçu bölüğüne kumanda ediyordu o sıralarda. Gerillacıların en sert ve acımasız bir şekilde cezalandırılmaları için emir çıkarmıştı Alman Birliklerinin komutanı. Bu kadarı Von Rich-

ter'e yetmişti. İki saat içinde, bütün köyü kuşattı. Köylülerin hepsini köy meydanına topladı. Kadınları ve ondört yaşından küçük çocukları köy okuluna doldurmuştu. Okul büyük ve ahşaptı. Von Richter, adamlarına kapıları sıkısıkıya kapatmalarını, dışardan da payandalarla desteklemelerini söyledi. Bazı anneler, çocuklarını pencerelerden dışarı atmağa çalışıyordu. Fakat onları bekleyen Thompson'lu askerler vardı. Kudurgan bir köpekten farksız olan Von Richter, köy meydanına toplanmış olanların hepsini öldürttü. İki yüz seksen kişi vardı meydanda. Nasıl olmuşsa kurtulabilen yaşlı iki adam, sonradan bu hikâyenin duyulmasını sağladılar.»

Bir an susan Litsas: «Hatırladığım bir şey var,» diye devam etti. «Daima hatırlıyacağım. Kadınlarla çocuklar itile kakıla okula sokulurken, Von Richter kapıda duruyordu. Çocuklardan birinin başını okşadı, bir amca edasıyla yanağını sıktı. Annesine de bir şeyler söyledi çocuğun. Bu Almanlar böyledir zaten. Çocukları, aile tablolarını çok severler.»

Litsas arkasını döndü. Onun yanına giden Bond, kolunu Rumun omuzuna attı. Hiç bir şey demedi.

— «Onu bana bırakacağını söz ver, James. Von Richter'i ben öldürmeliyim. Bunu anlıyorsun herhalde?..»

— «Peki, Niko. Söz veriyorum.»

Dönen Bond, iyice yaklaşmış olan sandala baktı. Sandal, Ariadne'nın mavi gömleğini ve güneşle ışıldayan saçlarını görebileceği kadar yaklaşmıştı artık. Genç kıza el salladı. Onlar da el sallıyarak karşılık verdiler.

Bond, Ariadne'nın tekrar yanına dönmesinden dolayı büyük bir memnuniyet duyuyordu. Sevişmek için değil, yüzüne bakmak, eliyle dokunmak için yanında olmasını istiyordu onun. Şimdiye kadar

başka bir kadına böyle bir özlem duyduğunu hatırlamıyordu.

Kayığın yukarısında, tepede birinin hareket ettiğini görür gibi olmuştu. Bir adam, kayalar, sık çalılıklar arasından tepeye doğru çıkmaktaydı. Nedense güçlükle hareket ediyordu. Hareketlerini ağırlaştıran bir şey taşıyordu sanki. Bond dürbünü kavradı. Fakat tekrar baktığı zaman adamı göremedi..

*
**

Albay Sun'ın oturduğu teras, karşıda, adacıktaki evin terasıyla kıyaslanamıyacak kadar gösterişsiz ve mütevaziydi. Ayrıca daha mahfuzdu. Evin arka tarafında olup, adanın iç kısmına bakıyordu. Meraklı bir yabancının orayı yakından gözliyebilmesi için, Albayın kaldığı evi sıra sıra dizili koylardan ayıran, mahmuz gibi çıkıntılı, keskin kayalıkları aşması, tepenin dik yamacını tırmanacak güçte olması, sık ve dikenli çalılıkların engelini geçebilecek kadar da çevreyi iyi tanıması gerekiyordu.

Bu zorlu seyahatı yapan şahıs, şimdi Albayın karşısında oturmaktaydı. Gerçekten güçlü bir yapısı vardı. Teknedeki yangından sonra ikinci dereceden yanıklarla bir saat denizde kalması ve güneşin altında da sekiz kilometrelik zorlu yolu aşması da bunu ispat ediyordu zaten. Sol kolu askıya alınmıştı. Geçirdiği şokun etkisinden hâlâ kurtulamadığı besbelliydi. Hikâyesini, kopuk kopuk tekrarladığı kelimelerle anlatmıştı.

Onu hoş gören bir suskunlukla dinleyen Sun, zeytin ağacından iskemlesinde, ellerini dizlerine koymuş, dimdik oturuyordu.

Sun, bütün bunları topu topu iki yüz dolar için göze alan Pire'li serseriye, gerçek kişiliğine hiç uymayan yumuşak bir ifadeyle bakıyordu. Yeşil-siyah damalı bir bikini giymiş olan Doni Madan yapıyordu onların tercümanlığını. Genç kız kauçuk köpüğünden yastıklara yangelmiş, arada, uzun bir bar-

daktaki soluk renkli içkisinden kamışla sesli yudumlar almaktaydı.

Albay Sun: «Mr. Aris'e söyle,» dedi. «Yaptığı işten dolayı kendisine teşekkür ederim. Bir içki daha teklif et. Başka bir isteği olup olmadığını da öğren. Benim de bazı sorularım var. Birincisi, beni nasıl bulmuş?..»

Bu soru Rumcaya çevrilirken, Sun, kalay renkli gözlerini Aris'in yanakları çökük, zayıf yüzüne dikmişti. Adam ağzını açtığı zaman, dişlerinin altın kaplamaları küçük ışıltılarla göz alıyordu. Aris'in, politik bilinci mükemmel bir Çinliden farksız davrandığı inkâr edilemezdi. Üstelikte Batılıydı adam.

Doni titreyen bir elin uzattığı bardağa yeniden konyak koymak için öne doğru eğildi. Mayonun üst kısmının bir askısı omuzundan kaymış, ışıltılı tüyleriyle koltuk altı çukuru olduğu gibi görünüyordu Yunanlının cevabını ifadesiz bir sesle tekrarladı. «Sizi uyandırmanın gerekli olduğunu düşünmüş. Kararlaştırılan paranın da sadece yarısını almışmış zaten.»

— «Bunlar, buraya gelmesinin sebebi. Fakat beni burada bulacağını nereden biliyormuş?»

Hep öyle dimdik oturan Albay, adamın vereceği cevabı Uzak Doğululara has, en ufak sinirlilik ve usanç belirtisi sezinlenmeyen bir sabırla bekliyordu.

«Söylediğine göre, Adanın yeri bir harita üzerinde gösterilmiş. Bazı ihtimalleri hesaplıyarak, başlarındaki kimse yapmış bunu.»

— «İçinde kötümserlik de bulunan bir ileri görüş, desene?»

Konyağını yudumlayan Aris, bir şeyler söyledi. Tedirgin olduğu belirliydi. Parasını düşündüğü kadar, başka korkuları da vardı. Pire'de kulağına çalınan bazı söylentileri unutmamıştı. Fakat bunları ortaya dökecek cesaretten yoksundu. Daha uzun

süre dispanserde yatıp dinlenmesi gerekirken, kalkıp buraya gelmesinin sebebi de korkuydu zaten.

Bir süre suskun, düşünceli kalan Sun:

— «Bu adamların işi gücü lâf ebeliği,» dedi. «Kelimelerle eylem arasında bağlantı kurmak yeteneğinden yoksunlar. Bir örnek verelim. Dostumuzun bazı hareketlerini gereği kadar ciddî şekilde ele alacak olsam, dünyanın bütün dillerindeki kelimeler onu kurtaramaz. Böylesine basit bir şeyi nasıl olur da bilmez?..»

Doni bir şey söylemedi. Güneş, deniz havası, tepenin yamacındaki zakkumların baygın kokusu ve yastıkların rahatlığı, ağır, karşı durulmaz bir uyku isteğiyle gevşemesine sebep olmuştu. Bu gevşekliğin içinde, Sun'ın sözlerinden bir kısmı üzerinde düşündü. Kendisinin bazı hareketlerini ciddiye alan kimse yoktu. Hiç bir zaman da olmıyacaktı galiba.. Cildinin daha biçimli yanmasını sağlıyacak yağı sürer gibi yaparak, ellerini kalçalarında dolaştırıyordu.

Albay, daha donuk bir edayla: «Karşılaştığı güçlükleri gayet iyi anladığımı Mr. Aris'e bildir,» dedi. «Şu Bond denen adamın kaçmasının pek önemli olmadığım da ilâve et. Mr. Aris, parasını elli dolar fazlasıyla alacak. Önce tedavisiyle ilgilenmeliyiz. Kendisini Dr. Lohmann'a götür. Evgeni de istediği yemekleri hazırlasın. Sen veya arkadaşın, özel istekleriyle meşgûl olur, rahatını, iyi vakit geçirmesini de sağlarsınız. Fakat halen zayıf düşmüş olduğunu unutmayın. Rahatlatacağız derken, aksine yormayın kendisini.»

Doni doğruldu, dudaklarında baygın bir gülümseyişle Aris'e döndü, konuşmağa başladı. Aris'in yerinden kalkması, ipleri çekilen bir kuklanın hareketlerinden farksızdı.

Albay Sun da kalktı. Gölgeli kısımdan yürüyerek terasın kenarına gitti. Gözleri yarı kısılmış, çiğ

aydınlık altında renkleri uçuk, vahşî ve dupdurgun çevreye bakmaktaydı. Martıların keskin, çirkin çığlıkları duyuluyordu arada.

Arkasında kalanların konuşması sona erip eve girdikleri zaman, Albayın yüzünün ifadesi değişti. Vücudu yine hareketsizdi. Kalay-kurşun karışımı renkli gözlerinin derinliğinde bir kıvılcımlanma olmuş, karaciğer rengi dudakları hafifçe aralanmıştı. Bir hava pompasının tıslayışını andıran bir ses duyuldu. Sun gülüyordu.

Sonra hızla döndü, eve girip alt kata inen basamakları indi. Koridorun nihayetindeki ağır bir kapının sürgü kolunu çekerek içeriye girdi.

— «Günaydın, sevgili Amiralim.» Kolundaki Longines saatin siyah kadranına baktı: «Siz denizciler, saat konusunda çok hassassınızdır,» diye ekledi. «Günaydın demek için hayli geciktim galiba? Nasılsınız? Hiç bir eksiğinizin olmadığını umarım?..»

M, küçük pencereden dışarı bakmaktaydı. Denizin incecik bir dilim gümüşi maviliği görünüyordu oradan. Günde bir, iki defa, bir yatın ya da bir balıkçı teknesinin o el kadar deniz yüzünden geçişini seyreder, onunla belli belirsiz bir güvenlik hissi duyardı. Geçen tekne, onun görüş alanından birkaç saniyede kaybolurdu. Ayakta dikilmek onu yorduğu için, pencerenin önünde fazla dikilemiyordu zaten. Küçük, havasız odadaki tek iskemle de alçaktı. Pencerenin önüne çekip oturacak olsa, dışarıyı göremezdi oturduğu yerden. M'i tedirgin eden iki şey vardı. Bunlardan biri, pencereden bakmadığı bir sırada bir teknenin geçip gitmesi, öteki de Sun'ın ziyaretleriydi.

Pencereden döndü. Yüzü soluk, gözleri çukura kaçmıştı. Yüzünün derisi, çene ve elmacık kemiklerinin üzerinde, incecik, kırışıksız, çok eski zamanlardan kalma bir parşömen kâğıdı gibi gergindi. Bu-

na rağmen, Çinlinin gözlerinin içine bakmaktan geri kalmadı. Halsizliğini, tedirginliğini belli etmek niyetinde değildi.

— «İsteklerimin yerine getirilip getirilmemesinden sana ne, sarı derili haydut?..»

— «Lûtfen kişiliğinize daha uygun bir dille konuşun, efendim. Sinirlenmek size yaramıyacağı gibi, karşı tarafın da hoşuna gitmez. Sorunuza gelince, misafirimize gereken ilginin gösterilip gösterilmemesi beni elbette düşündürür. İlerde karşılaşacağınız durumlar için, gücünüz yerinde olmalı. Son günlerinizi, alışagelmiş olduğunuz konfordan yoksun geçirmenizi istemem.»

M'in yüzünün ifadesi değişmemişti. «Çok anlayışlısınız.»

— «Buraya, sadece sağlık durumunuzu ve rahatınızı sormaya gelmedim. Bazı haberlerim var. Maiyetinizde çalışan şu ortalık karıştırıcı, şiddet ve zorbalık düşkünü James Bond'a dair.»

M, umut, endişe, şaşkınlık gibi birtakım hislere kapıldığını belli etmemek için, kendini kontrola çalışmıştı ama, yine de elini kaldırdı ve pencerenin kenarına tutundu. Kibarca: «Öyle mi?» demekle yetindi.

— «Kendi aramızda Bond'un bazı yeteneklerini ve gücünü kabul ettiğimi gizleyecek değilim. Teşkilâtımızın Atina'da bu operasyonla meşgûl koluna hayli zarar vermiş. Orada olanlar sorumluluğumun dışında kaldığı için, bana bir şey düşmez. Fakat Bond halen bu çevrede..»

M, herhangi bir tepki göstermemişti.

— «Teşkilâtımız, birbirinden ayrı, ama bağımsız olmayan gruplar halinde çalışır. Atina'da olanlar, biraz da bunun sonucu. Oradakiler, kendisine bir şey yapmadan, Bond'u zararsız bir hale sokmakla ve buraya getirilmesini sağlamakla görevliydiler.

Eh, sonuç da pek farketmiş sayılmaz. Bond'un bu evi bulacak yeteneği olduğunu ikimiz de biliyoruz. Yarın, ya da bugün, herhangi bir saatte bu işi gerçekleştirdiği an, o da esirimiz olacak. Beraberinde, Ruslar hesabına çalışan yerli bir orospuyla liman meyhanelerinden Yunanlı bir serseri, bildiğimiz kadarıyla eski bir de faşist varmış. Çok geçmeden emrime gönderilecek beş kişi, Bond'un da yanınıza katılmasını sağlayacak. Hiç şüphem yok bundan.»

M, gülümsemeğe çalıştı.

— «Geçmişteki çalışmalarını gerçekten bilseydiniz, Bond'un, kiralık beş adamınızdan çok daha fazla sayıda, çok daha üstün güçte düşmanını altettiğini de bilmeniz gerekirdi. Hem de, bir hayâl âleminde yaşıyan yarı çılgın bir Çinlinin döküntülerinden çok güçlü kişileri.. Bana kalırsa siz, son duanızı yapmağa hazırlanın Sun. Ya da, sizi ecdadınıza kavuşturacak yolu aydınlatmak için kestane fişeklerinizi şimdiden ateşleyin.»

Albay Sun, dişlerini gösteren bir gülümseyişle: «Fazla iyimsersiniz Amiralim,» dedi. «Göğsünüzün derisi nasıl?» M, hep öyle meydan okurcasına bakıyordu. Sun: «Daha sonra sırtınızla da meşgûl oluruz» diye devam etti. «Şimdilik sizi yalnız bırakıyorum. Evgeni, çok hoşunuza gideceğini umduğum bir omlet yapacakmış. Bugün bir bardak şarap içmenize de müsaade edilecek. Yakında yanınıza gelecek dostunuz için içersiniz.»

Sırtını dönen M, denizin boş yüzünü seyretmeğe koyuldu..

14. KARPUDZONA KASABI

Ariadne: «General, kendisine anlattıklarımdan endişelenmiş gibi görünüyordu,» dedi. «Oraya gidip kendisiyle konuşmanı istiyor. Yanılmıyorsam, ken-

dileriyle birleşmeni, birlikte çalışmanı teklif edecek. Yardımına ihtiyaçları olduğunu söyledi. Onunla konuştuktan sonra, teklifi kabul edip etmemekte serbestsin tabii.»

Bond sigarasının ateşli ucuna bakıyordu. «Bir kere oraya gittikten sonra, beni koyuvereceğine nasıl emin olabilirim?»

— «Bu konuda söz verdi. K.G.B.'den bir generalin sözüne güvenebilirsin herhalde?»

Altair'in salonunda bir anlık sessizlik oldu. Sonra Bond'un ve Litsas'ın patlayan kahkahalarıyla bozuldu bu sessizlik. Ariadne:

— «Bana düşeni iyi bir şekilde yapmadım mı?» diye sordu. «Şimdiye kadar sana yalan söyledim mi hiç?»

Bond ona sarılıp yanağından öptü. «Hayır. Gerçekten hayır. O kadar dürüstsün ki, hiç bir zaman iyi bir casus olamıyacaksın.»

Üçü için Uzo hazırlayan Litsas, kadehleri onların önüne sürdü: «Bu adam çıldırmış olmalı,» dedi. «Ne sanıyor kendini. Ona bütün hikâyeyi anlattığını umarım?»

— «Her şeyi.. Bazı hususlarda bana inanmadığı belliydi. Mr. Gordienko'yla ilgili sözlerim hariç tabii. Fakat General kendisine öyle güveniyor, hazırlıklarının o kadar mükemmel olduğuna inanıyor ki... Bir de, Bond adındaki adamın, uluslararası tehlikeli bir gangster, bir ortalık karıştırıcı olduğunda ayak diriyor.»

Genç kız, Arenski'nin mimikleriyle, onu aynen taklit ederek: «Bize güçlük çıkarabilir,» diye devam etti.

— «Sözün kısası, sana inanmadı öyle mi?»

Ariadne başını salladı. «Fakat ben, onun söylediklerine aklım yatmış, onları kabullenmiş gibi dav-

randım. Yoksa, belki beni de koyuvermezdi. Bana inanmamasına gelince, alt tarafı bir Rumdur onun için. Basit, meselelere derinlemesine aklı ermeyen bir Rum. Üstelikte bir kadın..»

Litsas: «Yaaa..» dedi. «Kadınlardan hoşlanmadığına göre...»

— «Evet. Yani'ye bakışını görmeliydiniz. İsterseniz kendisine sorun. General için, onun gözünde, orta halli bir aileden gelme, politikadan anlamayan, romantik bir budalaydım ben. G.R.U. da çalıştığım da cabası.. Arenski ise K.G.B.'de General..»

Litsas : «Öyle» dedi. «Bu ayrılık sizi birbirinize düşman etmeğe yeter.»

Bond gülümsedi. «G.R.U., Kızılordunun haberalma, casusluk örgütüdür Niko. Fakat sivil casusluk işlerine de bulaşırlar. Bu yüzden, zaman zaman K.G.B. ile savaştıkları da muhakkak. Daha geniş, daha güçlü bir örgüt olan ve gizli polislik de yapan K.G.B., onları rakip sayabilir.»

Ariadne:

— «Ne rekabeti?» dedi. «Arada sadece kıskançlık ve nefret var. Özel bir soğuk harp... Greville Wynne adındaki İngiliz iş adamıyla beraber Batı hesabına casusluk yapan ve 1965 yılında cezaevinde intihar eden G.R.U. Albayı Oleg Penkovski'yi hatırlarsınız herhalde?..»

Bond'a dönen genç kız, daha ateşli bir edayla devam etti:

— «Resmen, 1963 de kurşuna dizildiği duyurulmuştu. Halbuki, Amerikalılara karşı kullanmak ümidiyle onu sakladılar. İki yıl sonra da Penkovski kendini zehirledi. Kapitalist ülkeler, işin içinde para hırsı olmadığına göre, onun niçin casusluk yaptığını merak ediyordu. Ama bizler, G.R.U.'da çalışan herkes sebebini biliyordu bunun. Penkovski, K.G.B.'ye olan hıncı yüzünden bu işe girişmişti.»

Biraz da alaycı bir edayla ona bakan Bond, bitmeğe yüz tutmuş sigarasının ateşinden yeni bir sigara yaktı. Sonra: «Eh,» diye söylendi. «Hiç değilse, Generalden yardım göremiyeceğimizi öğrendik. Bu da bir şeydir.

— «Dahası var. Adanın dispanserinde, yanan gemiden kurtulan biri yatıyor. Arenski, onun hakkında soruşturma yapacağını söyledi.»

— «Ne yazık ki, söz konusu şahsı yakından izlemek imkânlarından yoksunuz. Onun bizler için bir tehlike teşkil edeceğini sanmıyorum. Hedefimiz mâlum, Von Richter'i bulmak zorundayız. İşe nereden başlıyoruz?»

— «Limandan. Orada kısa bir zaman için emniyette sayılırız. Ayrıca, karnımızı doyurmayı da unutmayalım. Hem de sıcak, doğru dürüst yemeklerle. Yakıt ikmali de yapmamız gerekiyor. Mevcut akaryakıtla ancak iki yüz mil yol yapabiliriz.»

İçkisini bitiren Litsas, makine dairesine doğru yürüdü. Bond genç kıza baktı. Ariadne'nın elâ gözlerinde dalgın, düşünceli bir ifade yer etmiş, dudakları köşelerinden doğru aşağıya çekilmişti. Onun çenesini tutup: «Neyin var Ariadne?» diye sordu.

«Nedense tedirginim. Böylesine önemli bir işde, güvenlik tedbirlerinin sorumluluğunu Arenski gibi şişman, kendini beğenmiş, peşin hükümleri olan bir adama vermişler.»

— «Sana bürokrasi üzerine esaslı bir nutuk çekebilir, ciğeri beş para etmeyen kimselerin, sırf politik sebepler yüzünden bazı makamlara nasıl eriştiklerini anlatırdım ama, bunu yapmıyacağım. Dert etme kendine. Niko'ya, bana ve kendine güven yeter. Bu işi, Arenski'nin yardımı olmadan da yaparız.»

Ariadne başını onun omuzuna dayadı. Bond ken-

di kendine gülümsedi. Bu mâcera gerçekten garip bir tempoyla gelişiyordu. Az önce söylediği, bir Sovyet ajanına, Sovyetlerin çıkarlarına herhangi bir zarar gelmiyeceği konusunda güven vermekten başka bir şey değildi. M, böyle bir şeyi duymuş olsaydı..»

Motorun homurtusu, Bond'u düşüncelerinden ayırdı..

*
**

Varakonisi'nin ana limanı, küçük olmasına rağmen, güney Ege'nin en güvenilir ve rahat limanlarından biri, belki de birincisidir. Sadece, bu çevrede pek görülmeyen güney esintilerine açıktır. Kayaların durumu ve bir şerit halindeki, derinliği de olan akıntı, sahilden seksen metre açıklığa kadar etkisini gösteriyordu.

Güneşin altında dikilmiş, ötekilerin de kendine katılmasını bekleyen Bond çevresine bakındı. Gerçekten de bakmağa değer bir görünümü vardı çevrenin. Sağında kalan denize açık havuzda, küçük tekneler, yatlar, balıkçı tekneleri demirlemişti. İlerde, rıhtım boyunca uzanan küçük yapıların dizisi görünüyordu. Onun ötesinde de, pancurları ve kapıları mavi, cepheleri kireç beyazı kulübemsi evler, bir bakkal dükkânı, denizciler için gerekli malzeme satan bir başka dükkân, liman dairesi, bir de taverna vardı. Otomobil, neon ışıklandırma, turistik eşya satan küçük dükkânlar gibi şeylerden eser yoktu görünürlerde.

Litsas'la Ariadne da yanına gelince hep birlikte, küçük limanın kalabalık kesimine doğru yürüdüler. Arkalarında kalan tozlu bir yol, sık ve küçük dirsekler yaparak asıl kasaba yönünde uzanıyordu. Kasaba, deniz yüzünden 120-150 metre yükseklikteydi. Gökyüzüne doğru keskinlemesine yükselen ve volkanın kendinden de yaşlı alçıtaşından bir sivril-

ti hariç, her tarafta lâv siyahı, sarımsı, kükürt rengi, kızıldan mora, yosun yeşiline kadar değişik renklerde kayalıkların yatay çıkıntıları gözalıyordu. Bütün olarak garip, unutulmayacak bir görünüşü vardı Varakonisi'nin. Bond, Ariadne'nın anlatmış olduğu efsaneyi hatırladı. Çevrenin görünümü her bakımdan böyle bir efsaneye uygundu doğrusu.

Yumuşak bir şişe reçine şarabının eşliğinde, balık çorbası ve yılın o aylarında bol bol avlanan bıldırcın yediler. Balık çorbası limonla ve yumurtayla terbiyeliydi. Kahve istemeyen Litsas, Liman Reisini ziyarete gideceğini söyledi. Ziyaretinin sebebi, sadece **Altair**'in liman kâğıtlarıyla ilgili formalite değildi. Bu arada bir şeyler de öğrenmeğe çalışacaktı.

Bir saat sonra döndüğünde, gözleri ışıl ışıl, dudakları da keyifli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kendilerine yararlı olabilecek bazı şeyler öğrendiğini anlamak için bir bakış yeterdi. Oturup kahvesini söyledi, dirseklerini masaya dayıyarak öne doğru eğildi, alçak sesle: «Galiba Richter'in izini buldum,» dedi. «Adının Vanderveld olduğunu ve eski, volkanik kayalar üzerinde incelemeler yaptığını söyleyen esrarengiz bir Hollandalı, adanın kuzey ucuna yakın bir kulübe kiralamış. Daha genç bir başkası da varmış beraberinde. İşin aslını öğrenmek güç olmıyacak. Von Richter ortalıkta görünmemeğe pek aldırış etmiyor anlaşılan. Yemeklerini bu tavernada yiyormuş. Hiç olmazsa, dün gece burada yemiş. Tabii, tanınabileceğini aklından bile geçirmez. İşgâl sırasında, bu çevreye yüz mil bile sokulmamıştı. Talihimiz varmış.»

Bond hafifçe çatınmıştı. «Affedersin ama, söyledikleri kimsenin adamımız olduğuna nereden emin olabiliriz, Niko?» dedi. «Sadece tarifle..»

Litsas, onun devam etmesine meydan bırakma-

dı. «Von Richter kolaylıkla tanınabilir. Yüzünde kolay kolay silinmeyecek, ömrü boyunca taşıyacağı bir iz var. Bir patlama sonucu çıkan gaz, yüzünün sol tarafını fena halde yakmıştı. Asıl yarası kulağının yakınındaydı. Saçlarının bir kısmı da dökülmüştü bu yüzden. Kayalar üzerinde inceleme yapan Hollandalı dostumuz, bu tarife tıpatıp uyuyor. Yetmez mi?»

— «O zaman vaziyet değişir tabii.»

Sâkin konuşmasına rağmen, Bond da heyecanlanmıştı. Nicedir hareketten yoksun kalışı, bütün gün onu tedirgin etmiş, kesin harekete girişmek için kovaladıkları fırsatın asla çıkmıyacağından endişelenmeğe başlamıştı. Bu endişesi silindiği için memnundu.

— «Başka bir şey?» diye sordu.

Kahvesini yudumlayan Litsas, üzerine buzlu sudan da içtikten sonra: «Başka şey de var» dedi. «Dispanserden soruşturma yapmamıza lüzum kalmadı. Bizimki, yanıkları sarılır sarılmaz oradan çıkmış. Katırıyla gelen bir çiftçiye rastlamış köy yolunda. Çiftçi ona katıra binmesini teklif etmşi ama, yürüyeceğini söylemiş bizim kazazede. Onu kasabada da görenler olmuş. Söyledikleri son şey, adanın batısına doğru gittiği... Yani Von Richter'in barınağının aksi yönde ve Rusların toplantı yapacakları adacığa doğru gidiyormuş. Bundan ne çıkarıyorsun?..»

Bond, düşünceli bir ifadeyle: «Adada iki ayrı yerleri olduğunu» dedi. Bir şeyler hatırlamağa çalışır gibiydi. Sonra: «Ergeç bir araya gelecekleri muhakkak» diye devam etti. «Belki de bu gece... Daha sonraya bırakamazlar bunu... İşin sonu adanın batısında tamamlanacağına göre, Von Richter de o yönde harekete geçecektir. Mesele, hareketlerinin ne olduğu? O çevrede bir yol **falan** var mı Niko?»

— «Evin yukarısında, setler halinde yükselen

bir bağ var. Fakat oraya ulaşmak için kayalardan tırmanmalısın. İmkânsız değilse de son derece güç.. Bana kalırsa, deniz tarafından vurmağa kalkışacaklar.»

Ariadne: «Öyleyse Altair'de kalıp gözetlemeliyiz» dedi. «Ortaya çıktığı zaman, biz de harekete geçeriz.»

Litsas başını salladı. «Bu söylediğin pek akıl kârı değil güzelim. Evi ve çevresini görebilmek için oraya yeteri kadar sokulmamız gerekir ki, o zaman da onlar da bizi görürler.»

— «Işıklarımızı söndürsek?»

— «Ayışığını unutuyorsun galiba?»

Bond, birden: «Tamam!» diye bağırdı. «Onu gördüğümü hatırladım!»

Ötekiler şaşkın, biraz da merakla kendisine bakınca:

— «Von Richter'den bahsetmiyorum,» dedi. «Gördüğüm, dispanserden çıkan adamdı. Bu sabah senin dönüşünü beklerken gördüm Ariadne. Küçük koydan yukarı, tepeye doğru tırmanıyordu. Güçlükle, ağır bir yük taşıyormuşcasına tırmanışı dikkatimi çekmişti. Demek, halsizliğinden, yaralarındanmış. Şimdi hangi çevrede nöbet tutacağımızı biliyoruz.»

Litsas: «Aynı şahıs olduğunu nereden biliyorsun?» diye sordu.

— «Neyin üzerine istersen bahse girerim. Güçbelâ ilerliyebilen bir adamın, oralarda ne işi var diye merak etmiştim. Şimdi kim olduğundan eminim. Olayları efendilerine bildirmeğe gidiyordu.»

Litsas pek ikna olmuşa benzemiyordu. «Evet ama, orası kuzey sahili. Oradan küçük ada görünmez bile.»

Bond başını salladı. «Daha iyi ya. Küçük Adadakiler de seni görmezler. Şimdi bize düşen, hemen

oraya yollanmak. Tehlikeli olmıyacak bir mesafeye kadar da sokuluruz.»

Yunanlının çelik bir kıskacı andıran eli, Bond'un kolunu kavramıştı. Sesinin tonu da bir garipti. «İşte geçiyor Bond. İşte, Herr Hauptmann Ludwig Von Richter... Sağ tarafına dönüp bakman yeter. Bakkal dükkânından çıkan adam.»

Bond, gelişigüzel bir yere bakıyormuşcasına başını çevirdi. Alman, kendilerinden yirmi metre kadar ötedeydi. Spor bir gömlek ve şort giymişti. Şişkin bir çanta taşıyordu. Sarışın, çok genç arkadaşının elinde de bir galon şarap vardı. Çevreyle ilgisiz, rahat, kendi aralarında konuşuyorlardı. Von Richter başını çevirince, Bond onun, yüzünde bir yamayı andıran yara yerini gördü.

Litsas: «Eve gidiyorlar» dedi. «Şöyle dolaşır gibi yapıp binecekleri tekneye bir göz atacağım. İlerde işimize yarıyabilir.»

Rum yanlarından ayrıldı. Ariadne: «Beni şaşırtan bir şey var James,» dedi. «Bu adam kolaylıkla tanınabileceği halde, ne diye onu kullanıyorlar? Onunla işbirliği yapmaları için çok önemli bir sebep olmalı muhakkak.»

— «İyi düşündün. Belki daha önce de onların hesabına çalışmıştı. Ne de olsa profesyonel bir asker. Bildiklerinden yararlanabilirler.»

Genç kız düşünceli düşünceli başını salladı.

— «Onun uzmanı olduğu bir silâhı mı kullanacaklar dersin?. Denize açılmalarına lüzum kalmadan, karadan ateşliyecekleri bir silâhı.»

— «İşin o safhası hakkında hiç bir şey bilmiyoruz. Ne söylesem, bir tahminden öteye geçemez.»

Ariadne'nın yüzündeki düşünceli ifade daha da koyulaşmıştı.

— «İş meslekten askere kalsa, onların da adamları var. Von Richter barbarlığı, vahşetiyle tanınmış

bir canavar. En büyük özelliğinin bu olduğunu unutma James. Fakat Von Richter aynı zamanda da topçu birliği komutanıydı. O çapta bir silâhı, kimse farketmeden buraya nasıl getirebilirler? Hele o dik bayırdan yukarı taşımak, aklın alacağı iş değil. Belki de...»

Bond: «Yakın mesafeden etkili atomik bir silâhtır» diyerek gülümsedi. «O zaman çok büyük olması da gereksiz. Başka bir şey düşünemiyorum.»

Öylece suskun, düşünceli otururlarken, Litsas yanlarına geldi.

— «Kıçtan takma motorlu bir sandalları var» dedi. «Açılmaları için beş dakika bekleriz.»

— «O beş dakika içinde de, halletmemiz gereken bir mesele aradan çıkar. Yani...»

— «Ne olmuş Yani'ye?»

— «Parasını verip bırakacaktık ya... Beraberimizde götüremeyiz.»

Litsas: «Öyle yapmamız gerektiğini biliyorum ama, bir de işlerin ters gittiğini düşün. Yani iyi bıçak kullanıyor. Tekneden ve bizden kolay ayrılacağını da sanmıyorum.»

Bond kararlıydı.

— «Beni dinle Niko. Yani'nin gitmesi şart. Hem de derhal. Çocuğun ailesi var. Başına bir iş gelirse, onların yüzüne nasıl bakarız?. Teknede görüp geçirdikleri yeter de artar. Onun yaşında bir çocuk, böyle şeylerden uzak kalmalı.»

Litsas: «Haklısın,» dedi. «Akşam üstü Pire'ye hareket edecek bir tanıdığım var. Meseleyi onunla konuşurum.»

On dakika sonra, el sıkışarak Yani'den ayrıldılar, **Altair** de limandan açıldı. Hedefe doğru hareketlerinin artık bir adım değil, bir atılış, bir hamle olduğunu düşünen Bond, tepeden tırnağa dikkat kesilmişti. Burnuna barut kokusu çarpmış, yakın bir

çarpışmayı sezinlemiş tecrübeli bir küheylânın uyanık tedirginliği içindeydi.

Çeşitli milletlerin bayraklarını taşıyan, yeni boyalı teknelerin yelken direklerinin ötesinden Vrakonosi'ye bakıyordu. Çiğ beyaz duvarlı alçak yapılar, hantal kayalıklar, tozlu yeşil, sık çalılıklarla kendileri arasındaki açıklık gittikçe genişlemekteydi. Litsas dümene geçmişti. Koyu gözleri iyice kısılmış, yüzünden bir şey okumak imkânsızdı. Ariadne sol tarafında bir heykel hareketsizliğiyle duruyordu. Saçları, akşam üstünün yakınlığını işaretleyen hafif bir esintiyle çırpınmaktaydı. Daha ötede kocaman bir portakalı andıran güneş alçalıyor ve denizin uçsuz bucaksız yüzü, ışıltılı çelik bir yüzey gibi göz alıyordu..

15. «YÜRÜYÜN MR. BOND»

Ay ışığında, denizden altmış metre yükseklikteki tepenin yamacında oturan Bond, bir sigara içmek için tarif edilmez bir istek duydu. Gölgesine sığınıp sırtını yasladığı kaya bir nöbetçi kulübesinden büyüktü. Pek uygun bir gözetleme yeri sayılamazdı ama, gün ışığı kaybolmadan Altair'den karaya çıkarçıkmaz, ondan iyisini bulamamıştı. İçlerinden birinin düşmanın hareket üssü, karargâhı olması muhtemel beş eve hâkim bir görüş açısı vardı. Evlerden ikisi doğrudan doğruya görüş alanında kalıyordu. Üçüncüsü, Bond'un bulunduğu yere göre elli metre kadar soldaydı. Yine sola doğru biraz açılarak, dördüncü ve beşinci evleri de görüş alanına alabilirdi ama, Von Richter'in teknesi o alanın dışında kalacaktı o zaman.

Şimdilik her şey yolunda görünüyordu. Demir atmadan önce, bir kum havuzundan büyük olmayan bir düzlüğün önünden geçmişlerdi. Tepeye tırmana-

cak olanların karaya oradan çıktıkları belliydi. Kısa bir tartışma sonunda, Litsas, gönülsüz, aşağıda kalmayı, durumu daha alçak bir görüş açısından kollamayı kabul etmişti. Denize doğru çıkıntı yapan bir kayanın ardına çekmişlerdi küçük botu. Ariadne'yı teknede kalmağa razı etmek daha da zor olmuştu. **Altair** güney yönünde bir buçuk mil mesafede, bir balıkçı köyünün önünde, benzeri bir düzine tekne arasında demirlemişti. Ondan uygun bir gizleme yeri bulamazlardı.

Genellikle, kopkoyu bir sessizliğin hâkim olmasına rağmen, bu sessizlik arada bir bozuluyordu. Bir saat öncesine kadar, en yakın evlerden birinde, bir radyodan ya da gramofondan, Batı, Slav, Türk ve Arap melodilerinin ilgi çekici bir karışımı olan «buzuki» müziği duyulmaktaydı. Garip bir havası vardı bu müziğin. Sanki öfke, keder ve ihtiras duygularıyla örülmüştü. Sonra müzik hafiflemiş, silinmiş, ev de karanlığa gömülmüştü. Ona yakın olan evin penceresi hâlâ aydınlıktı. Arada yüksek perdeden gülmeler çalınıyordu Bond'un kulağına. Uzun, çok uzun zaman aralarıyla, birkaç defa bir gecekuşunun ötüşünü işitti. Kasaba tarafından, bir keçinin boynundaki çıngırağın hafif hafif sallanışı ürpertti sessizliği. Bunların dışında hiç bir şey olmamıştı.

Bond, bileğindeki Rolex Oyster kronometrenin fosforlu rakkamlarla benekli kadranına baktı. Üçü on geçiyordu. Von Richter'in geleceğini düşünmekle, yanılmadığından emindi. O geldiği zaman ne yapacağı ise bambaşka bir meseleydi. Çok geçmeden, küçük teknenin yaklaştığını belirten sesi duydu. Batı yönünden geliyordu. Birkaç dakikaya kadar görüş alanına girecekti. Nitekim öyle oldu. Baş tarafında ölgün bir ışıklı nokta vardı. Dönüş hareketini tamamladıktan sonra, bir çeyrek mil kadar, sahile paralel yol aldı. Onun sonunda burnunu karaya doğ-

ru verip, Bond'un bulunduğu yerden görebildiği iki eve doğru sokuldu. Durumu daha yakından kollaması gerektiğini düşünen Bond yerinden kalktı. Aşağı inmesi artık şart olmuştu.

Zamandan kazanmak düşüncesiyle, zik zaklar çizercesine, geldiği yoldan inmeğe koyuldu. Arada, toprak kaymasıyla yerinden oynamış bir kayayı tırmanıp aşması gerekiyordu. Ay ışığına rağmen kesin olarak yön tayin edemediği için, yüz metre kadar doğuya düşmüştü.

Sola döndü. Kıyıya paralel, kendiliğinden meydana gelmiş bir set, terasımsı bir plâtform üzerinde ilerledi. Biraz sonra, ayaklarının altında çimenlerin nemli yumuşaklığını hissetti. Bir golf sahasını hatırladı birden. Sunningdale'i düşündü. Salı günü öğleden sonra orada golf oynamıştı. Şimdi cuma gecesiydi. Daha doğrusu, cumartesi sabahının erken saatleri... Aradan sadece üç gün geçmişti.

Zeminin aşağıya doğru meyillenmeğe başladığı yerde, Bond diz üstü çöktü, eğilip baktı. Kıçtan takma motorlu sandal, eskisine kıyasla daha yavaşlamıştı. Fakat ev görüş alanının dışında kalıyordu. Biraz daha inmesi gerekiyordu. Ay ışığıyla gümüş renginde görünen çalılıklara tutunarak inmeğe koyuldu. O tarafa bakan biri olmadıkça, görülmeyeceğinden emindi. Ayağının altından bir taşın kayması da yeterliydi varlığını duyurmak için. Bütün dikkatini öyle bir şey yapmamağa yöneltmişti. Motorun sesi kesilmiş, belirsiz konuşmalar duyuluyordu. Adamlar alçak sesle, mırıltıdan farksız tonda konuşmaktaydılar.

Sonunda, kuru, dere yatağını andıran, keskin ve dar bir boğaza inmişti. Bir yandaki granit kayaların yüzünün bir duvar gibi yükseldiği geçit, yumuşak kıvrılışlarla evin bulunduğu yönde uzanıp gidiyordu. İlerde geçit iyice daraldı. Çok geçmeden

tehlikeli sayılabilecek bir mesafeye kadar sokulmuştu. Bir sundurmayı andıran kaya çıkıntısının gölgesine sindi. Evin en yakın köşesi, otuz metre ötedeydi. Doksan derecelik bir görüş açısında, zemini düz, kayalık koya ayak basmış olan Von Richter'i farketti, sol kulağının çevresindeki saçsız yeri de açıkça görebiliyordu. Kısa boylu, tıknaz, yuvarlak başlı bir adam daha vardı. Von Richter'in sarışın yardımcısıyla beraber, sandaldan ağır olduğu anlaşılan bir çantayı çıkardılar. Sonra, bir düzine madeni kutu aldılar tekneden. Kutular koyu renk boyalı ve kare biçimindeydi. Onların da ağır olduğu anlaşılıyordu. Sarışın genç, son olarak plâstik iki valiz aldı ve karaya çıktı. Bütün o işleri hiç konuşmadan yapmışlardı. Eşyaların taşınması, daha doğrusu sahile çıkarılması işi henüz sona ermişti ki, bir ses duyuldu.

Evin önünden doğru konuşan adam görünmüyordu. Doğrudan doğruya Von Richter'e hitap eden meçhûl şahıs İngilizce konuşmuş, böyle bir duruma uygun, sıradan karşılama sözleri söylemişti. Telâffuzu bir garipti. İngilizceyi konuşarak öğrenmemiş, söyliyeceği kelimelerin seslerine göre, mekanik bir düzenle ezberlemişti sanki. Sesinin tonundan okunan tek şey, mutlak bir otorite ifadesiydi. Bond, düşman grubun Şefinin konuştuğunu anlamıştı.

Von Richter, rahat bir edayla karşılık verdi. Eve doğru yaklaşırken, sağ elini uzatmıştı. Konuşma daha belirsiz bir şekilde (arada hafiften gülmelerle) devam etti, konuşanlar içeri girdiler.

Teknedeki ışık söndürülmüştü. Kısa boylu, tıknaz yapılı adamla sarışın genç, büyük çantayı aralarında taşıyarak Bond'un gizlenmiş olduğu yerin önünden geçtiler, bir yan kapıda gözden kayboldular. Az sonra dönüp, birkaç seferde kutularla plâstik

valizleri de götürdüler. Kapı nihayet kapandı, evden köşelemesine dışarı düşen ışık söndü, derin bir sessizlik kapladı ortalığı. Bu sessizliği, sadece hafif çırpıntılarla tekneye çarpan su bozuyordu.

Bond bir süre hiç kımıldamadan, karanlıkta boyluboyunca uzanıp yatmış durumda bekledi. Teknede bir şey unutmuş olabileceklerini, her an birinin çıkageleceğini hesaplıyarak öyle hareket etmişti. O çantada ve kutuda taşınan şeylerin, mahiyetini merak ettikleri gizli silâhla ilgili olduğundan emindi. Kutulardaki, cephane olacaktı. Silâhın oturtulacağı tabla başka bir yerdeydi herhalde. Belki de daha önce getirilmişti.

O Allahın cezası şeyin — ağırlığına rağmen — bir hayli küçük olduğu muhakkaktı. Mermisi küçük adadaki evin sağlam duvarlarını yıkabilecek kadar güçlü, o çapta bir silâh düşünemiyordu. Sonra, bütün bunların bir şaşırtma hareketinin aksesuarı olabileceğini hesapladı. Asıl saldırıyı — daha önce de düşünmüş olduğu gibi — denizden yapacaklardı. Fakat bu ihtimal de pek tutarlı değildi. İşi yürütenler, gerçekleştirecek olanlar burada olduğuna göre, hareket noktası da burasıydı.

Yirmi dakika kadar daha oyalandı. Bir şey olmayınca, yerinden kalktı. Gerçekten tehlikeli sayılabilecek yakınlıktan, evin etrafında tam bir tur atması bir saat vakit aldı. O bir saatin sonunda, evin çevresinde akım verilmiş teller, herhangi bir alârm sistemi olmadığına kanaat getirmişti. Anlaşılan, evdekiler, bulundukları yerin kendilerinden başkası için ulaşılmaz olduğundan emindiler.

Tekrar eski yerine dönen Bond, zamanı ve şansını hesapladı. Ay iyice alçalmış, sadece yıldızlar ışıldıyordu ama, on beş dakikaya kadar şafağın ilk belirtileri kendini gösterecekti.

Elini çabuk tutması gerekiyordu. Çevresini kol-

lıyarak, arada dura dura, evin yan tarafına doğru yürüdü. Blok taşlarla döşenmiş kesimi geçti. Çok geçmeden yan kapının önüne varmıştı. Hiç duraklamadan, kapının tutamağını kavrayıp çevirdi. Çok hafif, belli belirsiz bir sesle aralandı kapı. O aralığı ancak geçebileceği kadar genişletmesi tam beş dakika sürdü. İlerde yanlamasından görünen basamaklara doğru yaklaştı. Sol taraftaki merdiven arka terasa çıkıyordu herhalde. Öbür merdivenin basamaklarını ağır ağır çıktı. Merdivenin üstbaşından ileriye uzanan koridor ölgün bir ışıkla aydınlatılmıştı. Sağlı sollu kapılar kapalıydı. Birden o kapılardan biri açılıverdi. Bond'u orada öylece yakalanmaktan kurtaran, çıkmak üzere olan adamın eşikte duralaması ve geriye dönüp bir şeyler konuşması olmuştu. Hızla dönen Bond, hemen sessizce aşağıya indi, yan kapıdan çıktı, kapıyı aynı dikkatle çekti. Daha önce arkasına sığınmış olduğu kayanın yanına henüz varmıştı ki, açılan kapıdan dışarıya ışık düştü. Walther'ini çeken Bond kayanın gölgesine sığındı, evi gözlemeğe başladı.

Yan kapıdan Von Richter çıkmıştı, şöyle bir duralayıp çevresine bakındı, sonra Bond'un gizlenmiş olduğu kayaya doğru yürdü. 007 şimdi tabancasını doğrultmuş, namluyu Almanın göğsüne yöneltmişti. Adam beş metre ötede durdu. Sonra döndü, yan tarafa ilerledi. İki, üç dakika bekleyen Bond, hiç ses çıkmayınca, Von Richter'in tekrar durmuş olduğuna karar verdi. Besbelli bir şey, ya da birini bekliyordu Alman. Nitekim yan kapıdan bir başkası daha çıktı o esnada. Bond, Albay Sun Liang-Tan'ı ilk defa o şartlar altında gördü işte.

Kısa, fakat hızlı adımlarla yaklaşan uzun boylu adama dikkatle bakıyordu. Adamın Von Richter'in bulunduğu yöne çevrik sarı yüzünde garip bir gü-

lümseme vardı. Hareketleri ve tavrı, sınırsız gücünü açıkça belli ediyordu.

Bond, onun sırf bu işi gerçekleştirmek için ta Çin'den kalkıp oralara gelmiş olduğunu düşündü. Onun bulunduğu yerden on, on beş metre ötede duran iki adam konuşmağa koyuldular.

— «Bu söylediğiniz yer, işiniz için gerçekten uygun mu?»

James Bond, o garip telâffuzlu İngilizce konuşan sesi tanımakta güçlük çekmemişti.

Aksanlı fakat akıcı İngilizce konuşan bir başka ses: «Evet Albayım,» dedi. «Hem de çok uygun. Tabii, kayanın üstü değil. Toprağı da sulayarak biraz daha yumuşatmamız gerekiyor. Artık ışığı söndürebiliriz sanırım.»

— «Tabii,» diyen Çinli, sesini biraz daha yükseltti: «Evgeni, ışığı söndür lûtfen.»

Evgeni bir Rus ismiydi. Kısa boylu, tıknaz adam olacaktı bu.

— «Şimdi hareketle ilgili diğer hususları konuşalım. Zamanı kesin olarak öğreneceğinizden emin misiniz?»

Işık sönmüştü.

— «O bakımdan endişeniz olmasın.»

Von Richter: «On dakika daha beklersek, hedef olduğu gibi belirecektir,» dedi. «Fakat buna lüzum olduğunu da sanmıyorum.»

Bond dudağını ısırdı. Gerçekten de öyleydi. Kayanın üst kısmı, çalılıklar ve evin yan tarafı, hafiften, çok hafiften de olsa ışık almağa başlamıştı. Çevredeki koyuluklar belli belirsiz açılıyordu. Bunların konuşması daha ne kadar sürecekti acaba?..

Bir süre hiç ses duyulmadı. Sonra, Alman: «İşte» dedi. «Bakın, gördünüz mü?»

— «Ah, evet... Mükemmel...»

— «Işık durumuna göre hedefi mümkün olduğu

kadar yakın gösteren özel bir ayarlama tertibatı kullanıyoruz. Daha önce de söylediğim gibi, her şey uzun araştırma ve çalışmaların sonuçlarına göre düzenlendi. Gerçekten şaşırtıcı değil mi?»

— «Sonucun da öyle olacağını umarım.»

— «Tabii, tabii. Hem de şaşmaz bir şekilde. O hususta emin olabilirsiniz.»

Çinli bir şeyler mırıldandı. Olduğu yerde ter içinde kalan Bond, bunları anlıyamamıştı. Bir an, iki adamı, sonra eve koşup sarışın genci ve Evgeni'yi, başkaları varsa onları da vurmayı düşündü.

Von Richter: «Eh,» dedi. «Yeteri kadar gördük sanıyorum. Willi ve ben esaslı bir kahvaltıyı hak ettik doğrusu.»

— «Tabii... Şu Willi dediğiniz genç.. Böyle bir işde yararlı olabilir mi acaba?»

— «Hem de nasıl. Genç Willi'nin çok ilginç bir geçmişi var. Babası Himmler'in adamlarındandı. Amerikalılar, şu saçma Savaş Suçluları yâveleriyle onu Nürenberg'de astılar. O zaman henüz bebekti Willi..»

Bond daha fazla dinlemek niyetinde değildi. Sesler de uzaklaşır gibiydi zaten. Silâhını doğrultarak bekledi. Fakat aksilik bu ya, ötekiler onun önünden geçecekleri yerde, geriye doğru yürüdüler. Ve öylece, Bond'un görüş alanından çıktılar. İlerde tekrar göründükleri zaman da, yirmi beş, otuz metre mesafedeydiler. Bond ateş etmek şansını göze alamadı. Işık kötüydü. Genç adamın kararsızlığı esnasında, Çinli ile Von Richter, öbür taraftan evin arkasına doğru gözden kayboldular.

Bond üç dakika kadar bekledi. İki adam belki dönerler diye umuyordu. Beklediği olmayınca, sığındığı yerden çıktı, dere yatağını andıran o dar geçite yöneldi. Yukarıya çıkmak inişten daha güç ve yavaş oluyordu. Geçitin üst başına ulaştığı zaman, güneş

de kendini göstermişti. Durup derin bir soluk aldı. Taşlık bayırı tırmanmak istemezse, tepenin çıplak tarafından, dolana dolana otuz metre çıkmak zorundaydı. Geldiği yerden dönmeğe karar verdi.

Önünde, bir çok jeoloğun hazine sayabileceği bir görünüm uzanıp gitmekteydi. Kare ve dikdörtgen biçimli, bazıları altı, bazıları da sekiz metre yüksekliğinde yüzlerce taş blok, bir kilometrelik bir alanda düzensiz aralıklarla sivrilmişti. Bunların arasından dolanan, bazen de yerinden kaymış şekilsiz kaya kitlelerini tırmanıp aşması gereken Bond, elli dakika sonra hedefine ulaşmıştı. Şimdi sadece kayalık bir alanı geçmeğe kalmıştı iş. Onu da aşınca, sandalın bulunduğu küçük düzlüğe varacaktı.

Dinlenmek, biraz soluk almak için iliştiği yerden doğrulurken birden, yan taraftan ortaya çıkıveren bir adam karşısına dikildi. Elindeki tabancanın namlusu Bond'a çevrikti. Uzun boylu, koyu renk elbiseli bir adamdı bu. Bir omuzundan, bir dürbüne ait olduğu belli, yeşil plâstik bir mahfaza sarkıyordu.

Pürüzlü bir sesle ve Ruslara has bir aksanla: «Günaydın, Mr. Şaymis Bond» dedi.

Bond bir şey söylemeyince, adam: «Sizi yukardan gördüm,» diye devam etti. Sol eliyle tepenin yamacını işaret etti. «Şimdi de oraya gidiyoruz.»

Bond hiç kımıldamadı.

— «Hayır mı?.. O zaman sizi vururum. Fena da olmaz. Yukarıya, haydi bakalım, arkadaş...»

Tabancanın Bond'a çevrik namlusu bir milimetre bile oynamamıştı. Bond, tek şansın, tırmanış esnasında bir fırsat kollamak olabileceğini düşündü. Başını salladı.

Rus, altın dişini açığa vuran bir gülümseyişle: «İyi,» dedi. «Sen iyi çocuk.. Şuraya gel.» Serbest eliyle, kendisinden belirli bir açıklığı göstermişti. Bond oraya gitti.

— «Şimdi de tabancanı ver lûtfen. Yavaşça... Ağır ağır...»

Tabancanın namlusu, Bond'un kalbine yönelmişti. Kimse, nişan almış bir adamdan daha çabuk nişan alıp ateş edemezdi. Umutsuzlukla bunu düşünen Bond, pantolonunun arka cebinden Walther'i çıkarıp uzattı.

— «Akıllılık buna denir işte... Uzağa fırlat...»

Rus gerçekten tedbirli davranıyordu. Bond o fırsatı da kaçırmış olduğunu düşündü. Otomatik tabanca kayanın kenarına kadar gitti.

Kumsalı işaret eden Rus: «Arkadaşında iş yok ha?» dedi. «Şimdi, yürüyün Mr. Bond. Ağır ağır...»

Bond bu emre uymak üzereyken, öteki birden sırtına sert bir darbe yemiş gibi sarsıldı. Orta kalibreli kurşunun sesi, pek geniş çevrede duyulamıyacak bir yankı yapmıştı.

Adamın tabancası elinden düştü. Bond'a bakan gözlerinde tarifsiz bir şaşkınlık belirmişti. Bakışıyla, böyle bir şeyin nasıl olabileceğini sorar gibiydi sanki.

Bond, onun bu sessiz sorusunu: «Kumsaldan atılan bir tüfek kurşunuyla vuruldun» diye cevaplandırdı.

Bu sözlerinin anlaşılıp anlaşılmadığını hiç bir zaman bilemiyecekti. Rus yarım bir dönüş yaptı, yediği ikinci bir kurşunla, kökünden baltalanmış kof bir ağaç gibi devrildi.

Walther'i fırlatıp attığı yerden alan Bond, iki dakika sonra kumsaldaydı. Litsas sandalı suya indirmişti bile.

Bond: «İyi bir atıştı» dedi.

— «Fena sayılmazdı, değil mi? Savaştaki çarpışmalarda bayır yukarı ateş etmeğe alışmıştık. Üs-

telik, mesafe de azdı. Bir seferinde, dört yüz metreden bir Alman subayını zımbalamıştım.»

Mavzeri Bond'un kucağına vermişti.

— «Bu adamlar, dünyada tüfek diye bir şeyin mevcut olduğunu unutuyorlar bazan. On beş metre yakınlarında hiç bir şey görmezlerse, emniyette olduklarını düşünüyorlar. Eh, dostumuzun da adamakıllı şaşırdığına bahse girerim.»

Bond, adamın yüzünü hatırlıyarak başını salladı: «Gerçekten öyle.»

— «Onu kolluyordum ama, senin karşına dikilinceye kadar vurmağa niyetim yoktu.»

— «O da seni görmüş.»

— «Öyleyse karşına dikilip sana silâh çekmemesi gerekirdi. Kimdi acaba?»

— «Arenski'nin adamlarından biri.»

— «Anlı şanlı Generalimizin çok kızacak. Bu gece işimizi bozmağa kalkışmasa bari...»

16. GEÇİCİ KAPTAN

Aynı gün öğle vakti Vrakonisi limanının beş mil güneyindeki **Altair** kuzeybatıya doğru ilerliyordu. Görüş alanı açık, hava güzeldi. Fakat deniz sabahın erken saatlerinden beri hafiften çalkantılıydı.

Sekiz metre boyundaki **Cynthia** adını taşıyan teknesinin huyunu suyunu bilen Yorgo İonides, bu cins tekneleri kullanmakta tecrübesizdi. Havanın daha kötüleşmiyeceğini umuyordu. Bunu sadece kendini düşünerek değil, **Cynthia** ile onu kullanmakta olanlar için de istiyordu. İş kendi durumunu kurtarmağa kalsa, yelkenle yakın adalardan birini tutabilirdi nasıl olsa...

Litsas'la beraberindekiler, **Cynthia'**yı niçin istemişlerdi acaba? Nereye gideceklerdi?

Yorgo, «Önce kendi işimize bakalım,» diye düşünerek gülümsedi. **Altair**'in başını dalgalara vermişti. Gerçekten çabuk öğreniyordu. Her zaman öyleydi zaten. Tez zamanda bu tekneyi kullanmanın da ustası olup çıkacaktı. Mesele bir sezgi işiydi. Dedesi, bazı kimselerin doğuştan denizci olduğunu sık sık söylemez miydi? Fakat şimdi dedesinin sözlerini düşünmenin sırası değildi. Ötekiler aklından çıkmıyordu bir türlü. Kanun dışı bir şeyler çevirdikleri belliydi. İki Rum, adam ve kız fazla dikkatini çekmemişti. Öteki adam, o sert yüzlü İngiliz gerçekten ürkütücüydü. Yorgo İonides, onun belâlı biri olduğunu hemen anlamıştı. Güverteye yelken bezine sarılı olarak getirdikleri o şeylerin de silâh olduğu muhakkaktı. Yorgo başını çevirmiş, nezaket gereği onlarla ilgilenmemiş, havayı kolluyor gibi yapmıştı. Ee, kolay değil, İyonyen adalarından Kefalonya'lıydı Yorgo İonides. Böyle durumlarda Kelafonyalılar kafalarıyla gözlerini kullanmayı bilir ama, ağızlarını da sımsıkı tutarlardı.

Yorgo da işin başından beri öyle yapmış, kendisine teklif edilen şeyleri hiç duraklamaksızın kabullenmişti. Atinalı limanda yanına yaklaşmıştı, yarısı peşin, yarısı da sonra ödenmek üzere üçbin drahmi karşılığı, otuzaltı saatliğine tekneleri değiştirmelerini teklif etmişti. Yorgo İonides, böyle tekliflerde her gün karşılaşıyormuş gibi başını sallamıştı sadece. Sonradan arkadaşlarıyla konuşurken adının Litsas olduğunu öğrendiği Atinalı, tekneleri orada, limanda değil, güneyde bir yerde buluşarak değişeceklerini söylemişti. Yorgi İonides buna da itiraz etmemişti. Litsas'ın söylediklerine göre, onların teknesini alıp güneye, İos adasına gidecek, ertesi gün akşam üstüne, buluşma saatine kadar orada bekleyecekti.

Yorgo da öyle yapmış, saatte sekiz mille güneye

doğru açılmış, ötekilerin göremiyeceği kadar yol aldıktan sonra da, teknenin başını kuzeybatıya çevirmişti.

Hiç olmazsa bugünlük İos'a gitmeğe niyeti yoktu. En geç akşam üstü saat altıda Paros limanına girecekti. Sabahleyin erkenden de yola çıkar, güneye doğru arkasından alacağı rüzgârla, rahatça İos'u tutardı. Orada liman boyu tavernalarından birinin önünde oturup kahvesini içerek, ötekilerin gelişini beklemeğe bol bol vakti olurdu.

Bunları düşünen Yorgo İonides keyifli keyifli gülümsedi, sonra ondört yaşındaki yeğenine seslendi. Çocuk az ötede uzanmış, güneşleniyordu. Koşarak gelince Yorgo dümeni ona bıraktı. Esinti hafiflemiş, denizin yüzü iyiden iyiye durgunlaşmıştı. Dümeni yeğenine bırakmasında bir sakınca yoktu bu durumda.

Yorgo İonides teknenin salonuna gidince kendine bir kadeh konyak doldurdu, sıralardan birine oturdu. Naksos Adasında hazırlanmış sert içkiyi keyifle yudumluyordu. Gerçi içki için henüz erken bir saatti ama, tatilde sayılırdı.

Bir de sigara tellendirip, pencereden bakmağa koyuldu. Küçük adacığın yüz metre kadar güneybatısından geçiyorlardı. Yorgo İonides, adacıktaki büyük evde çok zengin bir yabancının oturduğunu ve o yabancının oğlanlara düşkünlüğünü duymuştu. Bu yabancılar, adalarda diledikleri gibi yaşıyacaklarını, akıllarına eseni yapabileceklerini sanıyorlardı. Belirli bir hoşnutsuzluk ifadesiyle yüzünü buruşturan Kefalonyalı, evin terasında duran koyu renk elbiseli adamı farketti. Belki de zengin yabancının kendiydi bu. Dikkatle tekneye bakıyordu. Sonra yabancı keskin bir dönüşle eve yürüdü, içeriye girdi Az sonra, beraberinde bir başkasıyla tekrar çıktı. Yeni gelen, bir dürbünle Altair'e bakıyordu. Dürbünü ko-

yu renk elbiseli adama verip bir şeyler söyledi. Bu esnada üçüncü bir adam daha gelmişti yanlarına. Adamların üçü de **Altair**'le çok ilgilenmişe benziyordu. Yorgo bunun sebebini anlıyamamıştı. Yerinden kalktı, güverteye çıktı, adamlara doğru el salladı.

Yaptığı hareketin etkisi şaşırtıcı oldu. Adamlar şaşkın şaşkın birbirlerine bakıştılar. Sonra tekrar **Altair**'e bakmağa koyuldular. Kefalonyalı elini sallamağa devam etti. Bu sefer ötekiler de karşılık verdiler. Fakat bunu gönülsüz gönülsüz yaptıkları belliydi. Kendi kendine yüksek sesle gülen Yorgo, salona döndü. Bütün yabancıların çılgın olduğunu söyleyen eski Yunan atasözü doğruydu. Ne var ki, zengin olanların çılgınlığı hoş görülüyordu. Küçük adaya doğru bakan Yorgo, evin alt tarafında kalan koydan büyük, gri bir motörün hareket ettiğini gördü. Bir an endişeye kapıldı.

Altair çalınmış bir tekne olabilirdi. Adamlar onu tanımışlardı belki de. Sonra omuzlarını silkti.

Yarım saat sonra, yeğeniyle beraber, peynir, zeytin, ekmek ve biradan ibaret öğle yemeğini bitirmek üzereydiler. Yorgo İonides, Paros'u düşünüyordu. Aklının dönüp dolaşıp oraya takılmasının sebebi, Marya'nın orada olmasıydı. Üç yıldır nişanlıydılar Marya ile. Yakında evleneceklerdi. Kızın ailesi kendisini beğeniyor, dürüst bir genç olduğunu biliyorlardı. Fakat yirmi yedi yaşında olmasına rağmen, güvenilir bir durumu olmadığı için de yakınıyorlardı. Onlara göre, yirmi yedi yaşında bir erkek daha sağlam, daha varlıklı bir durumda olmalıydı. Yorgo İonides bu akşam onlara yanıldıklarını ispat edecekti. Önce hepsini —Marya'yı, babasını, annesini ve küçük kızkardeşini— tekneye davet edecek, onlara her tarafı gezdirecek, salonda içkiyle ağırlıyacaktı. Atinalı bir dostunun, bu güzelim tekneyi bir-

kaç günlüğüne kendisine verdiğini söyliyecekti onlara. O zaman, hakkında yanıldıklarını anlıyacaklardı işte. Sonra birlikte istakoz yiyecekler, turistler için hatıra eşya satan gösterişli dükkânlardan hediyeler alacaktı.

Bütün bunlar bir yana, Yorgo'yu asıl sevindiren, kısa bir süre için de olsa, Marya'nın elini tutacağını, ona doya doya bakacağını düşünmesiydi. Tabii, genç kızla yalnız bırakacaklarını ummuyordu. Fazla iyimserlik olurdu o kadar...

Yorgo İonides uzun boylu, sağlam yapılı, kara gözlü, kara kaşlı bir gençti. İşinin gereği turistlerle sık sık beraber olmuş, yakışıklılığı dolayısıyla da genç, orta yaşlı turist kadınların dişice ilgilerinden yararlanmıştı. Böyle şeyler Adalılarca da yadırganmazdı ama, evlenmeden önce gençlerin tehlikeli sonuçlar verebilecek şekilde yalnız, başbaşa kalmalarına meydan vermezlerdi. Gençlerin hoşnutsuzluğuna, bu töreyi köhnemiş bir şey diye suçlamalarına rağmen, bildiklerinden şaşmazdı Adalılar. Yorgo, Marya'nın bu konuda ne düşündüğünü öğrenmek fırsatını bulamamıştı henüz.

Gözlerinin önünde Marya canlanmıştı şimdi. Beyaz entarisi, dipdiri göğüsleri ve olanca güzelliğiyle... O beyaz entarinin altında gizli güzellikleri, dolgun ve diri memelerinin... Yorgo İonides, düşüncelerinin burasında kendini toparladı. Böyle şeyleri düşünmek ise ona sadece tedirginlik verir, başka işe yaramazdı.

Arka tarafa doğru bakınca, o büyük motörün hızla yaklaştığını gördü. Daha önce — motörün koydan hareketi esnasında — duyduğu tedirginlik şimdi belirli belirsiz bir korkuya dönüverdi. Sonra, korkması için sebep olmadığını düşündü.

İyice yaklaşan motör, süratini **Altair**'in süratine uydurmuş, onunla paralel yol yapmaktaydı. Şim-

di Yorgo'nun o büyük evin terasında gördüğü üç kişi, aynı dikkatle ona bakıyorlardı. Genç adam çevresine bakındı. Yarım mil kadar açıkta bir balıkçı teknesi, aksi yönde ilerliyordu. Ufukta da büyük bir yolcu gemisinin varlığını belirten bir duman yükselmekteydi.

Sonra, motörden biri Rumca bağırdı: «Teknenin adı ne? Hangi limana bağlı?»

— «Pire'den **Altair.** Siz kimsiniz?»

Bu soruyu duymamış gibiydiler.

— «Adın ne senin?»

— «Yorgo İonides. Bu teknenin geçici kaptanıyım.»

— «Yanında kim var?»

— «Sadece yeğenim. İşte şu gördüğünüz çocuk.»

Motördekiler kendi aralarında konuştular bir süre, sonra: «Güverteye çıkacağız,» dedi içlerinden biri.

— «Ne hakla?»

— «Kraliyet Sahil Koruma grubundanız.»

Yorgo gerçeğin hiç de öyle olmadığını biliyordu ama, Kefalonyalı tarafına uyarak ses etmedi. Bilmediği bir sebepten dolayı başının derde girdiği belliydi. Diklenerek, itiraza kalkışarak, durumu daha kötüleştirmenin âlemi yoktu.

Motörü stop edip, yeğenine: «Üzülecek, endişe edecek bir şey yok,» dedi. «Atina'dan kaçmış tehlikeli bir haydudu arıyorlar herhalde. Onlar güverteye çıkınca, dümeni sen al. Ben de kendileriyle konuşurum.»

Altair'e çıkan üç kişi, tekneyi büyük bir dikkatle aradılar. Adamlardan ikisinin yabancı oldukları belliydi, üçüncüsü şişman, hareketleri ağır, görünüşüyle insana güven vermeyen bir Rumdu. Kuvvetli bir ihtimalle Selânikliydi. Yabancılardan biri konuş-

tuğu zaman, Yorgo İonides, onun Bulgarca konuştuğunu düşündü. Şişman Rum, onun söylediklerini tercüme etti:

— «Bond denen adam nerede?»

— «O isimde birini tanımıyorum.»

— «Yalan söylüyorsun. Birkaç saat önce bu teknedeydi, biliyoruz.»

Yorgo omuzlarını silkti. Şişman adam:

— «Bu sabah bu teknede bir İngiliz vardı,» diye devam etti. «Söyle, yok muydu?»

— «Evet ama, ismini bilmiyorum. Kendisiyle hiç konuşmadım zaten.»

— «Nerede şimdi?»

— «Hiç fikrim yok. Nereye gideceğini bana söylemedi ki.»

— «Yalan söylüyorsun. En son olarak onu nerede gördün?»

— «Buradan onbeş mil uzakta. Vrakonisi'nin güneyinde, denizdeydiler.»

— «Nereye gidiyorlardı?»

— «Bilmiyorum dedim ya...»

Şişman adamın bir şey söylemesine kalmadan, yabancılardan biri ileri atıldı. Yorgo'nun gömleğinden kavrayarak kuvvetle sarstı onu. Bir yandan da bağırıyor, Yorgo'nun yüzüne karşı anlamadığı bir şeyler söylüyordu.

Yabancının böyle davranması bir hatâydı. Âşinası olduğu çevrede yok yere suçlu muamelesi görmek, yolundan çevrilmek, yüzde yüz gerçeği söylediği halde yalancılıkla suçlanmak, zaten Yorgo'nun kanına dokunmuştu. Kefalonyalı olduğunu unutmuştu artık. Sağ dirseğini adamın böğrüne kuvvetle gömerek, onu geri geri sürdü. Sonra, bundan aldığı cesaretle: «Sahil korumadan olduğunuzu gösteren belgelerinizi gösterin,» dedi. «Yoksa terkedin burayı!»

Bu sefer hatâ yapan Yorgo olmuştu. Cümlesini henüz bitirmişti ki, kulağının arkasına bir tabanca kabzası indi. Yarı baygın, güverteye yığıldı. Yeğeninin acı acı bağırdığını belli belirsiz duyuyordu. Şişman adam, tekrar: «Bond nerede?» diye sordu.

— «Bilmiyorum. Bilsem söylerdim. Gerçekten bilmiyorum.»

Bir sessizlik oldu. Yabancılardan biri bir şeyler söyledi sonra. Tekrar sessizlik kapladı ortalığı. Yorgo, elleriyle dizlerinin üzerinde doğrulmağa çalışıyordu. Birden sırtüstü devrildi. Kuvvetli eller bileklerinden kavramıştı. Sağ dizinde dayanılmaz bir acı duydu. Kalçasına kadar yayıldı bu acı. Oradan da karnının alt kısmına geçti, yana dönerek kusmağa başladı.

— «Söyle diyorum, Bond nerede?»

— «Bil... Bilmiyorum... Nereye gideceklerini söylemediler. Doğuya doğru gittiler sanıyorum.»

Adamlar aralarında bir şeyler konuştular.

— «Pekâlâ. Teknenin adını söyle, nasıl bir tekne olduğunu da tarif et.»

Yorgo, kendinden istenen şeyi yaptı. Ağzı kapalı durulacak zaman olmadığını anlamıştı. **Cynthia**'yı inceden inceye tarif etti. Tarifini bitirememişti bile. Bu defa başının içinde bir patlama oldu. Egenin yüzüne ışıltılar veren güneş gözlerinin önünde karardı, kayboldu...

17. BAŞLANGIÇ MI, BİTİŞ Mİ?

Yorgo İonides, Bond'la beraberindekilerin doğuya doğru gittiklerini açıkladığı zaman, yalan söylememişti, fakat onu sorguya çekenler için bu kadarı yetersizdi.

Altair güney yönünde gözden kaybolunca, daha önceden kararlaştırdıkları gibi, Litsas, **Cynthia'**-

nın burnunu Vrakonisi'ye doğru çevirmişti. Saat üçte, tekne adanın en doğu noktasının güneyinde kalan küçük bir koyda demirlemişti. Bulundukları yer, deniz yoluyla küçük adadan sekiz mil mesafedeydi.

Aslında koy da denilemezdi buraya. Denizin kıyıdan dişleyerek kopardığı bir yarığı andırıyordu. Bir yanda, deniz seviyesinde yer yer oyulmuş bir kayanın granit cephesi yükseliyordu. Çevrede, kızıl kahverengiden zeytin rengine kadar değişen, garip biçimli kayalıklar, eski çağlara ait, ilkel, taştan bir sarayın kalıntılarını andıran, görünüşleri insana ürküntü veren, yüzleri delik deşik, keskin sırtlı, diş diş sivrilen taş bloklar vardı.

Litsas: «Burada emniyetteyiz,» dedi. «Yukarda eski bir tapınağın kalıntıları var. Böyle küçük bir tekneyi gizlemek için daha uygun bir yer bulamazdık. Tek düşüncem, yakıt durumumuz. Mevcut akaryakıtla ancak otuz mil yapabiliriz. Karanlık basınca, limana kadar bir uzanalım mı?»

Bond başını salladı. «Hayır. Limanda adam bulundurdukları muhakkak. Bu akşam belki de iki kişiyi görevlendirirler. Yarın istediğin kadar yakıt alırız.»

Litsas buzluğa doğru yürüdü: «Ben bir bira içeceğim,» dedi. «Başka isteyen var mı?»

Ariadne, dizleri bükülü, güvertede oturuyordu. «Hayır» gibilerden başını salladı. Alkol derecesi düşük o nesneden içmeğe Bond'un da gönlü yoktu.

Litsas, kapağını ustaca açtığı birayı içi yanmışcasına içtikten sonra, elinin tersiyle dudaklarını kuruladı.

«Sonra kayalardan tırmanacağız. Bu işin pek Fazla vaktimiz kalmadı.»

Bond, bir haritanın arkasına çizmiş olduğu kabataslak, fakat ayrıntılı plânı yere yayarken: «Aynı fikirdeyim,» dedi. «Saat sekizde buradan ayrılacak

ve kuzey sahilinden dolanarak, saat onda o küçük kumsala varmış olacağız.»

Ariadne, ciddî bir ifadeyle: «Bana kalırsa çok erken» diye söze karıştı. «O Saatte herkes uyanık olur.»

— «Ona bakarsan, bu gece hep uyanık kalacaklar. Hem bizi beklediklerini hiç sanmam. Hareket saatlerini bilmediğimiz için, daha geç vakte kalmayı göze alamayız. Saat onda, ortalıkta birçok tekne vardır, böylesi daha iyi. Dikkati çekmeyiz.»

Genç kız, ikna edilmiş bir öğrenci pozunda: «Evet,» dedi. «Söylediklerin akla yakın. Devam et James.»

— «Cynthia ile kumsala kadar sokulınamız mümkün mü?. Bunu sağlayabilir misin Niko?..»

— «Öyle gerekiyorsa, öyle yapmak zorundayız. O işi bana bırak.»

— Sonra kayalardan tırmanacağız. Bu işin pek zor olduğunu sanmayın. Fakat Thompson'u yukarı çekmek için halat lâzım.»

Litsas başını salladı. «Kolay.. Onun da çâresine bakarız.»

Bond, parmağını plânın üzerinde bir noktaya bastırdı:

— «Burası, Arenski'nin adamının vurulduğu kayalık çıkıntı. İşin zorlu kısmı burada başlıyor. Tehlikeli ve güç değil. Sadece zorlu kısmı..»

Genç adamın, düşmanın karargâhı olan evin durumunu ve çevresini anlatması on dakika sürdü. Sonunda, kurumuş dere yatağını andıran kayalık, dar geçidin son dirseğini işaretledi:

— «Burada duracağız,» diye devam etti. «Niko'yla ben, geriden dolaşıp arka terasa bir koşuda varabileceğimiz bir yer tutacağız. Bu fasıl çok daha kolay. Saldırma noktasına ulaşmamız, olsa olsa onbeş dakika alır. Bir kere oraya ulaşınca da beraber

içeri dalacağız. Bu esnada, Ariadne da o dar geçidin ağzından evin yanını ve ön tarafını tutacak. Silâh seslerini duyunca, yavaş yavaş saymağa başlarsın. Onlardan birini görürsen, hemen ateş et, yan kapıdan da eve gir. Karşına gelen merdiven, üst kattaki koridora çıkıyor. Merdivenin başından, koridora açılan bütün kapıları tutabilirsin. Seninle orada buluşacağız. Göreceğin her yabancıya ateş et. Şefi evin içinde serbest dolaşmağa bırakmazlar nasıl olsa. Bir de başka türlü düşünelim. Daha önce kimseyi görmezsen, otuza kadar say, sonra yine yan kapıdan eve gir. Evin içinde karşılıklı atış devam ediyorsa, kesilinceye kadar beklemen lâzım. Hiç silâh sesi duymazsan, saldırımızın başarısızlıkla sonuçlandığını anla. Hemen **Cynthia**'ya dön. Niko, motörün nasıl çalıştırdığını, teknenin nasıl açılacağını sana gösterir. Bu çevreden mümkün olduğu kadar hızla uzaklaşmağa bakın. Gerisi sana kalıyor. Atina'daki İngiliz Büyük Elçiliğine teslim edilmek üzere bir de mektup vereceğim sana. Soracağınız bir soru var mı? Tamam. Öyleyse şimdi biraz dinlenelim. Buna ihtiyacımız var.»

Bond'un yastıklarla derme-çatma hazırlanmış yatak üzerinde, Ariandne'nın yanındaki uykusu hiç de rahat olmadı. Rüyasında, garip, görülmemiş kelimelerle tarif edilemeyecek kadar acayip bir yaratık, ısrarla peşini bırakmıyordu. Dümdüz, geniş bir mermer zemin üzerinde koşmaktaydı. Bu düzlüğün bir ucunda, bir mimarın çizdiği şekilleri andıran, geometrik bir düzende dizili ağaçlar vardı. Bond o ağaçların arasında koşarken, ardarda, bir alevin parlamasından farksız boğuk, çok boğuk patlamalar duyuluyor ve çevrede ne varsa hepsi yok oluyordu. Ne olduğunu merak ederek dönüp bakan Bond, tuğladan örülü garip bir duvarla karşı karşıya buluyordu kendini. Sonra yakın bir gürleme ortalığı sarsı-

yor ve tuğla duvar Bond'un üzerine doğru yıkılıyordu.

Genç adam biraz da kendini zorlayarak, o rahatsız uykudan uyandı. Fakat uğultu devam ediyordu. Doğrulan Bond uğultunun geldiği yöne baktığı zaman, büyük ve kuvvetli, gri bir motör gördü. Motör koyun açığında dolanıyordu. Zengin turistler denize girmek için uygun bir yer arıyorlardı besbelli. Motörün güvertesinde kimseler görünmüyordu. Uzaktan telsiz dalgalarıyla yönetilen bir tekneydi sanki.

Bond tekrar uzandı. Biraz sonra motörün kuvvetli uğultusunu da duymaz olmuştu. Aynı teknenin birkaç **yüz** metre doğuda karaya iyice sokulduğunu, sönmüş yanardağın karakteristik ve renkli kayalıkları arasına, küçük koyu gözetliyecek birini bıraktığını nereden bilecekti?.

Neden sonra tekrar uyandığı zaman, günün aydınlığı puslu, melânkolik bir menekşe rengine dönmüştü. Ariadne, bir çocuk uykusunun derinliğinden koparcasına gözlerini açtı, kırpıştırdı ve Bond'a baktı: «Şimdi ne yapıyoruz?» diye sordu.

Bond onu öptü: «Ne yapacağımızı bilmiyorum ama, ne yapacağımı biliyorum,» dedi. «Yüzeceğim.»

— «Ben de yüzerim öyleyse.»

Litsas hâlâ uykudayken, ikisi de çırılçıplak soyundular, kendilerini inanılmayacak kadar durgun, berrak suya bıraktılar. Genç kıza bakarak gülümseyen Bond: «İnanılmayacak şey,» dedi. «Yunan kızları erkeklere çıplak görünmektense ölmeği tercih ederler sanırdım.»

Ariadne da gülümsedi.

— «Bizi pek tanımadığın anlaşılıyor. Rum kızlarına öyle davranmaları utançtan, ya da kendilerine güvensizlikten değil, çevreye karşı saygı duyduk-

larındandı. Burada beni tanıyan kimse yok. Sadece sen varsın ki, senden sakınmam, gördüklerini gizlemeğe çalışmam için artık biraz geç. Öyle değil mi?..»

Ariadne, bir yandan konuşurken, kuvvetli kulaçlarla tekneden açık denize doğru uzaklaşıyordu. Kulaçları kuvvetli olduğu kadar da hesaplıydı. Gücünü boş yere harcamıyordu. Bond da onun peşinden yüzdü. Her fırsatta kızın bir başka tarafını öğreniyor ve o tarafının da kusursuz olduğunu görüyordu. Biraz şaşmasına rağmen, kıza yetişmek için zorlandığını hissetti. Onun hizasına gelince, kulaçlarını kızın kulaçlarına uydurdu. Yüz metre kadar yanyana yüzdüler.

Su, pürüzsüz bir ipekli kumaşın okşayıcı teması gibi vücutlarından kayıyordu. Dibe doğru koyulaştığı için, Bond, o çevrede denizin hayli derin olduğunu düşündü.

Hiç konuşmadan döndüler. Litsas onların tekneye çıkmalarına yardım etti. Ariadne güvertede uzaklaşırken, arkasından keyifli, değerlendirmesini bilen gözlerle bakarak: «Aslında bakmamam lâzım biliyorum» dedi. «Talihli erkeksin James. Neyse işimize bakalım, ortalık iyice kararmadan Ariadne'ya Thompson'u nasıl kullanacağını öğretmek istiyorum. İonides'in bisiklet farlarından hayır yok.»

Saat sekizden önce, Ariadne'nin silâh eğitimi sona ermişti. Bond, savaş plânını onlara tekrarlattı. Sonra, sosis, salata ve meyvadan ibaret akşam yemeklerini yediler. Litsas demir almak için kalktı. Eli zinciri saran kolda, gözleri Ariadne'da: **«Thée mu, voithisse mas,»** dedi.

Genç kız başını önüne eğince, Rum:

— «Kusura bakma,» diye devam etti. «Biraz dua, içime güven verir. Bu inancımdan dolayı beni bağışla artık.»

Bond da belli belirsiz bir tedirginlikle gözlerini kaçırdı. Yakaracağı, sığınacağı bir varlığı olmasını ne kadar isterdi.

Hareket, kararlaştırılan düzenle başlamıştı. Daha sonra, Bond ilk safhayı olduğu gibi aklından geçirdi. Karanlık, sessiz koydan çıkmış, kuzeye, ardından batıya yönelmiş, Ay ışığında, dağların sırt çizgileri aydınlık karaltılarının önünden geçmiş, dizel motörün titreşimli uğultusunu dinleyerek ilerliyorlardı. Ay zaman zaman bir bulut parçasının ardında kaldığında, çevredeki kopkoyu karanlık kitlesi, ansızın görünen bir köyün, tek başına bir evin, kendilerininki gibi küçük bir teknenin ışıklarıyla benekleniyordu sadece. Litsas oturduğu yerden geriye bakıp konuşuncaya kadar, her şey o düzende yürümüştü:

— «Galiba takib ediliyoruz. Kesin bir şey söylemek güç tabii. Takip eden altı, yediyüz metre kadar gerimizde.»

Bond, onun işaret ettiği yönde baktı.

— «Hayli büyük bir şey,» diye devam etti Litsas. «Ne zamandan beri peşimizde, bilmiyorum.»

Kendilerini takip eden teknenin büyük kitlesi şimdi daha belirliydi. Bond saatine, sonra da sahile doğru baktı. Litsas'a döndü sonra.

— «Teknenin başını karaya ver. Mümkün olduğu kadar hızla gidelim. Sahilden iki mil açıktayız zannederim. Karada karşı koyma şansımız daha kuvvetli.»

— «Eğer oraya ulaşabilirsek... Yüzmek için hayli uzun mesafe.»

Ariadne: «Bizimle beraber döndü,» dedi. «Peşimizde oldukları belli. Hızlarını da arttırdılar zannederim.»

Litsas genç kıza döndü. «Dümene geç, Ariadne. Işıkları yakabilir miyim James? Şu motörü bir görmek istiyorum.»

Bond, peşlerinden hızla gelen büyük tekneyi seçmeğe çalışıyordu. Aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu. Yumruklarını öylesine sıktı ki, tırnakları avuçlarına geçecekti nerdeyse. Durum umutsuz gibiydi. Açık güvertede sığınıp siper alacakları bir yer yoktu. Fakat nasıl olmuştu da tanınmışlardı?.. Belki de İonides..?

Küçük dizel motörün sesi daha güçlenmişti şimdi. **Cynthia**'nın da hızı artmıştı. Güverteye çıkan Litsas, ışıkları maskeledi ve:

— «Motör bir, iki saate kadar stop eder,» dedi. «Fakat o kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum. Ee, ne yapıyoruz, Kaptan? Kendimizi pahalıya mı satalım?»

Mavzer'in ambalâjını açıyordu. Bond da, sırf alışkanlıkla elini arka cebine attı, Walther'i yokladı. Herhangi bir şey düşünmemişti ama, az önceki umutsuzluğu dağılmıştı.

— «Mesele, bu adamların bizden ne istediklerine bağlı. Bizi ortadan kaldırmağa niyetliyseler, hiç bir şey yapamayız. Canlı olarak ele geçirmek istiyorlarsa, biraz umut var sayılır.»

Litsas: «Eh,» dedi. «Niyetlerinin ne olduğunu çok geçmeden...»

Cümlesini bitirmesine kalmadı, çevre gündüz gibi aydınlanıverdi. Milyonlarca kandil yanmış hissini veren bu sunî aydınlığın psikolojik etkisi de çok büyük oldu. Kendilerini meydanda, müdafaasız hissediverdiler. Düşman da bunun farkına varmıştı herhalde. Bond gözlerini sımsıkı yummuş. Thompson'a uzanarak onu yanına çekmişti. Ateşe hazır duruma getirdi makineliyi. Tam o esnada, megafonla İngilizce konuşan bir ses denizin yüzünü aşıp onlara kadar ulaştı.

— «Durun!.. Hemen durun! Yoksa hepiniz öleceksiniz.»

Litsas: «Şu ışığı söndüreyim mi James?» diye sordu.

— «Şimdilik kalsın. Yere kapan! Sen de Ariadne! Ne yapacaklarını onlar kararlaştırsınlar.»

Cynthia hızla sahile sokuluyordu. Bir hafif topun mermisi az önlerine düştü, denizin yüzünden bir su sütunu yükseldi.

— «Anlaşıldı. General Arenski'nin adamlarıyla karşı karşıyayız. Von Richter'le dostları, bu kadar açık bir hareketi göze alamazlardı.»

Bond artık ne yapacağına karar vermişti. «Vaktimiz çok az,» diye devam etti. «Doğrudan doğruya üzerimize ateş edeceklerini sanmıyorum. Herhalde bizleri canlı olarak ele geçirmek için emir aldılar. Elimizden geldiği kadar onları oyalamağa bakalım. Sonra da dümeni bağlar, yan taraftan suya dalarız. Karaya olsa olsa bir buçuk mil mesafedeyiz. Kıyıya kadar yüzebilir misin Niko?»

— «Yüzerim.»

— «Seni bekleyeceğiz. Tüfeğini hazırla.»

— «Çoktan hazır.»

Megafondan konuşan ses tekrar duyuldu: «Durun! Durmazsanız, bu sefer üzerinize ateş edeceğiz.»

Bond: «Ben onları oyalarım,» dedi. Sonra sesini yükseltti: «Pekâlâ, teslim olmağa hazırım! Fakat yanımdaki kızı serbest bırakmanız şartıyla. Bu işle ilgisi yok onun.»

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından cevap verdiler: «Hiçbir şartı kabul etmiyoruz. Teslim olun!»

— «Sadece kızı serbest bırakmanızı istiyorum.»

Bu seferki sessizlik daha kısa sürdü. «Size on saniye mühlet veriyoruz. Motörünüzü stop etmezseniz, üzerinize ateş açılacak!»

— «Beşe kadar say, Niko! Ariadne, sen de hazır ol!»

Bond soluğunu tuttu, sonra bir gözünü yarı aç-

tı. Kuvvetli ışık beynine saplandı adeta. Tüfeğin ilk patlayışıyla, kendi de Thompson'u ateşledi. Kimseyi vuramıyacağını biliyordu ama, karşıdan ateş açması muhtemel kimseleri sindirmek amacıyla yapıyordu bunu. Litsas bir el daha ateş etti, projektör kayboldu.

Rum keyifli keyifli güldü: «Bir süre, yarasalar gibi karanlıkta kalacaklar. Beni düşündüren, motorun sesini duymaları. Ama belli olmaz, umutsuzluktan stop ettiğimizi, teslim olacağımızı da düşünebilirler. Biz de o fırsattan yararlanırız.»

Hafif top iki kere daha ateş etti. Mermiler elli, altmış metre açıklara düştü.

— «Sadece kızgınlıktan!.. Al bakalım James. Şu içkiyi gözün pek tutmamıştı, biliyorum ama, suya girince faydasını görürsün. O zaman, bildiğin konyaktan geri kalmaz etkisi.»

Bond birkaç yudum aldıktan sonra, şişeyi Ariadne'ya uzattı. Tadı pek hoş olmasa da, içi ısınmıştı. Can sıkıntısında, hırsla:

— «Bu durumda tamamen silâhsız kalıyoruz,» dedi. «Gereken şeyi silâhsız yapacağız. Yararlanabileceğimiz tek şey, benim bıçağım.»

Ariadne elini onun omuzuna koydu: «Şimdi bunu bırak James. Her şeyden önce sahile ulaşmağa bakalım.»

Litsas: «Şu aynalı reflektörü kısa zamanda onarabileceklerini sanmıyorum,» dedi. «Durun, galiba yavaşladılar. Evet, motörü durdurdular. Tamam, birer birer dalıyoruz! Önce en iyi yüzen gitsin.»

Bond hiç bir şeyi ihmal etmiyordu.

— «Ayakkabılarınızı bırakmayın. Onlar olmadan karadaki yolu aşamayız. Ben gidiyorum.»

— «Sonra Ariadne, en arkadan da ben... Ona küçük koyu tarif edeceğim James... Kıyıda buluşuruz.»

Bond, Litsas'ın elini sıktı. «Peki Niko» dedi. Sonra Ariadne'yı öptü, bacaklarını korkuluktan aşırıp, yavaşça karanlık sulara bıraktı kendini.

Kıyıya bir mil, belki daha da az mesafedeydiler. Bond mümkün olduğu kadar hızla yüzüyordu. Ariadne kıyıya yaklaşırken onu karşılamağa hazır olmalıydı. Deniz durgun ve ılıktı. Hız kesen en ufak bir akıntı hissedilmiyordu.

Sahile iki yüz metre kala Bond büyük motörün hızla tam önünden geçtiğini farketti. Yandaki ışıklardan birinin aydınlık alanında kalsa, kendisini görmeleri işten bile değildi. Tekne geçip gittiğinde, önünde görebileceği hiç bir şey yoktu. Sadece adanın ileride olduğunu biliyordu.

Yirmi dakika sonra, Ay ışığında gölgelenen **Vrakonisi** sahiline yaklaşırken, hemen önünde suyu kulaçlayan bir yüzücüyü seçer gibi oldu. Sonra yanıldığını düşündü. Zaman zaman yüksek bulutların arasından sıyrılan Ay'a rağmen, o karanlık suda yüzen birini seçebilmek mümkün değildi. Durdu, batı yönünde bakındı, ama hiç bir şey göremedi. Küçük kumsal biraz solunda kalmıştı. Teknenin, yolundan az bir şey dışarı düşmesi sebep olmuştu buna. Ariadne görünürlerde yoktu. Belki de küçük kumsalı kendiliğinden bulmuş, biraz dinlenmek için uzanmıştı. Bond kumsala varınca, kendini karaya çekebilmek için dirseklerini destek yaptı. Sonra çevresine bakındı. Doğrulup döndü nihayet karada. Denizin karanlık yüzünü umutsuz bakışlarla tararken, beyninde bir el feneri yakılmışcasına bir ışık çaktı, sonra toprak hızla yüzüne yaklaştı...

18. EJDERHANIN PENÇELERİ

— «Mükemmel, mükemmel. Mr. Bond nihayet aramızda.»

Bond normal bir uykudan uyanır gibi kendine gelmişti. Pek büyük olmayan, tavanı yüksek, iyi aydınlatılmış bir odada, rahat ve alçak bir şezlongda yatıyordu. Karşısında, yüzlerinden okunan ilgi ve dikkatin dereceleri farklı birkaç kişi, kendisine bakıyorlardı.

Her ikisi de belirli ölçüde çekici iki kız, bir divanda oturuyorlardı. Bond onları hiç görmemişti. Fakat erkeklerin beşini de daha önceden görmüştü. Ötekilerden biraz açıkta duran, sırtı terasa dönük adam, M'in kaçırıldığı **Kıç Güvertesi** malikânesinde gördüğü siyah saçlı, silâhlı zorbaydı. İğne kutusunu siyah deri çantasına koyan Doktoru da oradan tanıyordu.

Kapının yanında dikilen kısa boylu, tıknaz yapılı, uşak tipli adamı bir gece önce, evi gözetlerken görmüştü. Sol kolu sarılı Rumu ise tanımakta güçlük çekmedi. Uzun boylu Çinli ise, sadece bir kere görmekle akılda kalacak bir şahıstı.

Bond: «Yanımdaki kız nerede?» diye sordu.

Çinli hafifçe gülümsedi. «Gayet yerinde bir soru. Onun için endişe etmeyin. Hiç olmazsa şimdilik. Müsaadenizle tanışma faslına geçelim. Mis Madan ve Mis Tartini, belirli konularda büyük yardımları dokunan iş arkadaşlarımdır. Mr. De Graaf ve Dr. Lohmann'ı ise daha önceden tanıdığını zannederim. Mr. Aris için de aynı şeyi söyliyebilirim. Fakat onu başka bir münasebetle tanımıştınız. Şu başarılı denizüstü harekâtınız sırasında. Kendi, bizleri çok sevindiren teşrifinizi haber vermek için büyük zahmetlere katlandı. Uşağım Evgeni..»

Kısa boylu Rus, hafifçe eğilerek Bond'u selâmladı. Çinli: «Bana gelince,» diye devam etti. «Çin Halk Ordusundan, Albay Sun Liang-tan. Genellikle Sun diye tanınırım. **Albay Sun...»**

Çinli konuşurken, Bond, Litsas'tan hiç bahsedil-

mediğini düşünüyordu. Onun yokluğu ve bu yokluğunun devam etmesi, şimdilik tek umutlarıydı. Tabii, Arenski'nin adamları tarafından vurulmamış, ya da kıyıya doğru yüzerken boğulmadıysa...

Biraz ötedeki zeytin ağacından, dik arkalıklı iskemleye oturan Çinli, dalgın dalgın gülümsedi.

— «Bu işte, talih herkese kötü oyunlar oynadı. Nitekim, bu akşam da siz şansınızdan payınızı aldınız Mr. Bond. Ortak dostumuz Rusların öylesine ışıklandırmalı bir reklâm yapmaları, şu andaki durumunuzda büyük rol oynadı tabiî. Tekneden sahile yüzmek zorunda kalışınız, adamlarımı küçük bir botla sizi karşılıyacakları yere ulaştırmam için gereken zamanı sağlamağa yetti. Ee, hayat böyledir. Ne olursa olsun, size içten ve yapmacıksız bir «hoş geldiniz» demekle gerçek bir kıvanç duyuyoruz. İş arkadaşlarımdan bazılarının, bu konuda, yani gelişinizin gerçekleşmesi hususunda şüphe duyduklarını biliyorum. Fakat ben emindim. Bir işgüzar çıkıp da vakitsiz ölümünüze sebep olmadıkça, buraya geleceğinizden hiç şüphem yoktu. Günün birinde ve benim hazırladığım şartlarda karşılaşmamız kaçınılmaz bir şeydi zaten.»

Albay Sun, sözlerinin burasında duraladı. Dudaklarındaki gülümseme donmuş gibiydi. Sonra: «Daha önce hatırlayıp sormadığım için bağışlayın,» dedi. «Başınız nasıl? Size ıstırap vermiyor umarım?»

— «Teşekkür ederim. Biraz zonkluyor, o kadar. Bahse değmez.»

Bond, kendisini Sun'ın kasitli nezaketine uydurmak için zorluyordu. Sâkin görünmeli, öfke, umutsuzluk belirtilerinden kaçınmalıydı. Şimdiki durumda yapılacak en iyi hareket, takınabileceği en uygun tavır buydu.

— «Mükemmel. Doktor Lohmann'ın yaptığı küçük mezvii uyuşturma etkisini gösterdi demek. Evgeni, küçük kumsalda yapmak zorunda kaldığı cinsten müdahalelerde uzmandır. Bu sefer ölçüyü kaçırdı diye endişe ediyorum. Giyeceklerinizi size sormaksızın kurutmak lüzumunu hissettik. Tabii, bıçağınızı da aldık bu arada.»

Bond: «Çok düşünceli davranmışsınız,» dedi. «Hiç bir hususta şikâyetim yok. Biraz da viski olsaydı..»

— «Tabii, dostum. İsteğinizi yerine getirebilmek, benim için büyük bir zevk. Bir şişe Haig viskisini, sırf bu fırsat için saklıyordum. Su ve buzla mı?»

— «Sek olsun, lûtfen.»

Sun, Evgeni'ye bakarak başını salladı. Bond kendine geleli beri, gözlerini ilk defa ondan ayırmıştı Albay Sun. Tekrar genç adama baktı: «Şu halde, yorgunluk ve başınızın hafiften zonklaması hariç, her şey yolunda?» dedi.

— «Evet.»

Bond, bu maskaralığı sürdürmek, öfkesini açığa vermemek için kendini zor tutuyordu.

— «Buna gerçekten memnun oldum.»

Viski alabildiğine cömert ölçüde tutulmuştu. Bond, bal rengi, sıvı halindeki ateşi zevkle yudumladı. Albay Sun dikkatle onu gözlüyordu. Yüzünün ifadesi belli belirsiz değişmişti. «Tek arzum, elinizden gelidiği kadar benimle işbirliği yapmanızı sağlamak.» Bileğindeki, Çin Halk Cumhuriyeti sınırları içinde yapılmadığı besbelli saate bakıp: «Bu işbirliği, önümüzdeki beş saat için,» diye devam etti Sun. «O beş saatlik devreden sonra, işbirliğiniz bahis konusu olmayacak.»

Bond, donuk, çatınmış bir edayla: «Ne sebeple olursa olsun, sizinle işbirliği yapacağımı sanmıyo-

rum,» dedi. Bu hususta, fizik durumum elverdiği süre direteceğimden emin olabilirsiniz.»

— «Cesaretle konuşmak buna denir işte. Fakat beni yanlış anladınız, Mr. Bond. Benim istediğim de bu zaten. Bana karşı koymakla, sözünü ettiğim işbirliğini yapmış olacaksınız. Yani, ben sadece sizin direnme, karşı koyma gücünüzle ilgiliyim.»

Çinlinin dudaklarında garip, ürkütücü bazı şeyler gizleyen bir gülümseme belirmişti. «Bunun tam ve ayrıntılı bir açıklamasını daha sonraya bırakıyorum. Şimdilik, durumu özetlemekle yetineceğim. Sizi nelerin beklediğini de anlamış olacaksınız böylece. Yakında, bu evin mutfağının altındaki mahzene götürüleceksiniz. Orası, geliştirilmesinde kişisel çaba gösterdiğim bir sorgu tekniği tatbikinde kullanılıyor. Yani ölüme ulaşacağınız çizgiye kadar işkence yapacağım size. Bunun, bildiğimiz anlamda bir soruşturmayla ilgili sanmayın. Size herhangi bir soru sorulacak değil. Kendiliğinizden bazı şeyler söylerseniz, birtakım vaadler de bulunsanız bile, bunların herhangi bir etkisi olmayacak. Bilmem anlatabildim mi Mr. Bond?»

— «Gayet açık bir şekilde anlattınız.»

— «Mükemmel. Halen mevcut kimseler önünde, bana verilen emirlerin dışına çıkmak niyetinde olduğumu da gizleyecek değilim. Daha doğrusu, anlattığım şekilde davranmakla, verilen emirlere hiç uymamış olacağım. Aslında, sizi öldürmeden önce, belirli konularda mümkün olduğu kadar bilgi edinmem istenmişti. Bunun düşüncesizce belirtilmiş bir istek olduğu muhakkak. Alışagelmiş usuller ve hayâlgücünden yoksun, bürokratik kalıplarla sınırlanmış kafalardan çıkan bir istek. Aramızdaki ilişkide, tamamen kendi düşüncelerime göre hareket edeceğim. Bir İngiliz olarak, bu davranışımı yerinde bulacağınızı umuyorum. Gerçekten sizden öğrenmek

istediğim bazı şeyler olsaydı, onları birkaç dakikada sağlamam işten değildi.»

Çinlinin konuşmasında alaycı bir ton yoktu. Esirine karşı üstün durumunun keyfini sürmek için de öyle konuşmadığı belliydi. Sıradan bir Batılı, onun bu tonda konuşmasını, genel olarak tavrını, «çılgınlık» diye tanımlayabilirdi. Sun, klinik ölçülere göre, aklı başında bir adamdı. Öyle olduğu için de daha tehlikeliydi.

En ufak bir umut, orada mevcut olanlardan herhangi birinin işkence düşüncesine karşı çıkmasını sağlayacak, onda rol oynayacak çok cılız bir ihtimal dahi yok muydu acaba? Bu düşünceyle Bond, iki kıza baktı. Narin yapılısı, belirli bir hoşnutsuzlukla değilse de, kayıtsızca başını çevirdi. Dolgun göğüslü arkadaşı ise, koyu renk gözlerinde tam bir ifadesizlikle, boş boş öylece bakıyordu. Rum ilgisiz, umursamaz gibiydi. Rus'un kayıtsızlığı daha da yoğundu. De Graaf denen adam, dudaklarında uçuk, katı bir gülümseme, yarı hayran, yarı büyülenmiş gibi Çinliye bakmaktaydı. Sadece Doktor, belli belirsiz, gizlemeğe çalıştığı bir sıkıntıyla dudağını ısırıyordu. Yüzü terle ışıl ışıldı. Bond'dan tarafa, işkenceye karşı olsa bile, bunun hiçbir şey ifade etmeyeceği, etkisiz kalacağı muhakkaktı.

Sun:

— «Şafağa kadar, acı denen şeyin en yüksek derecesini tanıyacaksınız. Ben de buna tanık olacağım,» diye devam etti. «Daha önce de belirttim, bu konuda büyük yeteneğim vardır. En sonunda da, bildiğim kadarıyla kimse tarafından denenmemiş bir metotla ölümünüzü sağlıyacağım. İlk kademede, vücut çatısının temel unsurları diyebileceğimiz on iki kemiğiniz kırılacak. Sonra da damarlarınıza özel bir ilâç zerkedilecek onun ardından. Kollarınızla bacaklarınız parçalanmış, kaslarınız tamamen kontrolu-

nuzdan çıkmışken bile, acı duymağa devam edeceksiniz. Varlığınız, duyulan bu acı olacak. Ardından da ölüm gelecek tabii. Cesedinize gereken poz verilerek, Şefinizin cesediyle beraber belirli bir yere bırakılacak. Onları bırakacağımız yerde bulunmalarının siyaset alanında yaratacağı etkiyi şimdiden tahmin edebilirsiniz. Ülkenizin ve bize karşı tavrı şüphe uyandırıcı başka bir ülkenin itibarı da fena halde sarsılacak. Sormak istediğiniz herhangi bir şey var mı Mr. Bond? Pekâlâ, şimdi benimle gelin, lûtfen.»

Bardakta kalmış olan viskiyi iyice süzen Bond, ağır ağır ayağa kalktı. Duyduğu öfke, çaresizlikle büsbütün koyulaşmıştı. Hislerini belli etmemek için kendini güç tutuyordu. Yüzdeyüz başarısızlıkla sonuçlanacağını bilmesine rağmen bir an, umutsuz bir mücadeleye girişmeği düşündü. Hiç olmazsa birkaç saniye kazanacaktı. Sağ kolu De Graaf tarafından kuvvetle kavranıldığı zaman, Sun'ın sarı derili gırtlağının kendisinden ne kadar mesafede olduğunu hesaplıyordu. Kolunu kürek kemiğine doğru büken De Graaf yetmiyormuş gibi, Evgeni de sol kolundan tutmuştu.

De Graaf sâkin bir edayla: «Ağır ol Bond,» dedi. «Ters bir şey yapmağa kalkışırsan, hiç bakmam, kolunu kırarım. İngiltere'de başka türlü davranmamız emredilmişti. Bu sefer durum farklı. Yürü bakalım.»

Odadan çıkıp holü geçtiler. Bond'un dimağı donmuş gibiydi. Vücudunun hareketleri kendiliğindendi âdeta. Basamakları farkında olmaksızın çıktı. Merdiven başından sağa dönerek, çıplak, kısa bir koridordan yürüdüler. Sun, sağlamlığı görünüşünden de belli olan bir kapının sürgüsünü çekti, içeri girdi. Bond'u da arkasından o odaya itelediler.

M, orada, elleri arkasında, dimdik ayakta duruyordu. Yüzü soluk ve süzülmüştü. Düşmanın eline

geçtiği andan bu yana — dört gündür — hiç bir şey yememiş, bir saat olsun uyumamıştı sanki. Fakat kendini koyvermemişti, gözleri her zamanki gibi kanlı ve ifadesizdi. Hafifçe gülümsedi.

— «İyi akşamlar James.»

Bond: «Nasılsınız efendim?» dedi.

Sun gülümsüyordu. Sarı yüzüne yayılan gülümseme, bir yabancıyı aldatabilecek kadar içten ve dostçaydı. «Birbirinize söyleyecek çok şeyleriniz olmalı. Varlığımızdan sıkılır, dilediğiniz gibi konuşamazsınız belki. Kimsenin sizi dinlemiyeceğini temin ederim. Pencereye bakarak herhangi bir umuda kapılmayın, gayet sağlamdır. İstediğiniz bir şey var mı?»

M, horlayıcı, küçümseyen bir tavırla: «Gideceksen, git!» dedi.

Sun'ın umursamazlığı gerçekten sinir bozucuydu. «Tabii, Amiralim.»

Bond, De Graaf'ın diz kapağının altına doğru, kaval kemiğine, hızla bir topuk çıktı. Fakat ayakkabısının ip örgü tabanı yumuşaktı. Fazla bir etkisi olamazdı. Sağ kolu kuvvetle sırtına doğru büküldü. Sun kapıya ulaşana kadar, onu sımsıkı tuttular. Kapı kapanınca, Bond M'e döndü. «Size yararlı olamadığım için çok üzgünüm efendim.»

M, yorgun yorgun başını salladı. «Kimse senden fazlasını yapamazdı. Ayrıntıları bırakalım. Buradan çıkabilmek için biraz olsun umut var mı?»

— «Şu anda hiç denebilecek kadar az. Evde beş kişi gördüm. Her şeyi yapabilecek çapta beş kişi. Birinin kolu sakat ama, yine de silâh kullanabilir herhalde. Daha başka kimse var mı acaba?.»

— «Bilmiyorum. Beni getirdiklerinden beri burada kapalıyım. Şu çılgın Çinliden başka sadece uşağı gördüm. Yemeklerimi getiren, beni tuvalete götüren de o.»

Bunları söyleyen M, derlenip düzeltilmemiş yatağın kenarına oturdu.

— «Size işkence yaptılar mı?»

— «Biraz James. Bazı yanıklarım var. Doktor onların icâbına baktı. Bak, onu unutmuştum. Doktorla beraber üç kişi görmüş oluyorum. Bu işkence bahsi gerçekten ilgi çekici. Sun birtakım tehditler savuruyordu. Söylediğine göre, bana ölümü aratacakmış. Fakat asıl hedefi sensin sanıyorum.»

Bond: «Öyle,» dedi.

Bir süre sessiz kalan M, : «Bütün bunların anlamı ne?» diye sordu. «Sırf yeni işkence usüllerini denemek için bu kadar zahmeti göze alamadıkları muhakkak. Bizi iade için fidye falan mı isteyecekler? Hiçbir şey söylemediler.»

— «Tepenin öbür tarafında, Ruslar gizli bir konferans tertiplemişler. Bunlar da konferansa silâhlı bir müdahale plânlamışlar. İşin sonunda, olay yerinin yakınında sizin ve benim cesetlerimiz bulunacak.»

M, duyduklarından fena halde sarsılmışa benziyordu. «Buna engel olmalıyız James.» «Beni dinle. Kaçabilmen için en ufak bir şans varsa, beni burada bırakıp kaçmağa bak. Ben varlığımla sadece senin hareketlerini ağırlaştırırım. Çarpışacak halim olmadığını da biliyorsun. Bu bir emirdir 007.»

Bond omuzlarını silkti. «Öyleyse, emirlerinize karşı ilk defa itaatsizlik etmek zorundayım. Buradan ya beraber gideriz, ya da kimse gitmez. Üstelik, ilgilenmemem gereken biri daha var. Bir kız...»

M, hayretle ona baktı. «Böyle bir şey olduğunu düşünmem gerekirdi. Demek, şövalyece davranışın yüzünden bu hallere düştün?»

— «Mesele düşündüğünüz gibi değil, efendim. Kız benimle beraber çalışıyordu, birkaç dakika arayla yakalandık. Bütün hikâyeyi bilseniz, kızın duru-

munu daha iyi takdir edersiniz. Cesur ve akıllı... İşin başından beri de beni yalnız bırakmadı. Üstelik...»

M,: «Peki, peki» dedi. «Aklımdan çıkmayan bir şey var James. Hammond'lar ne oldu?..»

— «Öldüler efendim. İkisi de.»

M'in gözleri kısıldı. «Bu adamları durdurmamız için bir sebep daha...»

Yaklaşan ayak sesleri kapının önünde durdu. Sürgü çekilip kapı açıldı, içeri Sun girdi. «Konuşmanızı kestiğim için özür dilerim. Fakat fazla vaktimiz yok. Mr. Bond'un öbür arkadaşının, Rumun zararsız hale getirilmesinde küçük bir gecikme oldu. Şimdi o mesele de halledilmiş bulunuyor.»

Bond, son umut kırıntısının da yok olduğunu hissetti.

— «Ona ne yaptınız?»

— «Karşı koymağa kalkıştığı için kendi zararlı çıktı. Fakat önemli bir şey değil. Doktor tedavisini yapıyor. Belki ondan da yararlanabilirim. İkiniz de benimle gelin, lûtfen.»

Bond, iki yanında De Graaf ve Evgeni'nin belirdiğini gördü. Belki de yorgunluktan, ondan ötesi bir rüya gibiydi. Başı kanlı bir sargıyla sarılı Litsas'ı, M'in odasının bitişiğindeki odaya sokmuşlardı. Basamaklardan indiler, Richter'le Willi adındaki sarışın gencin bulunduğu odaya girdiler. Kızlar gitmişti.

Sun'ın «Size bu işte beraber çalıştığım Binbaşı Von Richter'i takdim ederim,» dedi. «Beş dakika vaktiniz var, Ludwig.»

Eski S.S. subayı, oturduğu iskemlede arkasına yaslandı. Başının bir yanındaki yara, kuvvetli ışık altında daha da çirkin görünüyordu. Telâşsız, kendinden emin bir tavırla konuşmağa başladı:

— «Sağlam bir yapının büyüklüğü dikkati çekmeyecek bir silâhla tamamen tahrip edilmesi gibi teknik bir sorunun, İngilizleri çok ilgilendireceğini sanıyorum. Küçük adadaki yapının durumu hakkında bilgi edinmekte güçlük çekmedik. O tip binaların duvarları çok kalın ve sağlamdır. Fakat çatı gerektiği kadar sağlam değildir. Üstelik çatının düz olduğunu da açıklıyayım. Mevcut şartlara göre, ancak bir tek silâhtan yararlanabileceğimizi düşündüm.»

Bond: «Bir havan topundan,» diye söylendi.

Bu üç kelimenin ağzından çıktığının bile farkında değildi. Aklına takılıp kalan, zorlu bir bilmeceyi çözmüş olmanın rahatlığını duyuyordu sadece. Bazı şeyleri birbirine bağlıyabilse, gerçeği daha evvel kavrıyabilecekti. Kurbanlarına bir dağın ardından saldıran ejderhayı, Ariadne'nın silâhlarla ilgili sözlerini, uzaktan gözetlerken bile ağır olduğunu kestirdiği o kocaman çantayı, küp biçimi madeni kutuları, altı saat kadar önce teknedeki yarım yırtık uykusunu karalayan kâbustan farksız rüyayı düşündü.

Von Richter, keyifli keyifli: «Mükemmel,» dedi. «Tahmininiz için on numarayı hakettiniz. Öyle değil mi, Willi?..»

Eski S.S. subayı da, Sun gibi aşırı, yapmacığa kaçan bir nezaketle konuşuyordu.

— «Evet Mr. Bond. Üç inçlik bir havan topu. İhtiyacımız olan silâhı, Augsburg'taki Neo-Nazi örgütünün cephaneliğinden sağladık. Stokes havan toplarının namlu yapısının yüksek olması, mermiyi tepeden aşırarak, küçük adadaki evin tam üstüne düşürmemizi sağlıyacak. Bu işi bilen bir nişancı, çok kısa süre içinde yirmi mermi ateşliyebilir. Saldırıya geçince, ortak dostlarımızın kapılacağı paniği kolaylıkla temin edebilirsiniz. Sonucun güvenilir olma-

sı için, Arnavutlukta on gün süren çalışmalar yaptım. Havanı ateşleyecek şahıs hedefi göremiyorsa, bir gözcü, rasıt görevi yapan bir yardımcıyla çalışır. Bu iş de bizim genç Willi'ye düşüyor. Arnavutluk hükümeti, buradaki şartlara uygun, hemen hemen eş diyebileceğimiz bir arazi üzerinde çalışmamız için imkânlar sağladı. Tepenin doruğundaki gözetleme noktasında duran Willi, ışık koduyla işaret verecek ve tam isabetle atış yapmamı mümkün kılacak. Hareket için seçtiğimiz saat de dikkatle hesaplandı. En ufak bir esinti halinde olsun, rüzgâr yok. Üç dakikada hedef yerle bir olacak. İşin sonunda, size ve Şefinize, daha doğrusu cesetlerinize de iş düşecek. Araştırma yapanlar, ateşleme noktasında cesetlerinizi bulacaklar. Ölüm sebebi, dikkatsizlik yüzünden olan bir patlama. Mermilerin ateşleme başlığı çok hassas olduğu için, bunun doğruluğu konusunda hiç kimse şüpheye kapılamaz. Bir merminin göğüs hizasından sert, taşlık zemine düşmesi, patlama için yeter. Arnavutlukta yaptığımız deneyler, bunun da mümkün olduğunu gösterdi.»

Keyifli keyifli gülümseyen Von Richter, saate bile bakmadan: «Beş dakika tamam Albay Sun» diye ekledi.

— «Teşekküler, Her Von Richter. Herhangi bir şey sormak istiyor musunuz, baylar?..»

M, : «Tabii bazı belgeler de hazırlanmış olmalısınızdır,» dedi.

— «İyi tahmin ettiniz, o hususu da unutmadık, Amiralim. Arnavutluktaki grubumuz tarafından hazırlanmış olan bazı belgelerin kalıntısı, cesetlerinizle beraber bulunacak. Artık Şefinizle vedalaşabilirsiniz Mr. Bond. Bir daha kendisini göremiyeceğinize göre..»

19. İŞKENCE ÜZERİNE TEORİLER VE UYGULAMA

Mahzen hayli küçüktü. Oraya kaba bir merdivenle iniliyordu. Duvarlardan birinin önünde okul sıralarını andıran bir bank vardı. Bond çırpınıp karşı koymağa çalışırken, De Graaf, Evgeni ve genç Willi, el ve ayak bileklerini sıkısıkıya, fakat canını yakmıyacak şekilde bağlamışlardı. Bağlandığı sandalye de, zincirlerle duvara ve zemine tutturulmuştu.

Bir an yalnız kalan Bond, Sun'ın gelmesini bekledi. Bir sigara içmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Karmakarışık, kopuk kopuk bir yığın şeyler geçip gidiyordu aklından. Ariadne'nın güzel yüzü, on dakika önce M. ile el sıkışmaları, Gordienko'nun son saniyelerindeki bakışı, Litsas'ın başındaki kanlı sargı, Bill Tanner'le oynadığı golf, mavzerden çıkan kurşunla vurulan Arenski'nin adamı, Rusun yüzündeki tarifsiz şaşkınlık ifadesi, Von Richter'in Arnavutlukta yaptığı deneyler, «Kıç Güvertesi» nin mutfağında yatan Hammond'ların cesetleri...

Yaklaşan ayak sesleri, düşüncelerinin düzensiz, tam bir karmaşa halindeki akışını durdurdu. Bond derin derin soluk alıyordu. Kaba merdivenden inen Evgeni, elindeki tepsiyi küçük masanın üzerine bıraktı sonra, Bond'a hiç bakmadan merdiveni tırmandı. Genç adam, tepsideki şeyleri bulunduğu yerden görebiliyordu, değişik boylarda, ikisi madenî, biri tahtadan üç şiş, küçük bir şişe dolusu renksiz bir sıvı, kahve fincanı büyüklüğünde bir huni, bir deste süpürge teli, birkaç kutu kibrit ve ince, on beş santim uzunluğunda, üçgen biçimindeki ucu sağa doğru kıvrık bir de bıçak vardı tepside.

Şimdi solukları daha ağırlaşmıştı Bond'un. Çok geçmeden Sun da geldi. Bond'u gülümseyerek selâm-

ladı, masanın önündeki iskemleye oturdu.

Bond: «Başlamadan önce, senden bir şey isteyeceğim, Sun,» dedi.

— «Tabii. Elimden gelen bir şeyse, yerine getirmekte tereddüt etmeyeceğimi biliyorsun.»

— «Kıza... Kıza ne yaptınız?»

— «Halen De Graaf'la, ya da Evgeni'yle beraber. Her ikisiyle de beraber olması ihtimali de var Belki öteki kızlar da katılmışlardır.»

— «Sabahleyin onu bırakmanı istiyeceğim. Bırak, gitsin. Plânınız gerçekleştikten sonra, sizin için tehlikeli olamaz.»

Sun, esef edercesine içini çekti. Hafifçe başını salladı: «Çok müteessirim,» dedi. «Bana inan, bunu gerçekten yapmak isterdim ama, imkânsız. Bu çapta bir harekâttan sonra, geride tanık bırakamam. Sırf o sebepten ölmesi gerek.»

— «Öyleyse ölümünün çabuk ve acısız olmasını sağlıyabilirsin. Bu da yasak değil ya?»

— «Tabii. Hakkımda ne düşünürsen düşün, ben barbar değilim. Gereksiz yerde acı çekilmesine karşıyım. De Graaf, insanları başının arkasından vurmakta uzmandır. Kız farkına bile varmaz. Bu işle şahsen meşgûl olacağım.»

Bond: «Teşekkür ederim,» dedi.

Gariptir ama, gerçekten Çinliye bir minnettarlık duyar gibiydi. Sonra sınırsız bir öfke aldı o hissin yerini. «Şimdi sadist gösterine başlayabilirsin. Elim kolum bağlı ama, yine de kendini sakınmağa bak.»

Sun, onun sözlerinden alınmış gibiydi: «Sadizm konusundaki düşüncelerinde haklı olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Söylediğine göre...»

— «Benim düşüncelerime sen boş ver. Kıskaçlarını, kızgın demirlerini ortaya çıkarabilirsin. Hiç biri, senin saçmalarını dinlemekten sıkıcı olamaz.»

Albay Sun gene gülümsedi. «Başka çâren olmadığı için, bu şekilde konuşmanı yadırgamıyorum. Fakat çalımlı çalımlı meydan okuduğun şey konusunda en ufak bir fikrin yok. Biraz sonra, duyduğun acıyı sadece birkaç saniyecik durdurman için bütün ruhunla yalvarmaklı olacaksın.» Yerinden kalkıp aradaki kısa mesafeyi geçti, Bond'un oturduğu iskemlenin önünde durdu: «Artık başlayabiliriz James,» diye devam etti. «Sana James diye hitap etmeme izin verirsin herhalde? Karşılaşalı az oldu ama. seni çok iyi tanıdığımı hissediyorum.» «Aramızda tam bir samimiyet olması gerekir.»

Bond: «O noktaya ne zaman geleceğimizi merak ediyordum,» dedi. «Senin gibileri insanı ancak sıkısıkıya bağlayarak...»

Sun kendisine hakaret edilmiş gibi: «Hayır! Hayır!» diye söylendi. «O hususta da yanılıyorsun. Az önce samimiyetten bahsederken, ruhî bir yakınlığı belirtmek istemiştim. Ünlü Marki de Sade'ın (*) **Justine** isimli eserinde, karakterlerden biri, kurbanına çok ilginç bazı şeyler söyler. İşkence edenle buna hedef olan kimse arasında, içten ve ruhî bir yakınlık doğduğunu belirtir. Ben de öylesine bir yakınlıktan bahsediyordum James.»

Yüzündeki düşünceli ifade koyulaşmış olan Sun, bir süre mahzende aşağı yukarı gezindi. Fikirlerini en uygun şekilde ifade için kelime arıyormuş gibi bir hali vardı. Sonra omuzlarını silkti.

— «Önce şunu anlamanı isterim James. Acıya karşı direnişi inceliyor falan değilim. Bu konu beni

(*) — Fransa'da Büyük İhtilâl sıralarında yaşamış bir yazar. Soylu bir kişiydi. Eserleri yakın zamanlara kadar yasaklanmış olup, seks ve moral konusunda orijinal fikirleri vardı. Hayatı da fikirlerinin uygulamalarıyla doludur. (Ç.N.)

hiç ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren tek şey, insanlara işkence yapmak. Ayrıca, bunu bencil bir tatmin duygusu yüzünden yapmadığımı da bil. Marki de Sade, **Yatak Odası Felsefesi** isimli eserinde bunları çok ustaca açıklar. Gerçek zulmün, kişiyi insanüstü nitelikler taşıyan bir duyarlığa ulaştırdığını söyler. Kurban da —yani bizim durumumuzda sen—, belirli bazı Hristiyan otoriteleri tarafından tanımlanan ruhsal yüceliği tadacak, başka türlü söylemek gerekirse, çitin iki tarafında ikimiz de yüceleceğiz.»

Belki de kapıldığı heyecanın etkisiyle, Sun'ın çıkık elmacık kemiklerinin sarılığı belirli bir şekilde koyulaşmıştı. Beyaz gömleğinin altında, geniş göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Bond: «Can sıkmaya başladın Sun» dedi. «Çılgınlığı belirli bir noktaya yönelmiş insandan daha sıkıcı bir yaratık olamaz.»

Sun tekrar gülümsedi.

— «Bütün bu tepkileri göstermen normal. Artık başlayabiliriz demektir. Durum şu James. Sen ve ben, ikimiz, bir Yunan adasındaki bu mahzendeyiz. Aslında birbirimize karşı değil, işbirliği halinde olduğumuzu kabul etmelisin. Yapacağım şey mi? Kısaca tanımlayabiliriz. Vücudunda acıya karşı en duyarlı yerleri bulup o noktalar üzerinde çalışmam gerekiyor. Bunun için de bazı vasıtalardan yararlanmam gerekiyor tabii. Hesaplı ve belirli bir şekilde uygulanırsa, elektrik akımı son derece başarılı sonuçlar verir. Fakat bunun inceliği yok. Hayır, hayır. Senin gibi üstün yetenekleri olan, yüksek seviyede bir ajana karşı alelâde mutfak malzemesiyle çalışacağım. Bıçak, şiş, süpürge telleri ve o emsali şeylerle. Daha önce bahsettiğim ilâcı da hatırlıyorsun herhalde? O ilâç, sadece Çin'de yetişen bir mantardan elde edilmiştir. Gelelim, vücudunda üzerinde çalışacağım noktalara. Bazıları, en duyarlı bölgelerin

gerçekten öyledir. Üstelik, bu hususun psikolojik yan etkileri de var. Erkekliğini kaybedecek kurban, duyduğu acı ölçüsünde psikolojik bakımdan da sarsılır. Fakat ben böyle yapmayacağım. Bütün olarak hayatınla oynayacağım James.»

Bir sessizlik oldu. Bond'un kulakları uğulduyordu. Sun, pantolonunun cebinden bir kutu Benson and Hedges sigarası çıkardı. Bond'a uzattı.

— «Hayır, teşekkür ederim.»

— «İstemediğinden emin misin? Son sigaran olacak bu.»

— «İstemem dedim ya!»

Bond'un az önce duyduğu nikotin özlemi tamamen silinmişti. Sun, deri kaplı bir Ronson çakmakla sigarasını yaktı. «Sen bilirsin. Evet, bir insanın içi, ruhu, varlığı, kişiliği neresinde gizlidir? Meselâ, tırnaklar üzerinde dayanılmaz acı veren çalışmalar yapılabilir. Dizlerle dirsekler de, sinir örgülerinin en duyarlı olduğu bölgelerdir.»

İskemlenin yakınında diz çöken Çinli, yarı mırıltı tonunda devam etti: «İnsan, kendi kafasının içinde gizlidir. Ruhunun kabuğu, varlığının zırhı, kişiliğinin zarfı kafatasıdır James. Bir seferinde, Korede bir Amerikalı esirin gözleri üzerinde çalıştıklarını gördüm. İşi yöneten ben değildim, sadece gözlemci olarak hazır bulunuyordum. Sonuç ne kadar başarılı oldu, tahmin edemezsin. Adam oradaydı, fizik olarak yaşıyordu ama, kafatasının içinde kimse yoktu. Şaşırtıcı bir şeydi gerçekten. İşte böyle James. Ben de senin başının içinde çalışacağım işe kulak yoluyla başlayacağız. Şurada gördüğün şişlerden birini alacağım ve kafatasının içini kurcalıyacağım. Önce hiç bir şey hissetmiyeceksin. İşitme merkezine zarar vermeyip, sadece acı duymanı sağlayacak kesimler üzerinde işleyeceğim.» Doğrulup sigarasını ayağının altında ezen Sun, dikkatle Bond'a

baktı. «Bir noktayı daha belirteyim. Bu mahzenden hiç ses çıkmayacağı için, dilediğin kadar bağırabilirsin.»

— «Cehenneme kadar yolun var!»

— «Bunların hiç faydası yok, James. Beni hiç bir şekilde etkilemez. Asıl sana cehennemin kapılarını açacak olan benim.»

Bir eline şişi alan Albay Sun, ona iyice yaklaştı, başını sol koluyla kavradı. Bond bütün gücüyle kasılmıştı ama, onunla bir şey sağlayamayacağını biliyordu. Dişleri birbirine kenetlenerek bekledi. Şişin ucu, sol kulağının girişini yoklamaktaydı.

Acı birdenbire geldi. Hafiften sızlandığını, iniltiyi andıran bir ses çıkardığını duyuyordu. En güçlü zevk ürpertisinden daha kuvvetliydi duyduğu acı. Perde perde açılıyor, giderek yükseliyordu. Sonra bir ara oldu. Bu ara, gerçeğin, tahminlerinden bin kere feci olduğunu düşündü. Soluk alıyor, sızlanıyor, soluk alıyor, sızlanıyordu..

Ardından çığlık attı. Bond'un gevşediğini hisseden Sun onu bıraktı. Tere batmış baş, kof bir ağırlık halinde göğsüne düşmüştü. Sun, küçük bir çocuğu yatıştırmağa çalışırcasına, Bond'un karmakarışık saçlarına dokundu. Sonra hızla döndü, merdiveni çıktı, mahzenin giriş yerini örten kapağı birkaç santim araladı.

Boğuk bir ses: «Buyurun, efendim?» dedi.

— «Gelebilirsiniz, Lohmann.»

— «Hemen geliyorum, efendim.»

Doktor Lohmann, siyah çantasıyla geldi. Ardından da Von Richter ve Willi indiler.

— «Size katılmamızın bir sakıncası yok ya, Albayım?»

— «Ne münasebet, azizim Ludwig. Bilâkis, ilgilenmeniz hoşuma gider. Seyirciler için de yerimiz var. Oturun, lûtfen.»

Genzini temizler gibi yapan Doktor: «Bu adam kendinden geçmiş, efendim,» dedi.

— «Benimle aynı fikirdesin, görüyorum. Şimdi otur, durumu yakından izle, Doktor.»

Doktor Lohmann, sıraya, Willi'nin yanına oturdu.

Von Richter: «Bizler için nasıl bir gösteri düzenlediniz, merak ediyorum doğrusu.» dedi. «Pekin'in bu alanda büyük bir otorite olduğu fikri çok yaygın.»

Sun, bu iltifattan hoşlanmış gibiydi. «Vietnam'da da iyi çalışmalar yapılıyor,» karşılığını verdi.

Sonra Bond'un çenesinden tutup, başını kaldırdı. Gri-mavi gözler açıktı.

— «Allah belânı versin, Sun!»

— «Mükemmel! Çalışmağa devam edebiliriz. Sana daha önce anlattığım gibi, onun başı üzerinde çalışıyorum, Ludwig. Henüz işin başındayız.» «Ben işe devam edince, onun sesinin tonu da yükselecek. Kemiği oyarcasına, helezoni kovuğa kadar gireceğim.»

Bu seferki acı hepsinden daha farklı ve daha güçlüydü. Sonra duyulmaz oldu. Bond, acının düşünce merkezinde olmadığını tekrarlıyor, kendi kendine bunu kabul ettirmeğe çalışıyordu. Fakat acı dev bir dalga gibiydi. Her şeyi, her yeri kaplamaktaydı.

Daha sonra acının şiddeti biraz düştü. Bond'un şimdi bildiği tek şey, acının belirli bir yerde olduğuydu. Bağırmamak için zorlandı. Acaba bağırmış mıydı? Ne olursa olsun, bağırmamağa çalışacaktı.

Konuşanlar vardı. Çok hızlı akan bir nehir gibi, belli belirsiz bazı kelimeleri işitiyordu. Tehlike!.. Şok!.. İğne!.. Hafif bir sızı duydu kolunda. Sonra acı büyüdü, yayıldı. Duyduğu acıdan başka bir şey kalmamıştı artık dünyada..

Aradan zaman geçti. Öyle olması gerekiyordu... Düşünceleri öne çıkmıştı gene. Sadece bir düşüncesi vardı belki de. Tarif edilemeyecek kadar kalın, ağırlığıyla onu ezen bir battaniye gibi üzerine çökmüştü. Bond, hiç bilmediği bir deneyi yaşadığının farkındaydı. Kopkoyu, yırtıcı, içini parçalayan bir umutsuzlukla ölüme doğru çekiliyor, yaşamanın sınır çizgisinde bir ayağı yerden kopmuş, bocalıyordu. Başının içindeki titreşimler yapan zonklama, ağzındaki, burnundaki kan hiç bir şeydi.

Gözlerini açtı. 25-30 santim ötesinde Sun'ı açık seçik görebildiğini farketti. Fakat son gördüğünden bu yana onda bir değişiklik olmuştu. Sarı derisi pörsümüş, eski, çok eski bir kitabın kâğıdı gibi kurumuştu. Gözleri kızarmış, dudakları aralık, hızlı hızlı ve sesli soluyordu.

Merdivenden biri indi. İlgisizce, mekanik bir şekilde bakan Bond, gelenin kızlardan biri olduğunu gördü. Esmer olanıydı. Kız Bond'a şöyle bir bakmış, sonra gözlerini kaçırmıştı. Yavaşça doğrulan Sun, ona döndü. Kız: «Rahatsız mısınız?» diye sordu.

— «Hayır, hayır. Yaptığım deneylerin etkisi.» Çinlinin sesi de değişmişti. Daha sert ve pürüz pürüz çıkıyordu.

— «Ne yapmamı istiyorsunuz?»

Sun, Bond'u gösterdi: «Bu adam ölmek üzere. Hayatta en büyük zevki aşk ve kadınlardı. Senin yardımınla, o zevkini kendisinden önce öldürmek istiyorum. James Bond, kendisi için tasarladığım şekilde ölecek. Fakat daha önce, onun durumundaki bir erkek için düşünülebilecek en büyük acıyı, ruhunu mahvedecek bir umutsuzluğu tatması gerekiyor.»

Kız: «Ne yapacağım?» diye sordu.

Sun, bir mesaj dikte edercesine: «Çırılçıplak soyunup onun önünde duracaksın,» dedi. «Ona çıplak

kadınlığını göster ve kendisini en kışkırtıcı şekilde okşa.»

Kızın şaşırdığı belliydi. «Olmaz!» diyebildi. «Bunu yapamam!. Yanlış bir şey!.»

— «Sana ne söylüyorsam yapacaksın. Yanımda çalışmak istiyorsan, yersiz bazı düşüncelerinden vazgeçmek zorundasın!»

— «Hayır! Yapamam.»

Sun'ın sesinin tonu büsbütün yükselmişti: «İtaatsizlik edersen, gırtlağını keser, buradan giderken denize atarım cesedini.»

Kızın yüzünün ifadesi değişivermişti birden. Bond, nedense keskinleşmiş bir ilgiyle onu gözlüyordu. Gözlerini odanın içinde gezdiren kız: «Peki,» dedi. «Fakat lûtfen... siz bakmayın..»

— «Tabii. Sıkılınan gereksiz. Dostumuz Doktor Lohmann için de bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum.»

Lohmann, başı ellerinin arasında, sırada oturuyordu. Yerde, hemen yakınında, temizlenmiş kusmuk izleri vardı. Tekrar kıza bakan Bond, onun yeşil pantolonu ve uzun turkuvaz rengi ceketiyle yaklaşıp karşısında durduğunu gördü. Sun büyük bir ilgiyle Bond'un yüzüne bakmaktaydı.

Kız başını çevirmeden: «Önce onu öpeceğim,» dedi. «Sonra soyunacağım.»

— «Mükemmel. Bu işleri iyi bilirsin. Yapacağın şey beni ilgilendirmiyor, sadece sonuçlarıyla ilgiliyim.»

Genç kız Bond'a yaklaştı, eğildi. Sağ kolunu onun omuzuna attı. Albay Sun arkasını dönmüştü bu esnada. Bond ansızın irkildi. Sağ bileğinde belli belirsiz bir hareket hissetmişti. Onun keskin bir bıçak olduğunu, bileğini iskemleye bağlayan ipi hızla kestiğini farketmekte gecikmedi.

20. «ELVEDA JAMES»

— «Fakat!.. Bu adam galiba ölmüş!..»

Kız gerçekten akıllıydı. Bond'un sağ bileğini bağlayan ipi kesmiş, sonra da bir bakışta kesildiği farkedilmeyecek şekilde düzeltmişti. Bıçağı da genç adamın eline kaydırmıştı bu arada. Başı hâlâ göğsüne düşmüş Bond'un gözleri açıktı.

Sun o uyurgezer tavrından sıyrılıvermişti birden.

— «İmkânsız!.. Ölmüş olamaz!»

Hızlı adımlarla iskemleye yaklaştı. Kız ona yol açmak için kenara çekilmişti. Albay Sun'ın vücudu öne doğru eğildi. Bir şey söylemek üzereydi ki, Bond'un sağ eli şimşek gibi kalktı, kalan bütün gücüyle, bıçağı Çinlinin sol böğrüne sapladı. Sun hırıltılı bir sesle inledi, geri çekilmeğe davranıyormuş gibi bir hareket yaptı. Fakat o hareketi tamamlayamadı. Bir dizi üzerinde yere doğru kaydı. Vücudunun gevşek ağırlığı Bond'un sol bileğine yaslanmıştı. Bıçak bir kere daha saplandı. Bu sefer Sun'ın kürek kemiğinin altına.. Kabzasına kadar da gömülmüştü. Sun tekrar inledi. Yüzü Bond'a çevrik, kurşuni gözlerinde de bir suçlama ifadesi okunuyordu. Sonra, bıçak sırtına gömülü, yana kaydı, hareketsiz kaldı.

Eliyle ağzını kapatmış olan kızın parmaklarının arasından zayıf hıçkırıklar geliyordu. Lohmann titreyerek ayağa kalktı. Kalın, pürüzlü bir sesle konuşan Bond: «Bıçağı bana verin,» dedi.

Kız geri geri, masaya kadar çekildi, masanın yanındaki iskemleye yığıldı. Yüzünü elleriyle örtmüştü. Bir an kararsızlık geçiren Doktor, hızlı birkaç adımda aradaki mesafeyi aştı, Sun'ın sırtına saplı bıçağı çekip çıkardı. Yaklaştı, Bond'un sol bileğini bağlayan ipi de keserken:

— «Daha önce yardım etmek istemiştim ama, aklıma bir şey gelmedi,» dedi. «Şeytandan farksızdır Sun. Beni, size yaptıklarını seyretmem için zorlamıştı. Feci bir şeydi. İşi bu dereceye vardıracağını tahmin etmiyordum.»

Güçlükle doğruldu Bond, iskemlenin arkalığına tutundu. Başı dönüyordu. Konuşmak için kendini zorlaması gerekti.

— «Saat kaç?»

— «O şeyi ateşlemelerine yarım saat var. Willi tepenin yamacına doğru yola çıktı. Von Richter de ateşleme yerinde.»

— «Ya ötekiler?»

Lohmann cevap vermedi. Bond'un nabzını kontrol ediyordu. «Bu durumda bir şey yapamazsınız. Kendinizi toparlamanızı sağlayacak bir iğne yaparsam, belki..»

— «Size niçin güveneyim?»

— «Bunu size olan sempatimden mi yapıyorum sanıyorsunuz? İş sona erince, Sun beni de öldürecekti. Hiç şüphem yok. İşte...» Hazırlamış olduğu iğneyi gösterdi: «Bu size yarım saatlik bir güç verir,» diye devam etti. «Sonra baygın düşeceksiniz. İşinizi görmek için de yarım saat yeter sanıyorum. Bana ötekileri sordunuz. Arkadaşısınız, Şefinizin odasının bitişiğindeki odada. Anahtara lüzum yok, kapının sürmesini çekin yeter. Durumu da ağır değil Kendisine uyuşturucu bir şey verilmişti.»

— «Nasıl bir şey?»

— «Hafif dozda bir ilâç. Bu iğneyi yanınıza alın. İğne onu da kendine getirir. Siz gelip tehlike kalmadığını söylenene kadar da buradan çıkmayacağım. Kimseyle mücadele edecek halim yok.»

Lohmann, bir ampulden doz çektiği ilâçla doldurduğu enjektörü, mukavva bir kutunun içine ko-

yarak Bond'a verdi. «İğneyi deri altına yapsanız da olur. Anlaşıldı değil mi?»

Bond:

— «Evet,» dedi. «Bizimle gelen kız nerede?»

— «Geçidin öbür tarafında, soldaki birinci odada.»

— «De Graaf?»

— «Luisa'yı buraya çağırmak için gittiğim zaman, De Graaf da oradaydı. Öteki Arnavut kız da onlarla beraber. Evgeni'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Fakat daha fazla vakit kaybetmeyin, hemen harekete geçmelisiniz, Bond. Evgeni'yle De Graaf, sizi ateşleme yerine götürmek için buraya geleceklerdi.»

— «Anladım. Öteki Yunanlı, kolu sarılı adam nerede?»

— «Şefinizinkinin hemen karşısındaki odada. Onun da bir zararı olamaz. Kendisine fazla dozda uyuşturucu verildi.»

— «Adamlardan hangi silâhlı, biliyor musun?»

— «De Graaf tabancasını daima yanında taşır. Pantolonunun sağ arka cebinde, Evgeni silâh taşımaz, biliyorum. Von Richter için bir şey söyleyemem.»

— «Ya Willi?»

— Lohmann bir an duraladı. Sonra: «Bilmiyorum,» dedi. «Fakat onun bir mesele olacağını sanmam.»

— «Sun'a bir kere daha baksaydın...»

— «İkinci bıçak darbesi işini bitirmiş olmalı. Ama haklısınız, ihtiyatlı davranmaktan zarar gelmez.» Doktor Lohmann, Çinlinin hareketsiz vücudunun üzerine eğildi. Kısa bir muayeneden sonra: «Teorik olarak halen yaşıyor,» diye devam etti. «Fakat bir daha hareket etmesine imkân yok. Ne yapmak istersiniz? Size kesin olarak ölümünü sağlayacak bir nokta gösterebilirim.»

Elindeki bıçağa bakan Bond: «Hayır,» dedi. «Şimdilik onu bu halde bırakalım. Kız senin yanından ayrılmasın. Tekrar geleceğim.»

— «Peki. Talihiniz açık olsun, Bond.»

Beş dakika önceye kadar, Sun'ın canavarca oyununda rol almış bulunan bu adama söyleyecek bir şey yoktu. Fakat kız hayatını kurtarmıştı. Bununla ne kadar büyük bir tehlikeyi göze aldığı da meydandaydı. Bond, kızın omuzlarını kavradı: «Teşekkür ederim, Lisa. Bu şekilde davranmanın sebebini sorabilir miyim?»

— «O.. Beni de öldürecekti... Sizin yardımınız...»

İngilizcesinin yetersizliğinden dolayı özür dilercesine bir jest yaptı.

Bond onun soğuk yanağından öptü, sonra merdivene doğru ilerledi.

Merdivenin başındaki kapak dışardan kapatılmışsa, bu iş başlamadan bitmiş demekti. Bond içinde artan bir endişeyle kapağı zorladı. Tarifsiz bir acı duymasına rağmen, kapağın açıldığını görünce acısını unuttu.

Mutfak boştu; penceresi kayalık bir yamaca bakıyordu. Lohmann yanılmıyorsa, bombardımanın başlamasına sadece yirmi dakika kalmıştı. Bu kadarı da kendisine yeterdi. De Graaf'la Evgeni boy göstermeden, evin bu kesiminden uzaklaşması gerekiyordu. Mutfağın kapısından ileriye uzanan koridor da boştu. Işık yanmıyordu burada. Bond elindeki bıçağın kabzasını sımsıkı kavramış, hole doğru ilerledi.

Evgeni elleri kalçalarında, evin yan tarafındaki açık kapıda durmaktaydı. Sırtı Bond'a çevrikti. Ateşleme noktasındaki Von Richter'e bakıyordu muhakkak. Bond, son basamaktan onun durduğu yere

kadar olan mesafeyi gözüyle ölçtü. Onsekiz, bilemedi, yirmi adımdan fazla değildi mesafe.

Sessiz ve geniş üç adım atan Bond, Evgeni'nin saatine baktığını gördü. Çok geçmeden geçidin başına ulaşmıştı. Hep öyle sessiz adımlarla ilerledi, sağa döndü Lohmann'ın bahsettiği kapının önünde durdu. Sürgüyü çekmesi zor olmadı. Kapının kanadı ses çıkarmadan aralandı. Uyuyan adamın düzenli solukları Bond'un yönünü tayin ediyordu. Sağ elindeki bıçağı hazır tutarken, sol eliyle adamın ağzını örttü. Kulağına doğru eğilip:

— «Niko,» diye fısıldadı. «Benim, Niko... James Bond.»

Yataktaki adam irkilmiş gibi sıçradı. Bond biraz geri çekilmişti. O âşina ses: «James,» dedi. «Beni de yakaladılar.»

— «Kendini nasıl hissediyorsun?»

— «Başım çatlıyor. Çok ta uykum var.»

— «Seni kendine getirecek bir ilâç var yanımda. Kolunu uzat. Bond iğneyi kutudan çıkarırken: «Çinli dostumuz saf dışı oldu,» diye devam etti. «Evdeki iki kişiyle ayrı ayrı meşgûl olacağız. Biri, bu kattaki yatak odasında.»

Litsas ancak, iğne yapıldıktan sonra sesini çıkardı. «İyi ki doktor olmamışsın, James. Devam et.»

— «Yatak odasındaki adam çağrılmasını bekliyor. Gidip kapıya vuracağım. Dışarı çıktığı anda sesini keseceksin.»

— «Silâhın var mı?»

— «Sadece bir bıçak. Şu anda sana verebileceğim bir şey yok. Odada, adamla beraber Ariadne ve Arnavut kızlardan biri var. Zorbalığın da katıldığı bir seks partisini yarıda keseceğiz sanırım. O Arnavut kız da ses çıkarmamalı.»

Litsas: «Peki,» dedi.

— «İlâç bir etki yaptı mı?»

— «Zannedersem, evet. Ben hazırım.»

Geçitten merdiven başına doğru ilerlediler. Merdivenden aşağı bakan Bond kimseyi görmedi. Ses seda da yoktu. Az sonra, yatak odasının kapısının iki yanında yer almışlardı. Bond hafifçe kapıya vurdu.

Uykulu bir erkek sesi: «Evet,» dedi. «Ne var?»

Bond, alçak tonda, belirsiz bir sesle: «Lohmann,» diye karşılık verdi.

Kısa bir sessizliğin ardından aynı ses duyuldu: «Peki... Geliyorum.»

Bir karyolanın somyası gıcırdadı. Hafif, mırıltıdan farksız bir kadın sesi bir şeyler söyledi. Adam sesli sesli esnedi. Ayak sesleri yaklaştı, kapının kilidinde bir anahtar döndü. İçerdeki ışık geçide taştı. Gömleğinin düğmelerini ilikleyen De Graaf, hiç bir şeyden şüphelenmeden dışarı çıktı.

Litsas kocaman eliyle adamın ağzını kapatırken, Bond da: «Bu Hammond'lar için,» diyerek bıçağı sapladı.

Adamın bir yanağındaki tırmık yerlerini farketmişti. De Graaf şöyle bir sarsıldı, sonra ikiye bükülür gibi oldu.

Bond onunla daha fazla oyalanmadan odaya girdi. Ariadne sıçrayıp doğrulmuş, yatakta oturur durumdaydı. Bond, onun yanıbaşında yatan öteki kıza baktı. İnce örtü kaymış, beline kadar meydanda bırakmıştı kızın çıplaklığını. Koyu renk gözleri büyülenmiş sesine, kanlı bıçağa bakıyordu.

— «Ses çıkarırsan, seni de öldürürüm.»

Kız, örtüyü memelerinin üzerine çekti: «Ha... hayır,» dedi.

Genç adam yatağın başucuna yakın bir yerde durdu. Ariadne, sütyeniyle külotunu uzatmıştı. Kalktı, gelip Bond'un elini tuttu.

— «Bir şeyin yok ya James? Sesin bir tuhaf.»

— «İyiyim. Ya sen?»

— «Sen geldiğine göre artık hiç bir şeyin önemi yok. Önce şu cadının ağzını tıkaçlayalım. Bana kalsa, onu tamamen sustururdum. Nasılsın Niko? Seni öldü sanıyordum.»

De Graaf'ın cesedini odanın içine sürükleyen Litsas: «Ölüden biraz daha hallıcayım,» dedi.

Elinde Smith-Wesson bir tabanca belirmişti. Holün taş döşeli zemininde yankılar yapan ve basamaklarda uzaklaşan ayak seslerini duydular.

Bond hafifçe başını salladı. «Meşgûl olmamız gereken ikinci adam.»

Ariadne hızla harekete geçti. Sıkılı yumruğu Doni Madan'ın çenesine oturmuştu. Doni «gık» bile diyemeden yatağa devrildi. Başı karyolanın yanından sarkmıştı. Ariadne'nın onu sımsıkı sarıp sarmalaması için beş saniye yetmiş, kendi de örtünün altına kaymıştı. Bond kapının ardına, Litsas da ağır, eski tarz gardrobun yan tarafına çekildi.

Evgeni'nin eşikten adımını atmasıyla, De Graaf'ın cesedini görmesi, donup kalması bir oldu. Aynı anda, Bond'un elindeki bıçak beşinci kaburga kemiğinin altına gömüldü.

Ariadne: «Çabuk ve temiz,» dedi. «Ölümlerinin bu kadar kolay olmamasını isterdim.»

Bond kızın elini tuttu. «Onları unut artık. Şimdi beni dinleyin. Ev temizlendi demektir. Gidip bizim patronu çıkaracağım. Buraya getireceğim onu. Odasının anahtarı kimde olabilir?»

— «Uzun boylunun cebinde olmalı.»

— «Sen, Şefimle burada kalacaksın. Ben gelene kadar kapıyı kilitli tutacaksınız. Hayır, itiraza kalkışma Ariadne. Bir bıçağımız, bir de tabancamız var. Bire karşı iki kişiyiz üstelik. Kızı sıkısıkıya bağla.»

— «Büyük bir zevkle yapacağım bu işi.»

Bond beraberinde M. ile döndüğü zaman, Doni Madan hâlâ ayılamamıştı. Uykusuz bir gece geçirdiği her halinden belli olan M, karyolanın kenarına oturdu. Boynundaki bir damar, sinirli bir seyirme gibi atıyordu. Bond'un ona endişeyle baktığını farkeden Ariadne:

— «Merak etme James» dedi. «Yakında hiç bir şeyi kalmayacak.» Sonra genç adamı öptü: «Şimdi gidip işinizi bitirin,» diye ekledi.

Odadan çıktıkları zaman Litsas merakla sordu:

— «Ne yapacağız?»

— «Von Richter bir havan topunu ateşlemek üzere. Genç yardımcısı da, tepenin yamacında gözcülük yapıyor.»

— «Kurnazca bir iş. Fakat isabet ettiremiyebilir.»

— «Çok çalıştıkları muhakkak.»

Alt kattaki pencerelerden biri, ateşleme noktasına bakıyordu. Işık, havan topunun 65-70 santim uzunluğundaki namlusunu seçebilmeleri için yeterliydi. Gölgelerin içinde bir hareket oldu. O gölgenin Von Richter olduğunu tahmin ettiler.

Birkaç ihtimal vardı ama, Bond en kestirmesini seçti.

— «Tabancayı sen al Niko. Terasa çık, evin arkasına dolan. Onu vurabileceğin bir mesafeye kadar sokulmağa bak. Ben deniz tarafından geleceğim. Farketmesine kalmadan yanına sokulamasam bile, dikkatini çekmiş olurum. Böylece sen daha rahat hareket edersin.»

— «Dikkatli ol James! Bu kısa namlulu tabancayla hedefin bir hayli yanına sokulmam gerekecek. Kurşunun sana isabet etmesini istemem. Almanın tabancası var mı?»

— «Bilmem.»

— «Bana beş dakika yeter.»

— «Daha fazla vaktimiz yok zaten.»

Holde el sıkışıp ayrıldılar. Bond oturma odasını geçti. Ön taraftaki terastan, evin batısına yöneldi. Uygun bir yerde durarak, Von Richter'i gözlemeğe koyuldu.

Ateşleme yerindeki Von Richter, mermi kutularından birini açıyordu. Kendisinden 25-30 metre kadar ötedeydi. Aralarındaki arazi düzlüktü. Ona tehlikesizce sokulmanın tek yolu, denize paralel kayalığın kenarından doğru ilerlemekti. Almanın tepenin yamacına, oradaki Willi'nin işaretini görmek için dönüşü, Bond'un kayalığa kadar gitmesine yetecekti. Adamın hareketleri telâşsızdı. Çıkardığı mermileri toprağa diziyordu. Havan topunun namlusunun ağzındaki kılıfı açtıktan sonra, bir sigara yaktı.

Von Richter gökyüzüne bakınırken, Bond harekete geçti. Kayanın köşesine olan mesafenin üçte birini aşmıştı ki, ayağının altında bir taş kaydı, hızla dönen Alman onu gördü. Yön değiştiren Bond, onun bulunduğu yere doğru atıldı. Her an bir kurşunun gelmesini bekliyordu. Fakat umduğu olmadı. Buna karşılık, havan topunun namlusundan çıkan mermilerin patlamalarını duydu. Bir, iki, üç... Çok kısa bir zaman içinde üç mermi ateşleyen Von Richter, dönüp Bond'u karşılamak için vaziyet aldı. Bulunduğu yer yüksekçe olduğundan, Bond'a kıyasla daha avantajlı durumdaydı.

Genç adam havan topundan tarafa sıçradı, çarparak tablayı devirdi. Havan topu yana yatmıştı ama, kendisi de dayanılmaz bir acıyla hareketsiz kalmıştı...

Gözlerini açtığında Litsas oradaydı. Sesi görünmeyen bir duvarın ardından geliyordu sanki:

— «Gel James. Yapılacak işimiz var.»

— «Ne zamandan beri burada...»

— «Bir dakikadır. Yere kapaklandığın zaman, sana bir tekme attı. Sonra bir kaya parçası arandı. Kaldırıp başına indirecekti besbelli. O ara ateş ettim. Seni bırakıp eve doğru koştu. Gelebilecek misin?»

Ayağa kalkan Bond, başını salladı. «Gidelim. Bu sefer beraber.»

— «Fakat önce ben, Richter bana ait, unutma James.»

Eve yan kapıdan girdiler. Geçide açılan odaların hepsi boştu. Yukarı çıkmak için merdivenin başına döndüklerinde, deniz kıyısından gelen motör sesini duydular.

Terasa fırladılar hemen. Litsas önde koşuyordu. Von Richter'in küçük botu sahilden açmaktaki acemiliği, tam zamanında yetişmelerini sağlamıştı. Litsas tekneye atladı, tabancasının namlusu Almana çevrikti. Bond'a baktı:

— «Biz binbaşıyla beraber küçük bir gezintiye çıkacağız James. Sen şu sarışın delikanlıyla hesaplaşmağa bak. Çok gecikmeden dönerim.»

Motörü durduran Von Richter, başını çevirip baktı. Pürüzlü bir sesle: «Bu adam beni öldürmeğe niyetli» dedi. «Gördüğünüz gibi, silâhım falan yok. Siz bir İngilizsiniz, Mr. Bond. Bu duruma ses çıkarmayacak mısınız?»

Adamın başının bir tarafındaki yara yeri, kül rengi ışıkta iğrenç bir görünüşteydi.

Bond, alçak sesle: «Kapudzona'da yaptıklarından sonra, kanunların himayesine sığınamazsın, Von Richter» diye karşılık verdi.

— «Tartışmanın faydasız olduğu anlaşılıyor.» Böyle söyliyen Alman, omuzlarını silkercesine bir hareket yaptı. «Peki. Gezimize çıkabiliriz.»

Açılan teknenin ardından bir süre bakan Bond, eve döndü. Mutfağa gitti doğruca. Mahzende, kalbine bir şiş saplanmış olan Luisa, gözleri açık, hareketsiz yatıyordu. Doktor Lohmann duvarın dibindeydi. Bacakları dizlerinden bükülmüştü. Kireç gibi kesilmişti yüzü. Gözlerini açtı, halsiz: «Unuttu.» dedi. «Morfinin, bağırsakları deşilen bir adama ne kadar faydalı olabileceğini unuttu.»

Bond dehşet içinde kalmıştı. «Ama nasıl olur? Nasıl yapabilir Sun bunu? Yirmi dakika önce, hemen hemen ölmek üzere olduğunu söylemiştiniz.»

— «Alelâde biri, o yaralarla dünyada hareket edemezdi. Üzerime nasıl sıçradı, görmeliydiniz. İnsanüstü bir güç var. O kadar kan kaybından sonra... Evet, bir insan değil o....»

— «Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?»

— «Hayır. Şu şişlerden biriyle, bağırsaklarımı on, oniki yerden deldi. Sadece birkaç dakikam var. Fakat acı duymuyorum... Morfin yaptım kendime. Söyleyin... Hepsi öldü mü?...»

— «Sadece genç Willi kaldı. »

— «O da ölmüş sayılır. Sun, Von Richter'le anlaşmıştı. Willi'nin tepeden motora ulaşması yirmi dakika zaman alacaktı. Bunun çok uzun olduğunu düşündüler. Sun'ın isteği üzerine, Willi'ye bir hap verdim. Tabii, onun ne olduğunu bilmiyordu. Hapta organik fosfor bileşimi vardı. Etkisini göstermiştir bile.»

Bond bir şey söylemedi. Hafifçe omuzunu okşadı Lohmann'ın, sonra döndü, merdivenden yukarıya çıktı.

Evin yan tarafındaki kapının ilerisinde kan izleri vardı. Bond o izleri takip ederek ilerledi. Ateşleme yerinin yakınından geçen izler, kurumuş dere yatağını andıran geçide doğru devam ediyordu. Bond dikkat kesilmiş, tetikte, çevresini kollayarak yürü-

yordu. Sonra Çinliyi gördü. Tozlu bir kayanın dibinde, bir kan gölcüğü içine yığılıp kalmıştı. Sağ eli arkasındaydı. Çarpık bir gülümseyiş vardı dudaklarında.

— «Yanılmamışım, James. Ergeç geleceğini biliyordum. **Kendinden** çok **memnunsundur** herhalde? Herkesi öldürmüş olmalısın.» Bunu, biraz da sorar gibi söylemişti.

— «Hepsinin hesabı görüldü.»

— «Mükemmel. Geriye ikimiz kaldık demek. Şimdiki durumda, mahzene kıyasla daha avantajlı olduğunu düşünüyorsun ama, yanılıyorsun.»

Albay Sun, sağ elini arkasından çekti. Bir havan topu mermisi vardı elinde.

— «Görüyorsun ya, hâlâ hareketlerimi kontrol edebiliyorum, James. Bunu hızla atarsam, ikimiz de ölürüz. Benim kaybedeceğim bir şey yok. Nasıl olsa öleceğim. Kaderlerimiz gerçekten **birbirine bağlı**, öyle düşünmüyor musun?»

— «Ne istiyorsun Sun?»

Bond, bir yandan da aralarındaki mesafeyi kestirmeğe çalışıyordu.

— «Aramızdaki yarışmada, benim usta olduğumu kabul et. İşin içine kahpelik karışmasaydı, ruhunu da hizaya getirecektim. Bunu kabul et.»

— «Hayır. Doğru değil bu söylediğin. Sayıca üstünlük senin tarafındaydı. Elinizde esirdim. Sonunda ne oldu? Plânınız da gerçekleşmedi.»

Sun dişlerinin arasından söylendi: «Israr ediyorum. Söylediğimi kabullenmelisin.» Sonra gözlerindeki son canlılık da soldu. Ağzının kenarından kan sızdı. Daha halsiz bir sesle: «Neredesin James?» diye sordu. «Fakat bu soruya ancak bir budala cevap verir, öyle değil mi? Şu mermiyi daha önce fırlatıp atmam gerekirdi. Senin sesini, yenilgini kendi ağzınla söylemeni duymak istedim. Şimdi ne olacak?

Ateş et, haydi. Az önce söylediklerim gerçek değildi. Marki de Sade beni yanılttı. Belki de gerektiği gibi yorumlamadım onun yazdıklarını. Sana işkence ederken, kendimi hiç de yücelmiş hissetmedim. Bulantı, suçluluk ve utanç hisleri duydum. Çocukça bir şeydi yaptığım. Senden özür dilemek isterim. Beni bağışlayacak mısın?..»

Bond yana çekilmiş, granit bir duvarın ardına sinmişti. Sürüne sürüne ilerledi. Sun'ın gözleri açıktı hâlâ. Bond'un elindeki bıçağa bakıyordu.

İyice yaklaşan Bond, bıçağı kaldırıp onun kalbine sapladı. Çinlinin kanlı dudakları aralandı, belli belirsiz iki kelime duyuldu:

— «Elveda James.»

Bir yerlerde Litsas bağırıyordu. Ariadne da yanındaydı.

Kimse kalmadı sonra...

21. MOSKOVA'DAN BİR ADAM

Sir Ranald Rideout, belirli bir can sıkıntısıyla konuşuyordu:

— «Bu sabah mahallî otoritelerden neler çektiğimi ben bilirim. Yunanistan'ın şerefi, Atina polisinin gururu diyor da, başka şey demiyorlardı. Bir bakıma haksız da sayılmazlar. Caddelerde tabancalı bir vuruşma sonucu dört ölü, ikisi yabancı üstelik. Ortada bir delil yok ama, komiserin tahminlerinde haklı olduğunu sanıyorum.»

Beyaz ceketli garsonun getirdiği domates suyunu yudumlayan Bakan: «Sonra şu Pazar günü olanlar,» diye devam etti. «Yarım düzine ceset, kayıp iki Alman turisti ve esrarengiz infilâklar! Ne olup bittiğini Allah bilir. Olayın tanıkları, yarı çılgına dönmüş bir Arnavut kız, vücudu yanıklar içinde bir Rum serseri... Adamın söylediklerine göre, James

Bond diye biri, arkadaşlarını öldürmüş ve gemilerini havaya uçurmuş. Şu Bond denen adam...»

Atina'nın **Grand Bretagne Oteli**'ndeki havalandırma tertibatı düzenli çalışmıyordu. Rusların içki içtikleri masadan etrafa hatırı sayılır bir gürültü yayılıyordu.

M'in yanında oturan Bond, onun cesaret verici bir baş hareketiyle söze karıştı: «Öldürmem gerekiyordu, ben de öyle yaptım, efendim. Danışacak kimse yoktu.»

Sir Ranald: «Anlıyorum, anlıyorum,» dedi. «Siz vazifenizi yaptınız. »

Böyle söylemesine rağmen, Bond'a bakışında belirli bir hoşnutsuzluk okunmaktaydı. Sir Ranald'ın ölümle ilgili şeylerden hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

M, : «Sonunda iş neye bağlandı?» diye sordu.

— «Onları güçlükle ikna edebildim. İçişleri Bakanı benimle aynı fikirde olduğunu söyledi. Hele Von Richter'den bahsetmemin büyük etkisi oldu doğrusu. O Nazi artığının bu taraflarda hiç sevilmediği muhakkak. Sonra Aris adındaki adam da var. Nicedir onun peşindeymişler. Bizim için mesele çıkaracaklarını sanmıyorum artık. Başbakan durumdan memnun olacaktır.»

Bond'a bakan M, : «Bu sözünüz rahatlatıcı bir şey,» dedi.

— «Evet, evet. Geriye şu Yunanlı, Litsas adındaki dostunuz kalıyor Bond. Uçağım kalkmadan, kendisiyle birkaç kelime konuşmak isterdim.

— «Bana sorarsanız, bunu haketti, efendim. Hayatını tehlikeye attığını söyleyebilirim.»

— «Tabii, tabii. Birkaç dakika müsaade eder misiniz?»

Bakan yanlarından ayrılınca, M, gülümseyerek Bond'a döndü.

—«Can sıkıcı kimseler de olsalar, politikacılar gerekli, James. Bazı şeyleri kimse onlar kadar ustalıkla kıvıramaz. Bütün bunların arasında, üzücü bir haber vereceğim. G İstasyonu şefinin ortadan kayboluşu hakkında... Dostun Stuart Thomas'ı bir daha göremiyeceksin.»

— «Bundan emin misiniz, efendim?»

— «Evet. Kendini öldürdüğünü tahmin ediyorum. Çinlilerin eline geçmemek için başka çâresi kalmamış olmalı. **Bunu unutalım,** daha iyi. Şimdi bir şey soracağım, James. Raporunu dikkatle okudum. O Prusyalının arkasında durur, küçük adadakileri havaya uçurmasını bekleyebilirdin. Ne de olsa, dostların sayılmazdı onlar...»

Bond başını salladı. «Onu ben de düşündüm. Fakat yaptığım şeyin daha doğru olduğu kanaatindeyim.»

— «Öyle. Ruslar iyi niyetimizden şüphe edemezler. Özellikle şu delege. Seninle konuşmak istediğini söylemişlerdi.»

Genç, şık giyimli, elmacık kemikleri çıkık bir Rus, yanlarına gelmişti bu esnada.

— «Özür dilerim, Amiralim. Moskova'dan gelmiş olan Mr. Yermolov, Mr. Bond'la konuşmak istiyordu. Lûtfen gelir misiniz, Mr. Bond?»

Söz konusu şahıs, uzun boylu, sağlam yapılı, kırmızı yüzlü, bakışları canlı bir adamdı. Bond, onun eski bir Bolşevik olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Stalin devrinde göze batmamasını bilmiş, Kuruşef'in düşmesinden sonra da daha kuvvetli bir duruma geçmişti.

Rus, boş sözlerle vakit kaybetmedi. Bitişik salona geçtiler Bond'la beraber. Yüksek arkalıklı koltuklara oturdular.

— «Sizi fazla alıkoyacak değilim Mr. Bond. Önce, yaptıklarınızdan dolayı, memleketimin içten

teşekkürlerini bildirmekle kıvanç duyarım. Bu meseledeki rolünüz, Yoldaş Kosigin'e özellikle duyuruldu. Kendi de, teşekkürlerini bildirmek için beni görevlendirdi. Ayrıca, belirli konularda sizden özür dilemek isterim. Güvenlik örgütümüzde görevli bazı kimseler, bağışlanmayacak hatalar yapmışlar. Binbaşı Gordienko'dan bahsetmiyorum. O işini bilen, gerçekten yetenekleri olan bir adamdı.»

Bond: «Bir dakika, Mr. Yermolov,» dedi. «Sadece merakımı gidermek için soruyorum. Gordienko'nun bana ve Mis Aleksandru'ya bahsettiği şu hain ne oldu acaba? Merakımı bağışlayacağınızı umarım.»

Yermolov'un küçük, fakat canlı gözlerinde merak ve kuşku karışımı bir ifade belirmişti.

— «Evet... Haklısınız... Son zamanlarda bazı hidrolik santralların açılışıyla meşgûldüm. Bir Rus için, bu konuda konuşmak pek kolay değil. Tahmin edersiniz herhalde? Bir içki, kuvvetli bir içki içmek niyetindeyim. Benimle beraber içer misiniz? Size Stolishnaya votkası sunardım. En iyisi değil ama, yine de beğeneceğinizi tahmin ediyorum.»

Bir el hareketiyle, elmacık kemikleri çıkık, şık giyimli genç Rusu yanına çağırdı, bir şeyler konuştular. Sonra Bond'a döndü: «Söz konusu hainin, ya da iki taraflı çalışan ajanın kimliğini öğrenmiş bulunuyoruz. Gereken yapıldı tabii. Ah, işte içkilerimiz de geldi. Saygılarımla, yaşasın İngiltere.»

— «Teşekkür ederim, Mr. Yermolov.»

— «Gelelim General Arenski'nin davranışına. O Nazinin ateşleyebildiği mermiler denize düştüğü için gerçekten şanslı sayılır. Tabii, bizim de şansımız varmış.»

— «Arenski'den bahsediyordunuz?»

— «Evet. General Arenski, sosyalizmin temel

meseleleri konusunda tam olarak yetişinceye kadar, Sibirya'da kalacak. Yine insaflı davrandığımız kanaatindeyim. Böylece, her şeyi konuştuk sanıyorum.»

Geride küçük partinin gürültüsü sürüp gitmekteydi. Bir ara göz ucuyla bakan Bond, leylâk rengi bir elbise içindeki Ariadne'yı gördü. Çevresinde, hayranlıklarını belirten Ruslardan bir grup toplanmıştı.

Moskova'dan gelmiş olan adam: «Yapmış olduğunuz şeyin, dünya ölçüsünde bir önem taşıdığını bilmelisiniz,» diye devam etti. «Sadece gerçek düşmanımızı tanımak bakımından değil, onların sınırsız tutkularını öğrenmemiz için de yararlı oldunuz. İngiltere ve Amerika'ya, genellikle Batıya, gelecek dostlarımız gözüyle bakıyoruz artık. Sırası gelmişken, hükümetimin size **Kızıl Kordelâ** nişanını vermek istediğini de belirteyim. Dünya barışı için yaptığınız büyük hizmet...»

Bond gülümsedi: «Çok teşekkür ederim,» dedi. «Büyük nezaket gösteriyorsunuz. Fakat çalıştığım örgüt, bu cins şeyleri kabul etmemi yasaklamış bulunuyor. Kendi hükümetimin vereceği nişanları bile alamam.»

Yermolov başını salladı. Üzülmüş gibiydi. «Anlıyorum. Bunu tahmin etmiş, hattâ Yoldaş Kosigin'e de söylemiştim.»

Sonra ayağa kalktı. Bond da onunla beraber kalkmıştı.

— «Sizin için yapabileceğim bir şey varsa, memnuniyetle yerine getiririm Mr. Bond. Meselâ, Rusya'ya bir ziyaret düşünüyor musunuz?»

— «Şu ara, hayır. Fakat ilerde mümkün...»

— «Sizi Rusya'da görmekle memnun olacağız. Hoşça kalın.»

Bond, birkaç dakika sonra Ariadne ile Litsas'ın yanındaydı.

— «Yaptıkların için teşekkür ederim Niko.»

Litsas gülümsedi. «Teşekkür gerekmez. Hepsini zevkle yaptım. Fırsat düşerse aynı şeyleri yine yaparım. Sadece bir tanesi müstesna.»

Ariadne: «Biliyorum,» dedi.

— «Döndüğümde sen baygındın James. Von Richter'le çıktığımız geziden bahsediyorum.» Litsas'ın elâ gözlerinde keder okunuyordu. «Bir türlü anlamak istemiyordu,» diye devam etti. «Sivilleri öldürmekle doğru hareket ettiğine inanıyordu. Gerilla hareketinin şiddetle cezalandırılması için emir alınış olduğunu söyledi.» «Ya çocukları?» dedim. «Şanssızlık,» diye cevap verdi. Yaptığı şeyin kötülüğünü anlamasını istiyordum. Sonra onu vurdum. Bir suçu cezalandırmak niyetindeydim ama, sırf öfkemden öldürdüm onu.»

Bond başını saladı. «Hayır, Niko. Onu soğukkanlılıkla, hesaplı kitaplı öldürmüş değilsin.»

İçkisini bitirmiş olan Litsas: «Neyse,» dedi. «Ben artık gideyim. Şu İonides'i merak ediyorum. Herkese sordum, gören olmamış. Belki de Mısır'a geçmiş, **Altair**'i satmıştır orada. Halbuki dürüst bir adama benziyordu. Demek yarın gidiyorsun, James? Yunanistan'a yine gel. Peşinde Çinliler, Ruslar yokken... Sana göstereceğimiz çok yer var.»

— «İlk fırsatta yine geleceğim Niko.»

El sıkıştılar. Ariadne'nın da yanaklarından öpen Litsas yanlarından ayrıldı. Bond genç kıza baktı. «Nasılsın, Ariadne?»

— «İyiyim. Öyle görünmüyor muyum?»

— «Tabii.. Ben yalnız.. O geceyi sormuştum.»

Genç kız gülümsedi. «Düşündüğün kadar feci değildi. Nefret ediyordum tabii. Fakat zevk alıyormuşum gibi davrandım. Yaptıklarının bana bir ceza olmıyacağını düşünerek kızdılar. Biri çıkıp gitti, öteki de uykuya daldı. Sonra sen geldin... O geceyi

unutalım, daha iyi sevgilim. Gel, haydi. Karnın acıkmadı mı?»

— «Nereye gideceğiz?»

— «O geceki lokantaya değil herhalde. Başka bir yer bulurum. Haa, aklıma gelmişken söyliyeyim. Niko'ya teşekkür ettin de, bana etmedin. Gücendim doğrusu.»

— «Tabii. Sen görevini yapıyordun. G.R.U.'nun ajanıydın. Yoksa bitti mi görevin?»

— «Hayır. Yine de öyleyim. Görevim bu.»

— «Arenski'nin budalalıklarından sonra da mı?»

— «Ne farkeder? İşin ne kadar önemli olduğunu öğrendim.»

— «Böyle hissediyorsan, işini bırakmamalısın tabii.»

Ariadne, elini onun omuzuna koydu. «Bu gece ciddî şeyler konuşmayalım James. Fazla vaktimiz yok. Yarın gitmen şart mı?»

— «Evet. Fakat gitmek istemediğime inan.»

— «İnanıyorum, sevgilim. İşimizin icâbı bu. Herkes, bizimkinin fevkâlâde, insanların dilediği gibi davrandığı bir iş olduğunu düşünür. Halbuki aslında hiç de özgür değiliz.»

Bond: «Öyle,» dedi. «İşimizin mahpuslarıyız biz. Neyse, şimdilik unutalım bunu.»

S O N

EGE'DEKİ EJDER, James Bond'un en son ve belki de en sürükleyici macerasıdır. 007'nin bu müthiş macerasını da diğerleri gibi bir solukta okuyacağınıza inanıyoruz.

10 Lira

KARACA OFSET BASIMEVİ TEL. [illegible]